

MARYLEE ANDERSON

*De-un milion de ori,
mâine*

ALCRIS

Capitolul 1

Eu sunt de vină, se dojenea Celie Mason, în timp ce urca treptele alunecoase ale casei sale de gresie restaurate. Se părea că era singura care presupusese că zefirul de primăvară care îmbălsămase orașul Boston în ultimele două zile avea să dureze până în weekend. În seara aceea, toți cei pe care-i întâlnise în drum erau înfofoliți cum se cade, cu paltoane și ghete, complet pregătiți pentru viscolul care învăluia orașul la oră de vârf.

Degetele de la picioare o usturau cu furie, în timp ce-și scutura de pe pantofi zloata închegată. În momentul când păși în casă, ar fi dat averea familiei pentru o ceașcă de ceai fierbinte. Vrabia mălai visează: la prânz, o văzuse pe Shannon, colocatară ei, îmbarcându-se într-un avion cu destinația Nassau. Astă seară, casa avea să fie pustie.

Dârdâind, Celie formă cifrul pe tastatura încuietorii electronice de la ușa din față. După ce intră în hol, ușurarea produsă de primitorul zid de căldură i se risipi când auzi inconfundabilul bolborosit al apei prin țevi.

— Iarăși...! murmură ea, lăsându-și jos servieta și aruncându-și din picioare pantofii uzi.

Intră grăbită în spălătorie. După ce dezgropă o cheie din trusa de scule, forță valva principală în sens opus acelor de ceasornic, până când șuvoiul slăbi la câteva picături.

Adio, ceai. O țeavă spartă cu două săptămâni în urmă dovedise concludent imposibilitatea de a găsi un instalator vinerea seara.

Gândește cu optimism, își spuse Celie. Când Crăciunul bătea la ușă, poate reușea să mituiască pe cineva ca să lucreze contra unei sume triple. Poate că, de data asta, stricăciunile cauzate de apă tencuielii de pe pereți și tavan aveau să fie minime. Da, și poate că Santa Claus exista cu adevărat.

În living, Celie aprinse o lampă, apoi își scoase impermeabilul ud leoarcă. Ridică privirea, când deasupra trosni o scândură.

— Shannon? strigă ea, amintindu-și prea târziu că în casă nu mai era nimeni.

Peste bubuiturile pulsului în urechi, ascultă pașii de deasupra, încercând să se hotărască dacă să fugă sau să se ascundă.

Panica o încremeni în loc. Neputând face altceva, se rugă ca instrusul să nu fie înarmat.

Ca într-un film de groază, timpul părea să fi încetinit ca melcul. Neîndrăznind să respire, văzu apărând un picior desculț, apoi încă unul, urmate de pulpele musculoase, propriul ei halat de baie galben, un piept robust și, în sfârșit, chipul.

Mark Edwards. Recunoașterea îi risipi frica, înlocuind-o cu o reacție și mai neliniștitoare. Părea mai înalt decât și-l amintea, deși o parte logică a creierului ei îi atrăgea atenția că era firesc, întrucât acum stătea în fața lui desculț. Ceea ce nu-și putea explica era reacția provocată de el, care și acum părea la fel de intensă ca prima oară când se cunoscuseră.

Mark se opri pe palier, pentru a-și pune un al doilea prosop peste părul negru, tuns militar.

– Ai uitat să plătești apa, Celie?

Neluând în seamă valul de senzații care o străbăteau, încercă să se adune. Deja își pierduse o dată capul după el și petrecuse ultimele trei săptămâni căutând să-și revină. Se mândrea că nu făcea niciodată aceeași greșeală de două ori – oricât de ispititoare ar fi fost.

De asemenea, fusese învățată încă din copilărie să-și păstreze calmul și stăpânirea de sine, indiferent de împrejurări – dar, în pofida educației primite, acum îi amortise mintea. Incapabilă să se concentreze asupra nici uneia dintre zecile de întrebări ce i se învârteau prin cap, răspunse cu o expresie tâmpă:

– Am închis valva principală.

Zâmbetul lui îi făcu inima să bată de două ori mai repede. Indiferent cât de hotărâtă era să nu se mai gândească la ele, amintirile din săptămâna petrecută împreună îi inundau mintea.

Eșuând jalnic în încercarea de a-și păstra calmul, se concentră asupra unui subiect mai puțin tulburător decât bărba-

tul care stătea atât de aproape, încât părea să ocupe tot restul camerei. Privi încruntată covorul, sub picioarele lui goale.

— Îmi faci apă pe Aubusson.

Zâmbind, Mark se retrase pe prima treaptă, petrecându-și prosopul pe după gât.

— Scuză-mă.

Celie încercă să-și organizeze întrebările ce i se îmbulzeau în minte, dar în timp ce dibuia după una pe care s-o pună mai întâi, hotărârea de a rămâne cu privirea ațintită spre chipul lui i se risipi lamentabil.

Nu putea să nu-i observe pe umeri urme ale bronzului pe care-l dobândise în timpul croazierei de Thanksgiving, când se cunoscuseră. Privirea îi trecu peste stomacul lui musculos și pe marginea prosopului, înainte de a se reculege, revenind cu atenția spre fața lui. Ochii albaștri spuziți cu aur licăreau, ca și cum i-ar fi putut citi toate gândurile confuze ce i se rostogoleau prin minte.

Cu ani în urmă, își perfecționase arta de a-și ascunde emoțiile, orice s-ar fi întâmplat. Dar înfățișarea lui Mark Edwards se vădea a fi mai tulburătoare decât orice.

Desigur, avea o explicație logică pentru felul cum răsărise nepoftit în livingul ei. După ce o auzea, avea să poată aprecia și rezolva mai ușor situația.

Când văzu că nu părea dispus să dea nici o explicație, îl întrebă de-a dreptul:

— Ce faci aici?

— Mă uit la tine. Arăți superb.

Își putea imagina. Conștientă că vântul îi despletise coada franțuzească, ridică o mână, pentru a-și netezi părul ciufulit.

Oprindu-se la jumătatea mișcării, împinse în schimb o șuviță rebelă care i se lipise de obraz, spunându-și că nici felul cum arăta ea și nici gândurile lui Mark nu aveau legătură cu situația.

Stânjenită de privirea lui care o măsoara din creștet până-n tălpi, își înfrână imboldul de a-și netezi fusta de mătase verde ca smaraldul, pătată de ploaie. Intrase în casa ei neinvitat și, dacă avea un dram de minte, avea să-l dea afară, în noaptea rece de iarnă, așa cum era, cu pieptul gol.

Dar, își reaminti Celie, dacă ea ar fi avut cât de cât minte, Mark nici nu s-ar fi aflat acum în livingul ei. Nici în ruptul capului nu s-ar fi imbarcat pe vasul acela de croazieră, cu trei săptămâni în urmă, nu i-ar fi adresat nici un cuvânt în lumina zorilor, nu și-ar fi pierdut capul și nu i-ar fi promis prosteste că avea să se mărite cu el.

Ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, Mark zâmbi. Celie avu nevoie de tot autocontrolul ei, pentru a nu-i răspunde asemenea, pentru a nu-și aminti săptămâna de mici dejunuri, prânzuri, cine și toate celelalte momente plăcute intermediare pe care le împărtășiseră.

Blestemându-și capacitatea de a-și aminti până și cele mai mărunte detalii, repetă întrebarea:

— Ce cauți aici?

— La Boston?

Dacă nu i-ar fi adresat acel zâmbet plin de sine, ar fi fost gata să jure că trăgea de timp. Pentru moment, hotărî să-i facă jocul, oricare ar fi fost.

— În casa mea. În baia mea.

În viața mea.

– Mi-a deschis Shannon, azi dimineață, m-a poftit să folosesc în voie frigiderul, televizorul, tot ce voiam. A uitat să menționeze că ai probleme cu instalațiile.

Dându-și seama că ar fi trebuit s-o suspecteze din capul locului pe prietena sa, cu apucăturile ei de combinatoare, Celie își înghiți un oftat.

– Am condus-o la aeroport, acum câteva ore. Cred că a uitat să precizeze că te lăsase aici. Și n-avem nici o problemă. Acum câteva săptămâni, s-a spart o țeavă, așa că, ajungând acasă și auzind cum curgea apa, am crezut că iarăși a plesnit. Nici un moment nu mi-a trecut prin minte să mă uit mai întâi în baie.

Nu-i venea să creadă că-și auzea propria voce prezentându-și scuzele. La urma urmei, *el* îi violase *ei* domiciliul.

Mark nu-i lăsa timp să-l informeze asupra acestui fapt.

– Shannon a spus că nu ajungi niciodată acasă înainte de ora șase. M-am gândit să fac un duș și, când soseai la cină, să te aștept gata îmbrăcat.

Zâmbetul lui o ispirea să se scuze din nou. Dacă ar fi fost bondoc, burtos și chel, Celie ar fi putut face față mai ușor situației. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât îi era mai greu să se concentreze asupra propriilor ei răspunsuri. Oare exista vreun mod elegant să invite pe cineva *afară* din casa ei? Nu-i venea în minte nici unul și se pomeni din nou dându-i ea lui explicații, nu invers:

– Centrul de Resurse s-a închis mai devreme, din cauza vremii.

Mark porni spre ea – iar Celie, neștiind ce să facă, își auzi vocea trăncănind despre viscolul anunțat, despre felul cum ea nu auzise buletinul meteorologic, cum se bălăcise prin zăpadă și zloată cale de trei kilometri, de la serviciu până acasă.

Continuând să surâdă, Mark îi luă trenciul pe care-l ținea strâns la piept și îl lăsa să cadă pe jos. Luându-și prosopul de la gât, începu să-i șteargă părul cu el.

Apropierea dintre ei îi arunca simțurile în plin tumult. Pielea lui Mark emana mirosul propriului ei săpun din baie. Îi simți respirația adiindu-i pe obraz, când îi înfășură umerii în prosop, trăgând de capetele acestuia pentru a o apropia și mai mult, până nu-i mai despărțiră decât vreo câțiva centimetri.

Deși trecuseră cinci săptămâni de când îl sărutase, Celie își amintea bine gustul gurii lui Mark, își amintea senzația buzelor lui peste ale ei. Amintirea o făcu să ridice capul, chiar în timp ce prin minte îi vuia avertismentul de a-l respinge.

Situația scăpa de sub control, la fel cum se întâmplase și la bordul navei. Numai că acum nu mai era într-o croazieră de celibatari; se afla la ea acasă, în Boston.

– Mark, stai...

Își rezemă palmele de pieptul lui, dar înainte de a apuca să-l împingă, Mark îi captură mâinile cu ale sale.

– Am așteptat, șopti el. Trei săptămâni nesfârșite. Douăzeci și una de zile nefericite. Cinci sute și nu știu câte ore singuraticе.

Știa că ar fi trebuit să se împotrivească, știa că, dacă ar fi făcut-o, îi dădea drumul imediat, dar intensitatea privirii lui o făcea să uite de tot ceea ce se cuvenea. Parcă din proprie inițiativă, pielea înfrigurată i se apropie de căldura trupului lui.

– Mi-a fost dor de tine, continuă Mark, cu vocea ca o mângâiere care o îmbia să se apropie și mai mult.

Îi scoase jacheta de pe umeri și o lăsă să cadă pe podea, în timp ce-și îndrepta atenția spre nasturii sidefii ai bluzei ca ivoriul.

– Ai să faci pneumonie, dacă nu-ți scoți hainele astea ude.

Trebuia să existe vreun răspuns cu care să-l expedieze, dar prin minte nu-i trecea nici unul, în timp ce căldura scursă din degetele lui îi impregna pielea umezită. Îi vedea pulsul, în adâncitura gâtului, bătând la fel de repede ca al ei. Buzele lui îi treceau peste păr abia atingându-l, iar Celie știa că, dacă ridică doar cu încă un centimetru capul, avea să-i întâlnească sărutul. Și să-l sărute la rândul ei.

Iar atunci, ar fi fost pierdută fără speranță, învinsă de aceeași furtună emoțională care o adusese din capul locului în această situație, o situație pe care crezuse că o ținea bine sub control – până când apăruse din nou Mark, coborând scara.

Își trecu degetele de-a lungul claviculei ei.

– Ai piele-de-găină. Tremuri.

Tremura – nu de frig, ci din cauza unei stări dureros de conștiente care o împiedica să facă lucrul cel mai

rațional, să se distanțeze, fizic și afectiv. Încă un minut doar, își fâgădui Celie, să-i savureze ridicările și coborârile pieptului sub obrazul ei, bătaile inimii sub mâinile ei.

Descheindu-i în sfârșit bluza, Mark i-o scoase și o aruncă în lături, după care îi înveli umerii cu prosopul, ca într-un șal.

– Ia pe tine ceva cald și uscat.

O propunere foarte logică, la care ar fi trebuit să se gândească ea însăși, în loc de a-i cădea în brațe. Adică, își dădu seama Celie în timp ce se retrăgea, exact lucrul pe care fusese cât pe ce să-l facă.

Hotărâtă să-și redobândească avantajul, strânse în pumni prosopul, încercând din nou să afle răspunsul la întrebare.

– Încă nu mi-ai explicat ce cauți aici.

– E Crăciunul.

– E aproape Crăciunul.

Își luă de jos bluza și haina.

– Mi-ai spus că nu termini până la primăvară.

– Azi dimineață am acostat în doc, pentru reparații de urgență.

Celie apropie și mai mult marginile prosopului, când observă că Mark părea fascinat de tivul dantelat al sutienului ei.

– Asta tot nu-mi explică...

– Mi-e imposibil să port discuții tehnice, când tu stai în fața mea pe jumătate dezbrăcată.

Invitația ascunsă după cuvintele și surâsul lui complice o făcea să se simtă cuprinsă de febrilitate, o fierbințeală

mult prea puternică pentru a o pune pe seama eficientului sistem de încălzire centrală al casei. Scuzându-se, urcă grăbită scara, înainte de a comite cine știe ce imprudență.

În oglinda din dormitor, în timp ce-și împletea cu mișcări smucite părul în obișnuita ei coadă franțuzească, Celie observă că lapovița îi ștersese machiajul. Pielea ei palidă fusese desigur învinețită adineaori, când intrase, deși acum avea obraji străbătuți de dâre roșii.

Nu mai roșise de ani de zile. Din cauza enervării, își spusese ea, sau dintr-a fricii. Poate chiar a unei combinații între amândouă. O luase pe nepregătite, cum era și firesc, pentru orice bărbat care ar fi apărut coborând scara din casa ei, pe jumătate gol. Dar, în fond, ar fi prins-o la fel de nepregătită și dacă se iveră îmbrăcat în uniformă de camuflaj.

Îl auzi intrând în baie și închizând ușa. Între timp, ar fi trebuit ca pulsul și rațiunea să-i fi revenit la normal, din moment ce nu mai era amenințată de prezența unui intrus. Și totuși, se simțea nesigură pe sine, deloc pregătită să se confrunte din nou cu Mark.

Poate-ar fi fost mai bine să formeze 911 și, la sosirea poliției, să susțină că nu-l cunoștea. Alungă imediat ideea, ca pe cea mai lașă soluție pe care și-ar fi putut-o imagina. În plus, probabil că avea la el telegrama pe care i-o trimisese, ca dovadă irefutabilă a minciunii ei, poliția ar fi expediat cazul ca pe un conflict casnic, iar ea tot cu Mark pe cap ar fi rămas.

Ca să împrumute expresia favorită a bunicii sale, în loc de a sări gardul, trebuia să ia taurul de coarne.

Avea să coboare la parter și să bea un ceai. Apoi, cu uzul rațiunii restabilit, urma să rezolve totul ca pe o reîntâlnire între doi buni prieteni care trecuseră cândva printr-o perioadă deosebită, dar acum se mulțumeau doar cu amintirile – amintiri la care refuza să se gândească, pe moment, știind că avea timp mai târziu pentru asta.

Mark trebuia să fi avut un motiv de a veni la Boston și, după ce-l afla, putea să rezolve situația într-un mod satisfăcător pentru amândoi.

Peste câteva minute, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de lână roșie și un pulovăr asortat, coborî în fugă scara, oprindu-se pe drum să deschidă valva principală de apă, înainte de a intra în bucătărie. După ce dădu drumul la radio, umplu cu apă o ceașcă și o puse la încălzit în cuptorul cu microunde, după care începu să privească pe fereastră fulgii de zăpadă suflați de vânt prin noapte.

Îmbrăcată numai cu un impermeabil necăptușit și o pereche de pantofi decupați la vârfuri, înfruntase viforita și supraviețuise. Cu siguranță, avea destul curaj ca să se descurce cu un oaspete nepoftit, tratându-l cu politetea cuvenită în timp ce-l conducea la ușă.

– E foarte drăguț aici.

Cuvintele încete ale lui Mark o făcură să tresară și, răsucindu-se în loc, aproape se ciocni de el. Cu un interes pe care nu și-l dorea, observă cum îi accentua constituția athletică uniforma albastră de gală a Marinei. Jucase fotbal la Annapolis, îi spusese, iar Celie se îndoia că de-atunci mai pusese pe el măcar un gram în greutate. Numai după

rețeaua fină a ridurilor de la colțurile ochilor se observa că avea aproape patruzeci de ani.

Conștientă că tensiunea neliniștitoare pe care crezuse că și-o astâmpărase o cuprindea din nou, intră în rolul gazdei ireproșabile.

– Pot să-ți ofer o ceașcă de ceai?

– O cafea, dacă ai.

Mulțumită de diversiune, Celie își făcu de lucru cu pregătirea unei căni de nes, înainte de a umple globul cu ceai, pentru a-l cufunda în propria ei ceașcă de apă fierbinte. Ducând ambele băuturi pe masa din bucătărie, îi făcu semn să se așeze.

Îi oferii frișcă și zahăr, privind apoi cum își puna în cafea peste măsură de mult din amândouă. Așezându-se pe scaunul din fața lui, începu să-și amestece ceaiul, în timp ce-l aștepta să vorbească. Acum, când se purtau ca doi adulți raționali, urma să afle de ce venise și ce voia.

La bordul navei, Mark nu știuse că familia ei avea în New England proprietăți mai întinse decât ar fi părut posibil din punct de vedere legal. Ce-o fi aflat în ultimele săptămâni, mai ales după ce Celie semnase telegrama și cu al doilea nume al ei de familie – Hargrave – nu avea de unde ști. Nu părea genul care să ceară o răscumpărare pentru a se pierde în ceață, dar, la o adică, Celie mai fusese amăgită și înainte.

Își dorea să nu fi fost atât de suspicioasă. Pe navă, îl considerase diferit de toți ceilalți. Acum, oricât o durea să-și schimbe părerea, nu mai era atât de sigură. Se hotărî să-și formuleze cu prudență întrebările.

În timp ce se întreba cum să abordeze subiectul, Mark vorbi în sfârșit:

— Te invit la cină în oraș.

Stingherită, puse ceașca la loc pe farfurioară. Cum se putea purta ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat? Dacă pe ea ar fi acceptat cineva s-o ia de soție, pentru ca apoi să-i telegrafieze că se răzgândise, i-ar fi cerut explicații, turbând de furie.

— Shannon mi-a sugerat un local.

Își scoase portofelul din buzunarul pantalonilor, extrase din el o hârtiuță și citi cu voce tare:

— *The Upper Crust*.

Era *firesc* ca vecina ei de apartament să aleagă cel mai romantic restaurant din oraș, probabil singurul de pe tot continentul unde încă mai cânta un violonist printre mese. Era o ascunzătoare intimă pentru îndrăgostiți, deloc potrivită pentru doi oameni care se cunoscuseră, trăiseră câteva momente vrăjite împreună, iar acum își luau rămas bun.

Cel puțin, ea și-ar fi luat rămas bun.

Poate că telegrama fusese prea vagă. Trebuia să se asigure neîntârziat că Mark înțelegea că totul se terminase, că pur și simplu se lăsase luată de val și își lăsase gura s-o ia pe dinainte, înainte de a fi apucat să-i analizeze și să-i respingă propunerea.

Cu siguranță, îi fusese mai ușor să scrie un discurs de rămas bun pe o foaie de hârtie albă. Neputând găsi un preambul plin de tact, se hotărî să atace subiectul pieptiş:

– Nu trebuia să vii.

– Nu? De ce?

Așteptându-se la o ripostă înverșunată, Celie nu putu decât să-l privească mută. Se exprimase dureros de clar, în telegramă, având mare grijă la alegerea cuvintelor limitate numeric, pentru ca Mark să înțeleagă fără umbră de îndoială că nu aveau nici un viitor împreună.

– Am petrecut atâtea sărbători la bordul vapoarelor și al submarinelor, încât le-am pierdut numărul, spuse el. Azi dimineată, când submarinul a intrat târâș-grăpiș în port, mi s-a părut un vis adevărit, să putem petrece împreună primul nostru Crăciun.

Ar fi trebuit să-și dea seama că un om așa de ambițios încât să escaladeze cu atâtea repeziciune ierarhia militară nu putea fi făcut prea ușor să se răzgândească. Înghițindu-și nodul de panică din gât, se strădui să vorbească pe un ton indiferent:

– Nu voi... nu vom petrece nimic împreună. Ți-am explicat clar în telegramă.

– Ce mi-ai explicat?

Va să zică, avea de gând s-o târască peste tăciuni aprinși, silind-o să recunoască faptul că acționase sub imperiul unui impuls. Avea să-i pretindă scuze și, probabil, ceva pe deasupra, ca să-i aline orgoliul rănit.

Celie știa că merita scuzele.

– În legătură cu noi, spuse ea. Cu mine, vreau să zic. În legătură cu greșeala pe care am făcut-o când am acceptat să ne căsătorim.

Se opri, dându-i ocazia să obiecteze, s-o contrazică, să-i spună cât de dureros îl lovise.

Când colo, Mark nu făcu decât să stea privind-o tăcut, timp de câteva momente, până când Celie se simți obligată să continue.

– M-am simțit minunat, dar așa ceva e firesc într-o croazieră de plăcere. Nu trebuia să ne gândim la căsătorie, necum să ne mai și închipuim că ne îndrăgostiserăm într-o săptămână. Nimeni nu se îndrăgostește la prima vedere.

Mark bău din cafea, privind-o lung pe deasupra ceștii, înainte de a răspunde:

– Vorbește numai în numele tău.

Îi simțea rezulul îndărătnic de a ceda, ceea ce făcea să i se frângă inima.

– Cred că pot vorbi în numele amândurora. Pasiunile se șterg, iar în afară de asta, nu mai avem nimic în comun.

– Te iubesc.

– Nu mă... Nu te...

De ce nu era în stare să vorbească elegant și succint, în loc de a se bâlbâi ca un copil cu limba împiedicată? Își impuse să soarbă din ceai, lăsându-și timp să redevină rațională, înainte de a încerca din nou o explicație.

– N-am stat împreună decât o săptămână, Mark. Nici nu mă cunoști cu adevărat.

– Te iubesc.

Gâtul i se contractă, făcând imposibil orice răspuns. Refuza să se gândească, măcar, la cuvintele lui. Dragostea la prima vedere nu exista – cel puțin, nu în viața ei.

– Ți-a înghețat inima, Celie? Întrebă el, târăgănat. Sau numai picioarele?

Poftim, ea încerca să expună detaliat o decizie rațională, iar lui îi ardea de calambururi! Reuși să zâmbească, dar fără a-i putea înfrunta privirea atât de directă.

– Nici una, nici alta. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost frumos, dar a trecut. Îmi pare rău că ai făcut atâta drum. Ar fi trebuit să dai mai întâi un telefon.

– Am dat, azi dimineață. Plecaseși deja la serviciu, iar Shannon mi-a promis că avea să-ți spună...

– Nu mi-a spus.

– Și i s-a părut minunat că făcusem atâta drum ca să petrec Crăciunul cu logodnica mea.

– *Fosta* logodnică, îl corectă Celie, puțin cam prea repede.

Știind că inspirația lui adâncă era, cel mai probabil, preludiul unei discuții în contradictoriu, se repezi să i-o zădărnicească înainte de a începe:

– Acordul meu de a te lua de soț a fost impulsiv. Prea mult vin, prea multă lumină a lunii... Îmi pare rău, crede-mă. Am trimis telegrama a doua zi după plecarea ta, ca să-ți poți vedea liniștit de treburi.

Strâmbându-se la adresa propriilor ei cuvinte, își ținu respirația, așteptându-i izbucnirea inevitabilă. Mai avusese de-a face cu orgolii masculine lezate destul de des ca să prevadă o asemenea reacție, deși ultimul lucru pe care-l dorea era să-l rănească. Nu vedea nici un motiv ca Mark să aibă de suferit în urma deciziei ei pripite.

– Mi-ai trimis o scrisoare în genul ălor care încep cu „Dragă John“?

Neîncrederea amuzată din tonul lui o făcu să clipească din ochi, posibilitatea de a nu fi primit telegrama descumpănind-o complet pentru câteva secunde. Deși așa ceva ar fi justificat sosirea-surpriză și lipsa indignării, mai însemna și că venise la Boston fiindcă o dorea sincer, nu în căutarea unei compensații, așa cum făcuseră alți bărbați din trecutul ei. Deși n-ar fi avut de ce să conteze, faptul că nu urmărea o răscumpărare o mulțumea atât de mult, încât fu nevoită să-și muște obrazul pe dinăuntru, pentru a-și stăpâni zâmbetul de ușurare.

– Ți-am scris ca să-ți spun că nu avem nici un viitor împreună.

Întrucât intenționase să-și prezinte raționamentul într-un mod practic, fu surprinsă să audă că vocea îi suna cu blândețe, aproape cu nostalgie. Își dresе glasul.

– Am avut destul timp de gândire, în ultimele câteva săptămâni. Pur și simplu, nu ne potrivim unul cu altul. Știu că ai să-ți găsești pe altcineva.

Pe ultimele cuvinte, zâmbetul i se crispă puțin, dar învățase de mult să-și izoleze sentimentele de deciziile pe care trebuia să le ia.

– O ființă mai potrivită, adăugă, când Mark nu spuse nimic.

Mark își învârti în cană ultimele picături de cafea.

– Ți-ai găsit pe altcineva?

I-ar fi fost atât de ușor să dea din cap, punând capăt discuției.

– Nu există nimeni altcineva, îşi auzi ea propria voce zicând, înainte de a fi avut timp să cedeze ispitei.

– Nu se poate să te fi gândit prea mult timp la hotărârea luată, dacă mi-ai scris a doua zi după ce am plecat.

De trei săptămâni, nu se gândea la nimic altceva, dar ştia că era mai bine ca unele lucruri să rămână nerostite.

– Asta-i prima oară când îmi regret lipsa unui trecut cu pedigree, spuse el.

Remarca lui o ustură. Cum de nu putea să înţeleagă că atitudinea ei fusese bazată pe logică, nu pe bani sau pe lipsa acestora. Când îi văzu muşchii falcilor încordându-se, ţinu ceaşca în ambele mâini, pentru a nu-l atinge, să-i alunge durerea pe care i-o pricinuisese.

– Situaţia asta nu are nici o legătură cu trecutul tău, nici cu al meu.

– Atunci, cu ce are legătură?

Dacă s-ar fi aşteptat la tot ce putea fi mai rău, prevăzându-i sosirea, ar fi memorat câteva motive temeinice. Acum, se pomeni bâjbâind să găsească măcar unul.

– Faptul că doi oameni nu-şi pot clădi o căsnicie numai pe baza atracţiei sexuale.

– Atracţie sexuală, îi repetă el cuvintele, prelungindu-le ca şi cum asta l-ar fi ajutat să înţeleagă; expresia lui încruntată arăta clar că nu înţelegea deloc. Săptămâna pe care am petrecut-o împreună a însemnat *ceva* pentru tine?

Bucătăria părea să devină tot mai mică şi mai călduroasă cu fiecare minut. Ce-o fi făcut-o să creadă că

puteau discuta problema la o ceașcă de ceai? Mark era pe punctul de a o sili să execute un strip-tease emoțional.

Bunica ei i-ar fi spus să ridice din umeri, să-i ureze numai bine și să-l expedieze. Dar Celie știa că îi datora măcar adevărul. Chiar dacă i-ar fi fost mai ușor să vorbească rămânând cu privirea în ceașca de ceai, făcu un efort să-i privească ochii mărginiți cu gene negre.

– În acele momente, a însemnat totul, dar privind retrospectiv, îmi dau seama că trebuie să fi fost amoretă, și nimic mai mult. Probabil aveam nevoie de o schimbare în viața mea și mi-ai fost la îndemână...

Se opri, întrucât cuvintele sunau jalnic. Cum ar fi putut Mark înțelege că, la îmbarcarea pe vasul de croazieră, azvârlise cât colo orice prudență, iar aceasta îi revenise din plin în momentul când luase avionul înapoi spre Boston?

– O distracție nemaipomenită și nimic mai mult?

Celie tresări, deși versul pe care-l parafrazase rezuma momentul mult mai bine decât reușise ea.

– Cam așa ceva.

– Și, fără a-i acorda nici o șansă, ești sigură că mariajul nostru ar eșua.

Neștiind ce altceva să spună, se bază pe un vechi clișeu:

– Zi-i intuiție feminină, dacă ții neapărat.

Mușchii umerilor i se umflau de încordare. Dacă Mark îi mai cerea și alte motive, nu avea nici unul. În pofida a ceea ce desigur credea el, nu fusese o decizie luată irațional, sau fără sacrificii. La bordul navei, își ascultase inima. În lumea reală, o guverna mintea.

Când Mark nu mai spuse nimic, Celie îi întinse mâna, detestând stângăcia gestului dar hotărâtă să păstreze despărțirea la un nivel impersonal.

– Îți doresc numai bine, Mark.

Mark îi privi mâna, apoi clătină din cap.

– Mă pot gândi la alte moduri de a ne lua rămas bun, mai potrivite.

Era clar că discuția luase sfârșit. Evitând atât întrebările neformulate, cât și suferința din ochii lui, Celie se ridică, strânse ceștile și le duse la chiuvetă.

Mark o urmă. În timp ce o privea clătindu-le, așteptă să închidă apa, pentru a vorbi:

– Îmi dau seama că te-am deranjat. Permite-mi să te invit la cină; măcar atâta pot face.

Celie întrezări o șansă de a se retrage cu demnitatea intactă. Admirându-i gestul, zâmbi, în timp ce-și ștergea mâinile pe un prosop de in, de astă dată judecând înainte de a vorbi.

– Mark, eu sunt cea care-ți datorează scuze. Nu mi-a trecut nici un moment prin minte că nu primiseși telegrama.

Mark ridică din umeri.

– Nu mi-ai acceptat invitația la cină. Fără nici o obligație, îți promit. Mă rog, una tot ar fi... nu am mașină, așa că poate mă duci și pe mine până la aeroport, după ce mâncăm.

Surprinsă de decepția pe care o simțea, Celie dădu din cap. Mark pleca, lăsând-o fără nici o obligație – erau exact cuvintele pe care dorea să le audă, și totuși o parte din ea

ar fi preferat să nu cedeze atât de ușor. Dacă nutrise în subconștient dorința de a fi fost într-adevăr hărăziți unul altuia, declarația lui i-o spulbera fără putință de tăgadă.

La urma urmei, chiar avea nevoie de un om care insista că o iubea, iar peste un minut plănuia să dispară din viața ei? Dar, în fond, ce-ar fi putut aștepta mai mult de la un bărbat care curtase cinci logodnice însă nu se căsătorise cu nici una? Când i-o mărturisise la bordul navei, ea răsese, însă acum se întreba cât de mult adevăr conținea vechea zicală: „Văzut, plăcut, plecat“.

– O cină, da. La *Upper Crust*, nu.

În timp ce trecea în living, se gândi la un alt restaurant, ceva mai potrivit pentru turiști decât pentru îndrăgostiți.

– Hai să mergem la *Bay Tower Room*. Vei mânca admirând o priveliște superbă a orașului Boston.

– Pare convenabil, răspunse el, îmbrăcându-și mantaua. Dă-mi cheile. Merg să-ți încălzesc motorul mașinii. Care e a ta?

– Subaru albastru, deși cred că în momentul de față e cam alb. Azi nu l-am folosit, deci e acoperit de zăpadă. Pe podea, în dreapta, vei găsi o măturică și un fâraș.

Afară, Mark se opri câteva secunde să privească strada așternută cu zăpadă.

Până aici, toate bune. Jucase la noroc, venind cu toate că primise telegrama care-l anunța în termeni lipsiți de echivoc că povestea lor se terminase.

Instinctul îi spunea că Celie considera săptămâna petrecută împreună la bordul navei mai mult decât o simplă aventură. Fusese în aceeași stare de euforie ca el,

amândoi simțindu-și viețile schimbate de o adevărată întâlnire a sufletelor. Mark avusese suficientă prevedere pentru a-și da seama de acest lucru; nu-i mai rămânea decât s-o convingă și pe ea.

În drum spre Boston, își jurase să n-o atingă până nu o încredința că la mijloc era ceva mult mai profund, mai serios, decât simpla atracție sexuală. Acum, nu numai că hotărârea îi fusese spulberată în momentul când Celie reapăruse în viața lui, dar îi era cu fiecă clipă tot mai greu să simuleze că decizia ei panicată de a renunța în momentul plecării lui nu-l afectase deloc.

În primul rând, își reaminti el cu stoicism, trebuia să înlăture straturile de reținere pe care și le clădise Celie pentru a-și ascunde sentimentele. Probabil vreo stare genetică de vinovăție, cu tentă calvină, îi muștra conștiința pentru că se îndrăgostise atât de repede. Deși mai aveau multe de aflat unul despre celălalt, Mark nu se îndoia că formaseră deja acea legătură intangibilă, vitală pentru iubirea adevărată și căsătorie.

După ce o determina să recunoască același lucru, în timpul cinei, urma să scoată din buzunar telegrama, ca să se amuze amândoi pe seama nevrăznelor ei prenuptiale. După care, aveau să-și facă planuri de a trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

O rafală furioasă de vânt îl readuse la realitatea serii amarnic de reci din Boston. Toate la timpul lor, își spuse el și începu să scormonească prin movilele înzăpezite din lungul bordurii, până identifică un Subaru albastru.

Capitolul 2

După ce-și scoase cizmele din debara, Celie se așază pe canapea să se încălze. Avu nevoie de un considerabil efort de voință pentru a nu ridica privirea când Mark deschise ușa, peste câteva momente, dar știa că dacă o mai trata o singură dată cu zâmbetul lui, se putea pomeni răzgândindu-se și invitându-l să rămână.

Îmbarcarea în primul avion spre Florida părea cea mai rațională soluție, pe care era hotărâtă s-o ducă până la capăt. Îl auzi frecându-și palmele – de frig sau de nerăbdare, nu putea ști – când în sfârșit își adună curajul ca să ridice privirea. Îi zări pe chip o expresie ciudat de reținută.

– Sunt gata într-un minut, spuse ea, rugându-se ca seara să nu se vădească a fi prea dificilă. Nu i-ar fi fost deloc greu să-și ocupe mintea cu alte gânduri decât desfacerea logodnei lor. Când erau încurajați, oamenilor le plăcea să vorbească despre ei înșiși. Îi putea pune mii de

întrebări în legătură cu numeroasele lui călătorii. Cât ai bate din palme, cina avea să se încheie, iar Mark urma să ajungă la aeroport.

Peste o oră două, Celie avea să fie din nou acasă. Singură.

Nedeprinsă cu valul de dezamăgire care o străbătu, își impuse să se gândească la dosarele pe care le îndesase în servietă. Își adusese de lucru acasă destul ca să-i țină mintea ocupată, să uite de el și de săptămâna pe care o petrecuseră împreună.

Gânul ar fi trebuit s-o liniștească; în schimb, o făcu să tragă smucit fermoarul metalic al cizmei, cu o nervozitate pe care n-o manifesta decât rareori.

Cu ambele cizme în picioare, se ridică. Zâmbetul lui vag, care nu se mai ștergea, o neliniștea. Deși domnea o atmosferă destinsă, Celie nu putea avea destulă încredere în soartă pentru a crede că scăpase basma curată. Avea să încerce să-l trateze pe Mark cu aceeași politețe ca pe cunoștințele cu care se întâlnea ocazional, ținându-l la o lungime de braț, ca să zică așa, deși în săptămâna aceea Mark reușise să se apropie de ea mai mult decât o făcuse oricine. Constată că gândul o descumpănea. Cu cât se încheia mai repede seara, conchise ea, cu atât mai bine.

– Ți-au înghețat încuietorile portierelor, o informă el. Poate-ar fi mai bine să comandăm o pizza la pachet.

Celie alungă imediat ideea. Într-un restaurant, s-ar fi comportat mai ușor ca și cum n-ar fi fost decât doi simpli prieteni luând cina împreună. Alese în tăcere subiectele de discuție – vreme, politică, sport – în timp ce-și lua canadiana de schi și găsea o cutie de antigel în debaraua din hol.

Afară, vântul geros îi tăie respirația. Închizând un moment ochii în fața acelor de zăpadă, bâjbâi după glugă și și-o trase în jurul fetei. Se agăță de balustradă ca să-și țină echilibrul în timp ce cobora treptele alunecoase, călcând pe urmele propriilor ei pași de mai devreme.

Strada părea pustie, cu troienele răzlete de zăpadă încă nerăvășite de roțile mașinilor. Porni cu greu prin vânt, clătinând din cap când se apropie de mașină. În lumina felinarelor de pe stradă, vedea o peliculă de gheață sub zăpada pe care o măturase Mark.

Acesta îi luă din mâini cutia cu antigel și o propti în zăpada ce acoperea capota mașinii.

– Haide, spuse el, luând-o de mână. Pe strada asta e o mică braserie. Am mâncat acolo de prânz.

Nu la Vera's. Știind că, dacă intrau acolo, aveau să ajungă obligatoriu la o întâlnire de gradul trei, Celie îl apucă de mânecă.

– Hai mai bine înapoi, să comandăm o pizza, propuse ea, repetându-i sugestia dinainte.

Vocea i se pierdu într-o rafală brutală de vânt. Părea inutil să mai discute; era clar că Mark se hotărâse: cuprinzând-o cu un braț de talie, porni în lungul străzii.

Când deschise ușa de sticlă cu perdea a braseriei, se auzi un clinchet de clopoței de sanie, din alamă, anunțându-le sosirea. Chiar în timp ce spera să se piardă în iureșul orei de vârf, Celie văzu că erau singurii clienți ai intimului restaurant.

Patroana cea căruntă le ieși grăbită în întâmpinare.

– Începeam să cred că nu mai vii în seara asta, îi spuse ea lui Celie. Mi-am trimis ospătărițele acasă, că tot nu prea avem clienți. Agățați-vă hainele pe cuier; e foarte cald aici.

Apoi îl inspectă pe Mark, cu sprâncenele arcuite.

– V-am văzut și azi după-amiază, nu-i așa? Nu păreți a fi unul dintre clienții ei.

Mark zâmbi.

– Nu, sunt...

– ...Un prieten, interveni grăbită Celie, încheind propoziția în locul lui. Vera, Căpitan-Comandor Mark Edwards. Tocmai pleacă înapoi în Florida.

Mark îi ținu scaunul în timp ce se așeza, apoi se instalează pe cel de alături. Când Vera îi oferi un menu scris de mână, clătină din cap.

– Nu mă prea pricep la specialitățile din Boston. Adu-mi ce crezi că e mai bun.

Vera se luminează la față.

– Un castron mare cu tocăniță de pui cu arpacaș, asta merge cel mai bine pe ziua de azi. Și tu, scumpo?

– Doar un ceai fierbinte și o salată, te rog, răspunse Celie. Nu mi-e prea foame.

O masă atât de simplă avea să se termine desigur în timp record, înainte ca pe Vera s-o biruie curiozitatea.

– Într-o seară friguroasă ca asta? comentă Vera, ținându-se de limba. Organismul are nevoie de mai mult. Uită-te la tine cum te usuci pe picioare, m-apucă mila când văd ce slabă ești. Știi de ce ai tu nevoie?...

Și îl privi cu subînțeleș pe Mark.

– ...De cineva care să-ți poarte de grijă.

Celie mai auzise asemenea sentințe din partea Verei. De astă dată, însă, dură mai mult până reuși să zâmbească.

– Îți mulțumesc pentru bunele intenții dar, crede-mă, mă descurc excelent de una singură.

Vera pufni.

– Vii aici și la miezul nopții, uneori. Iar a doua zi dimineață, te și înființezi, la micul dejun.

– Și tu lucrezi la aceleași ore, sublinie Celie, cu un surâs împlânzindu-i cuvintele, altfel nu m-ai vedea.

– Adevărat, adevărat, dar aici eu sunt șefa. Și-apoi, cine să aibă grijă de tine, dacă nu eu?

Și se îndepărtă de masă, grăbită.

Celie își despături șervetul alb cu pătrățele roșii, încercând să se gândească la un subiect de conversație cât mai inofensiv.

Mark nu-i dădu ocazia.

– Deci, mănânci des aici?

– Suficient de des pentru ca Vera să creadă că e nevoie să mă ia sub aripa ei.

Uitându-se spre fereastra de trecere, Mark o privi pe Vera cum lucra.

– Îmi amintește de maică-mea, spuse el, după un moment.

Celie scotoci prin coșul cu crochete învelite în celofan, din mijlocul mesei. Știa că Mark era ofițer de carieră și în curând avea să treacă în retragere; atâta era mai mult decât suficient, despre trecutul lui. Dacă mai afla date și despre familie, i-ar fi fost mai greu să-și ia rămas bun.

În loc de a ajuta la schimbarea subiectului, tăcerea ei păru să-l încurajeze să continue.

– Își petrece tot timpul liber la bucătărie. În fiecare săptămână, când sunt pe uscat, îmi trimite câte o cutie de dulciuri – fursecuri cu unt de arahide.

Oricât era de hotărâtă să mențină comentariile personale la un nivel minim, Celie nu-și putu stăpâni invidia. Totuși, încercă să nu solicite și alte informații, murmurând doar atât:

– Ce frumos.

– Sunt de-un milion de ori mai bune decât telegramele.

Remarca lui aparent nevinovată o făcu să se înroșească în obraji. Refuză să se întrebe dacă o menționase anume pentru a o face să se simtă vinovată. Efectul conta.

– Nu puteam ridica receptorul, ca să-ți dau un telefon, îi aminti ea.

Cuvintele sale părură mai defensive decât intenționase, așa că zâmbi, pentru a-i arăta că știa a cui era vina – numai și numai a ei.

– Din moment ce nu urma să acostezi până în primăvară, am considerat că ar fi părut o cruzime să te las să crezi că te așteptam la întoarcere.

– Poate te-ai temut că, dacă stăteam de vorbă, te-aș fi putut face să te răzgândești.

Shannon insistase și ea, până la răgușeală, să mai aștepte, să se mai gândească. Oricât de tare detesta Celie s-o recunoască, vecina ei de apartament avusese dreptate într-o privință – expedierea telegramei n-o ajutase cu nimic să se simtă mai bine. Încă se mai pomenea gândin-

du-se la Mark, în cele mai nepotrivite momente. Dimineata, la prânz și seara.

– Nu m-ai fi putut convinge să mă răzgândesc, replică ea, știind că nu era tocmai adevărat. Faptul că ar fi avut șanse de reușită făcea ca expedierea lui, cât mai curând posibil, să fie și mai importantă. Altminteri, aveau să mai petreacă împreună câteva zile de vrajă, după care, în momentul când avionul lui își lua zborul iar ea revenea cu picioarele pe pământ, Celie urma să se simtă de două ori mai nefericită decât prima oară când își luaseră rămas-bun.

Dintr-o dată, Mark zâmbi, cu ochii calzi, iar Celie simți aceeași reacție fizică neașteptată care se trezise la viață în timpul croazierei. Petrecuse ultimele douăzeci și una de zile judecând rațional acea reacție, punând-o pe seama atmosferei romantice nerealiste de la bordul navei. Beția fanteziei, cum ar fi spus bunica ei.

Aici, în Boston, cu rațiunea intactă, ar fi trebuit să se afle deasupra unor asemenea sentimente primare. Faptul că nu era, o descumpănea complet. Desfăcând un pachet de crochete de secară, schimbă intenționat subiectul.

– Cred că te bucuri să scapi de vremea asta polară.

– Îmi place zăpada. În plus, nu mă pot gândi la un loc mai potrivit pentru a petrece sărbătorile.

– Tot Crăciun va fi, oriunde te-ai afla.

– În Florida? clătină el din cap. Nu prea. Poți s-agăți toate podoabele pe care le ai, că tot nu ninge – dacă nu se întâmplă vreo minune. E cam greu să găsești spiritul Crăciunului printre palmieri și nisipuri aurii.

Și ea își spusese același lucru, când Shannon o invitase să petreacă la Nassau Crăciunul. Nu că ar fi ținut îndeosebi la el, dar iarna fără zăpadă nu era o iarnă adevărată. Totuși, nu era momentul să se gândească la locul și împrejurările în care urma să-și petreacă Mark sărbătorile, acum când trebuia să rămână cât mai detașată și neimplicată.

Mark se rezemă de spătar.

– Chiar am crezut că acest Crăciun urma să fie deosebit, mai ales când Shannon m-a primit cu brațele deschise.

– Shannon are un stil de a îmbrățișa viața pe care o să-l regrete, mâine-poimâine.

Calculă că mai erau exact zece zile până la întoarcerea lui Shannon. Colocatarea ei avea intenții bune, dar părea mai indicat să-i zădărnicească entuziasmul eforturilor de combinatoare înainte de a scăpa de sub control.

– Ea spune că ascultă cu inima, nu cu urechile.

Celie sfârâamnă încă o crochetă, într-o grămăjoară de firimituri.

– Ar fi trebuit să-ți spună că mă răzgândisem.

– Nu te mai tot eschiva, îi atrase atenția Mark. A fost decizia ta...

Se întrerupse, îngustându-și ochii.

– A ta a fost, nu?

– Sigur că da.

Oricât de tare o stânjenea, tonul lui tăios era pe deplin justificat. Se întrebă dacă l-ar fi făcut să se simtă mai bine, anunțându-l că adormise plângând o săptămână încheiată, după ce-i trimisese mesajul. Mark nu avea

nevoie nici de scuze, nici de explicații anemice, ci de o asigurare că nu fusese vina lui.

– N-am avut în vedere decât interesul nostru, al amândurora. N-a fost nimic personal...

– Nimic personal? se aplecă el înainte, rezemându-se cu coatele pe masă. Acum trei săptămâni, am stabilit să ne trăim restul vieții împreună, iar acum îmi spui că n-a fost nimic personal? Iubito, mai personal decât atât nu se poate.

Se așteptase la o asemenea reacție. Ceea ce nu prevăzuse era felul cum i se frânse inima când îi auzi amărăciunea din glas. Își stăpâni scuzele, știind că Mark era prea revoltat ca să le ia în seamă.

Ochii lui se întunecară.

– Știi că mi-am luat bilet în croaziera aia tocmai ca să scap de toate? Puțină relaxare și refacere, o șansă de a vedea viața dintr-o nouă perspectivă, o perioadă în care să stau liniștit și să-mi planific viitorul. În dimineața când te-am întâlnit, nici cu tunul nu m-ai fi putut doborî mai rău.

Celie își făcu de lucru cu tacâmurile. Oricât suna de răsuflat, și ei i se clătinase pământul sub picioare. Își amintea fiecare moment, fiecare miros, fiecare sunet din dimineața aceea. Și totul, numai fiindcă îl găsisese făcând același lucru care-i plăcea și ei – despre care Shannon insistase că se învecina cu nebunia: stătea pe punte în zori, pentru a admira strălucitorul răsărit de soare în Caraibe.

Părusese inevitabil să ia micul dejun împreună cu Mark, părusese firesc ca, din acel moment, situația să evolueze

până deveniseră nedespărțiți pe tot parcursul croazierei. Datorită atmosferei tropicale, probabil, ca să nu mai pomenească faptul că se îndepărtase la o lume întreagă de Boston și, pentru un scurt răstimp, fusese dispusă să-și asculte glasul inimii.

Dar nimeni nu-și putea trăi viața alergând după himere. În fiecare zi, la serviciu, vedea efectele distrugătoare ale omisiunii de a analiza toate perspectivele, de a examina orice defect posibil. Deși trăirea clipei fusese o schimbare pe cât de șocantă pe atât de înviorătoare, față de viața ei atât de ordonată, un asemenea stil de trai nu se potrivea în nici un caz cu al ei.

Nu avea nici un mijloc simplu de a i-o explica și fu recunoscătoare când apăru Vera, scutind-o involuntar de efortul încercărilor.

După ce puse mâncarea pe masă, Vera rămase în apropiere, privindu-l pe Mark cum își amesteca tocănița. Gustă o lingură și dădu din cap.

– Excelentă. Felicitările mele bucătarului.

Vera zâmbi radioasă.

– Nu știu ce ți-or fi dat de mâncare fetele astea – nici una din ele nu știe să fiarbă o cană de apă măcar. Nu că n-ar putea să-nvețe, nu-ți fie cu supărare. Am tarte cu afine în cuptor – să mă chemați, dacă mai aveți nevoie de ceva.

– Deci, nu știi să gătești, comentă Mark, în timp ce-și ungea cu unt o felie groasă de pâine neagră. Mai ai și alte secrete sumbre pe care ai uitat să le menționezi?

– Acum le știi pe toate, replică Celie, cu vocea la fel de ironică și veselă ca a lui. Cu un mic efort, poate reușea să mențină inofensiv restul conversației.

– Abia dacă am râcâit suprafața, murmură Mark.

Adică exact așa cum voia ea. Mă rog, poate că nu asta dorea – dar, fără îndoială, era mai bine așa, pentru ea ca și pentru el. La fel de bine pe cât prindea gimnastica de înviorare și varza de Bruxelles. Oricât de dureroasă i se părea decizia, pe termen lung aveau să-și dea seama amândoi că fusese cea mai înțeleaptă.

Vera reveni la masă, aducând un coș plin de tarte, acoperit cu un șervet.

– Acum le-am scos din cuptor, îi preveni ea.

Apoi, se desfătă din nou cu zâmbetul admirativ al lui Mark, după ce acesta gustă una.

– Dacă n-ai nimic împotriva să-mi dai rețeta, spuse el, tare-aș mai vrea să i-o trimit mamei mele.

Vera își fâlfâi șorțul.

– Nici nu-i cine știe ce rețetă – puțin din asta, un pic din ailaltă... Am să scriu pe-o hârtie, atât cât pot.

Celie clătină din cap, în timp ce o privea pe Vera cum se îndepărta mândră spre bucătărie.

– Te-ai ales cu-o prietenă pe viață.

– E o excelentă judecătoare de caractere, afirmă Mark, luând încă o tartă. Nici nu mă mir că te-a adoptat.

Din zâmbetul lui, Celie își dădu seama că lauda îi era adresată și ei, nu numai Verei. Încercă să fie sceptică față de complimentele ce i se desprindeau atât de ușor de pe buze. La urma urmei, avusese parte de mulți lingușitori

care împărțeau dulcegării fără sens cu ghiotura. Numai că nu-și amintea să mai fi sunat vreodată atât de sincer, nici s-o afecteze așa.

Și nu-și amintea nici unul dintre subiectele inofensive pe care plănuise să le abordeze. Câteva minute, mâncară în tăcere, doar atâta cât să se poată relaxa, înainte ca Mark s-o întrebe:

– De ce n-ai plecat la Nassau, cu Shannon?

Uită-te ce mi s-a întâmplat ultima dată când m-am luat după ea, ridică Celie din umeri.

– În timpul sărbătorilor, trebuie să stai zi și noapte la dispoziția centrului. Majoritatea salariaților au familii și se bucură să primească vreo câteva zile libere.

– Și tu ai familie, îi aminti Mark. Shannon a spus că abia așteaptă s-o cunosc pe bunica ta.

Aproape înecându-se cu o bucată de castravete, Celie înhăță paharul și o înghiți cu apă de la gheață. Bunica ei l-ar fi mâncat pe Mark de viu – dar, din moment ce oricum pleca de la Boston într-o oră, două, nu găsi de cuviință să comenteze afirmația lui Shannon.

Aceasta ridică o serie nouă de probleme. În mod inevitabil, Shannon aștepta până-n ultimul moment ca să-și facă bagajele, ceea ce însemna că nu avusese mult timp pentru a conversa cu Mark. Celie, însă, știa că nu era bine să tragă concluzii pripite.

– Și ce-a mai spus Shannon?

– A vrut să mă închidă într-o cutie mare, ambalată frumos, pentru ca tu s-o despachetezi la sosire. A zis că va fi cel

mai frumos cadou de Crăciun pe care ți l-a dăruit vreodată.

Celie zâmbi cu malițiozitate.

– Mă bucur că ai avut atâta minte să refuzi.

– Am fost nevoit. N-am găsit nicăieri o cutie destul de încăpătoare.

Ar fi încercat să-l mustre cu aceeași privire dezaprobatore pe care o folosea ori de câte ori umorul lui Shannon depășea limitele bunului simț, dar zâmbetul lui o împiedică să facă altceva decât să râdă.

Mark și Shannon se potriveau de minune. Poate că avea să întoarcă jocul, măcar o dată, s-o facă ea pe combinatoarea și să închine un pahar la nunta lor.

Ideea îi aduse un nod în gât. Să-l expedieze din viața ei ar fi fost una; să toasteze pentru viitorul lui cu altă femeie era cu totul altceva. Tulburată de acest gând, atacă salata pe care Vera o garnisise cu brânză, șuncă și friptură rece de curcan.

– Știi, asta e prima cină adevărată pe care o luăm împreună.

Avea dreptate. În pofida opulentului bufet deschis zi și noapte la bordul vasului de croazieră, îi dăduseră un bacșiș stewardului să le aducă brânză, fructe, pâine crocantă franțuzească și vin în coșuri de picnic, pentru a le mânca retrași în diverse cotloane liniștite ale navei.

De-atunci, trecuse o viață de om, își aminti Celie, fusese o simplă fantezie în care se complăcuse timp de o săptămână. Reveni la decizia de a nu discuta despre asta, orientând în schimb conversația asupra celor mai interesante subiecte din cariera lui. Mark îi răspunse binevoitor la întrebări și, din nou, simți că se relaxa.

Vera apăru din nou la masă, aducându-le un vas cu cafea aburindă.

– Acum am fiert-o, îl asigură ea pe Mark, în timp ce-i umplea ceașca. Cu mâna mea am rășnit boabele.

Puse cafetiera peste un șervet împăturit și se trânti nepoftită pe scaunul liber de la masă, în timp ce-l privea pe Mark cu curiozitate fățișă.

– Deci, ai venit să admiri peisajul?

– Într-adevăr, răspunse Mark, cu o privire spre Celie.

– Ești în Infanteria Marină, nu-i așa? continuă Vera.

Insulta neintenționată îl făcu să se crispeze.

– În Marină, doamnă.

– Un tânăr ca dumneata ar trebui să petreacă de Crăciun cu familia, îl dojeni Vera. Ești căsătorit?

Interesul ei vizibil îl făcu să zâmbească.

– Nu încă.

– Nu ești căsătorit...

Arcuindu-și sprâncenele, Vera aruncă o privire spre Celie, înainte de a-i pune lui Mark o nouă întrebare:

– Și de unde vii?

– Sunt din Arizona de origine, deși am baza în Florida. Întotdeauna mi-am dorit să văd un Crăciun colonial, iar în ghidurile turistice scrie că în perioada asta a anului orașul Boston e decorat până la prăsele, așa că am venit în nord.

Vera pufni.

– Altceva mai grozav nici nu se găsește, cred.

Apoi, se întoarse spre Celie.

– Pe tine te-așteaptă familia, așa zice. Rubrica mondenă de ieri a făcut mult caz pe seama viitorului Bal de Cristal al bunicii tale.

La începutul săptămânii, Celie dăduse un interviu prin telefon, dar încă nu avusese timp să citească articolul. Ziarele reușeau întotdeauna să dea senzația că balul era o petrecere strălucitoare, atenuând faptul că recolta mii de dolari pentru operele locale de caritate. Foindu-se sub privirea iscoditoare a lui Mark, schimbă subiectul.

– Ce faci de Crăciun, Vera?

– Ajut fetele să frigă curcani la azilul de noapte, răspunse Vera, ridicându-se să strângă farfuriile goale. Cred că sunteți gata pentru desert.

Celie nu refuza decât rareori deserturile Verei, dar în seara asta o interesa mai mult să scape de interogatoriul care știa că urma. Uneori, tentativele de lipeli ale Verei o făceau pe Shannon de-a dreptul de rușine – și, judecând după cum îl privea pe Mark, intenționa să pună lucrurile în mișcare cât putea de repede.

Nu încăpea nici o îndoială că era timpul să plece. Celie își împături șervetul și se uită la ceas.

– Vera, mâncarea a fost excelentă, dar acum trebuie să plecăm.

Parc-ar fi vorbit cu pereții. Peste un minut, Vera apără cu două felii generoase de plăcintă presărate cu brânză cedar topită.

– Nu te osteni să protestezi, spuse ea, punând o farfurie în fața Celiei și pe cealaltă în fața lui Mark. Merele îți fac bine. Asta-i rețeta mea secretă, și mai am o droaie. Și ia zi, căpitane, de când o cunoști pe Celie...

Întreruptă de un client care intra pe ușa, oftă.

– Vin imediat, le promise ea, plecând să-l instaleze la o masă pe noul sosit.

Mulțumind Providenței pentru micile favoruri, Celie își termină plăcinta în timp record, iar când Vera reveni, îi ceru nota.

Vera clătină din cap.

– Nici o notă, și nu-ncerca să mă bați la cap. Țsta-i singurul cadou de Crăciun pe care-ai să-l primești de la mine pe anul ăsta.

Ștergându-și mâinile de un colț curat al șorțului, îi zâmbi lui Mark.

– Mi-a părut bine de cunoștință, căpitane. Cât stai în Boston?

– Tocmai mergeam la aeroport, răspunse Celie în locul lui.

– Ba nu mergeați la nici un aeroport. S-au închis pistele, din cauza viscolului, adineaori a zis la radio. Aveți grijă ce faceți.

Crainicii radio mai greșeau și ei uneori, se încredință Celie, în timp ce-și lua canadiana. Chiar dacă aeroportul era închis, după ce echipele de întreținere înlăturau zăpada de pe piste și le presărau cu sare, nisip sau cenușă, avioanele aveau să decoleze din nou.

Afară, avu senzația că pășise pe o altă planetă. Vântul se îmblânzise, răscolind zăpada în nori cețoși care difuzau lumina felinarelor de pe stradă, răspândind în jur o aură lăptoasă, ireală.

– Îmi amintește de vremurile petrecute la Annapolis.

Luând o mână de zăpadă, Mark făcu un bulgăre și-l aruncă spre un indicator de circulație. Se întoarse, privind în lungul șirului de copaci de pe marginea străzii, ale căror ramuri desfrunzite de profilau pe cerul negru ca de cerneală.

– Parc-ar fi un glob din-alea de sticlă pe care le răstorni, ca să ningă înăuntru. Toată copilăria mi-am dorit ierni adevărate.

Iar când venise în nord, colegii de clasă de la Academia Militară îl invidiaseră pentru copilăria lui la fermă, ca și cum caii și cactușii s-ar fi comparat cu energia dezlănțuită a unui viscol.

Fără să-i pese de lustrul pantofilor, porni prin troianul înalt de-un cot care bloca trotuarul, tăind o cărare pentru Celie.

Până acum, fusese ireproșabil de politicoasă. Totuși, dacă nu proceda cu cea mai mare prudență, știa că avea să-și petreacă noaptea moțâind pe unul dintre scaunele de vinilin ale aeroportului.

La sosire, stewardesa avertizase că viscolul iminent putea îngreuna decolările din Boston, timp de câteva zile. În timp ce pasagerii din jurul lui bombăniseră, Mark primise vestea ca pe un semn că soarta era de partea lui. Până aici, toate bune.

Mare păcat că în timpul cinei nu se ivise ocazia de a scoate telegrama. Judecând după privirea cu care îl măsurase Vera înainte de a stabili că putea fi un cavaler potrivit pentru Celie, i se păruse că ar fi fost mai sigur să se ia la trântă cu o ursoaică apărându-și puiul, decât s-o înfurie pe Celie în fața Verei.

În plus, era o problemă personală, care nu avea nevoie de amestecul unei terțe persoane, oricât de iubitoare sau de bine intenționată ar fi fost aceea.

Ar fi putut lăsa să-i scape o confesiune, rugând-o pe Celie să-i fie milă de el și să-i permită să rămână la ea peste noapte, dacă încă n-o putea face să se răzgândească de-a binelea. Era ideea cea mai sortită eșecului din viața lui; și-o putea imagina ușor împingându-l cu mutra în cel mai apropiat nămete de zăpadă și plecând acasă fără o singură privire în urmă. Și știa că nici n-ar fi meritat altceva.

Prudența îi cerea să adopte o atitudine mai diplomatică. Să tatoneze puțin, să-i dezamorseze argumentele unul câte unul, până când Celie ajungea să recunoască lucrul pe care el îl înțelesese de la bun început: că erau destinați să se întâlnească, să se îndrăgostească, să se căsătorească.

Își dădu seama că Celie pășea cu hotărâre și încercă să-i distragă atenția, să amâne sfârșitul serii.

– Unde-s toate lucrurile alea pe care le arată pe ilustrațiile de sărbători? Copaci cu vâsc, clopotele, colindătorii?

– Ăsta-i un cartier conservator. Ne mulțumim cu becuțe la ferestre și funde roșii pe stâlpii felinarelor.

Văzu că avea dreptate. În toate ferestrele din susul și din josul străzii ardea câte o singură lumânare electrică. În toate casele, mai puțin a ei. Poate că avea să iasă mai târziu și să cumpere câteva podoabe de Crăciun, ca să le

răspândească prin casă, dacă nu se închiseseră magazinele din cauza furtunii. Studie troienele măturate de vânt de-a latul străzii.

– Astea cât de înalte se fac?

Celie se opri, îngândurată.

– Ajung până la câteva picioare. Nu contează; în scurt timp, ar trebui să apară plugurile. Și oricum, mașina mea are dublă tracțiune.

În umbra de sub un felinar, ochii ei păreau de jad cald. Persoana care o învățase cum să-și ascundă sentimentele nu prea reușise. De când sosise, Mark întrezărise destule emoții pe care știa că Celie nu voia să și le dea de gol. Nedumerire. Dorință. Și poate, poate numai o jinduire de a vedea dacă purtarea ei impulsivă de la bordul vasului se bazase și pe altceva în afara plictiselii.

Se întreba cum putea să arate mai dezirabilă acum, înfolfită într-o canadiană de schi matlasată, decât în costum de baie, pe puntea navei. *Privește, dar nu atinge*, își aminti Mark propriul jurământ, chiar când dădea să întindă mâinile spre ea.

În schimb, mai făcu un bulgăre de zăpadă, știind fără umbră de îndoială că următoarele câteva zile aveau să fie cele mai lungi din viața lui.

Celie îl privi cum cernea zăpada printre degete. Faptul că un om care navigase de nenumărate ori în jurul lumii era fascinat de o simplă ninsoare o uimea. Și ei îi plăcuse întotdeauna iarna, dar nu stătuse niciodată să-i admire cu adevărat frumusețea crudă, decât poate în copilărie, când fusese prea mică pentru a ști că în viață existau lucruri

mult mai importante. Se opri un moment, încercând să privească strada prin ochii lui.

Zăpada acoperea totul, cât vedeai cu ochii, îndulcind liniile austere ale caselor de pe marginile străzii, conferind serii o atmosferă ireală. În jurul ei, lumea părea mai nouă, un paradis hibernal atins numai de urmele pașilor lor prin troiene.

Izgoni gândul naiv și romantic. Ceea ce vedea era un cartier care înțepenise scrâșnind, fiindcă dinspre nord năvălise o viforniță arctică. Oricât de frumoasă părea zăpada, cel mai probabil făcuse să se închidă Aeroportul Logan. Așa ceva nu-i inspira deloc liniște.

Mult prea curând, i se părea, ajunseră la ea acasă. Celie se opri lângă Subaru, pentru a lua cutia de antigel. În loc de a fi ușurată că seara se apropia de sfârșit, simți un val de dezamăgire. Nesomnul, combinat cu neliniștea la gândul apropiatelor sărbători, îi desincronizaseră emoțiile. În seara asta nu râvnea la liniște, ci își dorea companie. Și nu pe a oricui, își spuse ea, aruncând o privire piezișă spre Mark.

În antreu, își scoase canadiana și o agăță pe anticul cuier-pom de alamă, apoi găsi un cârlig liber și pentru Mark. Când acesta se aplecă să-și scuture zăpada prinsă în manșetele pantalonilor, îi văzu pe părul negru fulgii topindu-se în stropi cristalini.

— Ar fi trebuit să-ți iei o caschetă, îl dojeni ea, ștergându-i părul. Te-ai udat pe cap.

Mark îi prinse mâna cu a lui, ținându-i-o pe obraz, în timp ce se îndrepta. Stătea prea aproape, își dădu ea seama, când coapsele li se atinseră. În loc de a se îndepărta,

își ținu respirația, în timp ce Mark ridica și cealaltă mână, pentru a-i urmări cu degetul mare conturul gurii.

– Ți s-au învinetit buzele, șopti el, lăsându-i timp destul să se retragă, să protesteze.

Celie nu făcu nici una nici alta, cu privirea capturată de a lui, în timp ce Mark o trăgea și mai aproape. Anticiparea o amețea, îi încorda mușchii și totodată îi înmuia genunchii. Un singur sărut, își dădu ea cuvântul. Numai unul, ca să fie despărțirea mai dulce.

Măinile lui, reci pe pielea ei, îi cuprinseseră fața înainte ca buzele să li se întâlnească. Gura lui i-o atinse pe a ei, săcâitoare, făgăduindu-i cât de mult sau cât de puțin dorea. Fără a sta să se întrebe ce voia, se înalță pe vârfuri, ridicându-și gura spre a lui.

Uită de lumea din jur, conștientă numai de ea însăși și de Mark. Știind instinctiv că el era tot ceea ce-și dorise vreodată, de ce avusese nevoie vreodată, se pierdu în beția sărutului, în gura lui, care o hărțuia și o ațâța și, fără cuvinte, o trăgea tot mai aproape.

Senzația crea dependență, la fel de periculoasă ca drogurile ilegale folosite de unele femei ce căutau ajutor la centrul unde lucra ea. Satisfăcătoare și înviorătoare temporar, însă distrugând, în timp, trupul și sufletul. Avu nevoie de ultimul dram de autocontrol care-i mai rămăsese pentru a se retrage, a ridica o mână să-și netezească părul, în timp ce căuta o scuză pentru comportamentul ei de neiertat.

Nu găsi nici una.

După ce-și scoase repede cizmele, trecu pe lângă Mark, în living, și aprinse plafoniera, pe care n-o folosea decât

rareori. Oricât îi detesta lumina crudă, aceasta risipea orice urmă de căldură din cameră. Întrucât nu se putea baza pe rațiune ca s-o apere, nu-i mai rămânea decât să recurgă la mijloace externe. Își reaminti încă o dată că nu făcea decât ceea ce era cel mai bine pentru amândoi.

Mark rămase în ușă, privind-o cum își dezlipea de obraz o şuviță umedă.

– Nu trebuia să faci asta.

Vocea ei tremura, contrazicând cu desăvârșire acuzația.

– Ai dreptate, nu trebuia.

Confirmarea lui o făstâci și mai mult. Mark avea tot dreptul să afirme că o dorise la fel de tare ca el, că ea dăduse semnalul, atingându-l, rămânând un moment mai mult decât trebuia în antreul cald și plăcut.

Faptul că n-o spunea o făcu și mai conștientă de propria ei indiscreție. Știusese că se anunțau probleme, din clipa când îl văzuse coborând pe scară. Ar fi trebuit să cheme chiar atunci un taxi. Mai bine mai târziu decât niciodată, își spuse Celie, în timp ce pornea prin cameră, pentru a scoate cartea de telefon dintr-un sertar al biroului.

– Să văd dacă mai prinzi vreun avion în seara asta.

– Vera a spus că aeroportul e închis, îi aminti el.

– Poate că Vera s-a înșelat.

Găsi numărul și îl formă.

Da, aeroportul era închis, îi răspunse o recepționeră nerușinat de veselă. Pistele erau acoperite cu gheață, toate zborurile se amânaseră până la noi dispoziții, mai reveniți dumneavoastră mâine dimineată.

Capitolul 3

Celie puse încet receptorul în furcă, în timp ce cocheta cu diversele posibilități. Convingerea că a doua zi dimineața Mark avea fi plecat de mult îi produsese un anumit sentiment de siguranță, deși știa că urma să-l regrete, trezindu-se din somn singură în casă. Totuși, urma să se întoarcă acolo unde-i era locul, iar viața ei avea să-și urmeze cursul firesc.

Nu era nevoie să-i repete conversația cu recepționera de la aeroport. Zâmbetul lui o înștiința că-i descifrase clar expresia de pe față.

– Nici o problemă, spuse el, luând cartea de telefon.

Răsfoind-o, găsi lista hotelurilor și dădu câteva telefoane. După al optulea o privi, ridicând din umeri.

– N-au locuri. Se pare că nu sunt singurul care a rămas blocat la Boston în noaptea asta. Regret că te deranjez în continuare, dar ai putea să mă mai suporti până mâine?

Nu părea deloc să regrete, iar zâmbetul lui fudul îi făcu inima să execute un salt mortal. Încercând să-și înăbușe bănuiala absurdă că Mark manipulasă, cine știe cum, vremea, Celie se gândi la rugămintea lui. Îl putea trimite la Ritz-Carlton, unde familia ei avea întotdeauna câteva apartamente rezervate pentru partenerii de afaceri.

Nu era deloc o idee bună, hotărî ea imediat. Inevitabil, rudele aveau să afle, și i-ar fi fost dificil să le explice apariția lui Mark, mai ales întrucât nu-i dezvăluise nimănui logodna și răzgândirea ulterioară, cu excepția lui Shannon.

— Nu am cameră de oaspeți, îi spuse ea, dar ești binevenit să te culci pe canapea.

Chiar în timp ce vorbea, își dădu seama că sofaua era cu cel puțin cincisprezece centimetri prea scurtă ca Mark să poată dormi comod întins pe ea.

— Sau, dacă stau să mă gândesc, din moment ce Shannon te-a invitat în casă, sunt sigură că n-ar deranja-o să-i folosești camera, în lipsa ei.

— Ascultă, nu vreau să deranjez pe nimeni, răspunse Mark, cu eleganță. M-am gândit că într-o casă atât de mare trebuie să existe o cameră de musafiri, sau chiar două.

— Ar fi, dacă Shannon nu și-ar ține colecția de trenulețe într-o cameră de la etaj, iar pe cealaltă o folosim împreună ca birou.

Mark părea încă nehotărât dacă să-i accepte invitația, iar Celie se întrebă dacă nu cumva și el contase pe o încheiere a poveștii în aceeași seară.

— Dacă nu te simți destul de comod, aș mai putea da câteva telefoane, se oferî ea. Trebuie să existe un loc liber undeva. În Boston sunt hoteluri câte vrei.

– Și rubrici mondene, tot atâtea.

Clipi din ochi, încercând să-i urmărească logica.

– Asta ce-ar vrea să însemne?

– Shannon a spus că nu anunțaseși nimănui logodna noastră. Cu siguranță, gazetarii de bârfă din Boston ar muri de curiozitate să-l cunoască pe bărbatul cu care a acceptat Cecilia Hargrave Mason să se mărite. Sau, cu care a refuzat să se mărite.

Celie simți bătaia slabă a pulsului înapoia ochilor, anunțând o iminentă durere de cap.

– Ziarele nu publică știri despre logodne desfăcute.

Cu excepția celor de scandal, care ar fi fost în al nouălea cer. MOSTENITOAREA FRÂNGE INIMA MARI-NARULUI. Crispându-se la gândul titlului imaginar, se întrebă ce alte detalii se simțise obligată vecina ei de apartament să mai dezvăluie.

– Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, ce ți-a mai spus Shannon despre mine?

– Păi, ia să vedem.

Mark începu să caute printre revistele de pe măsuta de cafea, până o găsi pe cea dorită.

– Acum câteva luni, ai fost subiectul articolului „Cea mai eligibilă celibatară din Boston“.

Oricât de grăbită fusese Shannon să-și facă bagajele pentru vacanță, părea să fi găsit timp suficient pentru a sta la taclale.

– În caz că a uitat să precizeze, sublinie Celie, ea a aranjat articolul, ca să facă publicitate licitației celibatelor de la Centrul de Resurse.

În timp ce răsfoia revistele, Mark o privi cum își dez-morțea pe mocheta plușată degetele de la picioare, în cio-rapii de mătase. Se opri să studieze o fotografie care o reprezenta primindu-și diploma în drept, într-o sală ce purta numele bunicului ei.

– Mi-a mai spus și că strămoșii tăi au venit cu nava Mayflower.

În timpul croazierei, Celie refuzase să pomenească despre averea sau relațiile ei în înalta societate. Se părea că Shannon găsisese de cuviință să i le plimbe pe amândouă prin față.

– Strămoșii oricui au emigrat de undeva.

– Dar nu și urmașii oricui sunt proprietari peste trei sferturi din Boston.

– Nu-s tocmai trei sferturi.

Mark aruncă revista înapoi pe măsută, înainte de a se instala comod pe canapea.

– Nu e nevoie să te scuzi pentru că ești bogată.

– Evident că nu. N-am făcut-o niciodată. Motivul pen-tru care n-am menționat-o...

Se întrerupse, căutând o cale de a-i explica.

– Măcar o dată, voiam să mă pierd în mulțime.

– Nu ți-a mers. Ieșeai în evidență ca un deget umflat, iar banii n-aveau nici o legătură.

Cum reușea să vorbească astfel încât o remarcă atât de prozaică să sune a adorație curată? Celie râse ușor, încer-când să se prefacă plictisită.

– Din cauza aurei mele, cred.

– Se poate zice și așa, încuviință el, binevoitor; o privi cum își vâra picioarele sub ea, în timp ce se așeza pe

celălalt capăt al canapelei de piele. Și ai putea să vii puțin mai aproape.

La auzul blândeții din cuvintele lui, i se întretăie respirația. *Ia seama*, își spuse ea, observând că-și pusese în funcțiune farmecul magnetic care o captivase la bordul navei – un farmec căruia putea și trebuia să-i reziste mult mai bine aici, pe teren propriu. Oricât de tentantă era invitația, întâlnirea din antreu o învățase să păstreze distanța.

– Stau foarte bine aici.

– Ți-e destul de cald?

Nu putea suferi felul cum veselia din glasul lui îi submina rezistența. Înainte de a mai trece un singur minut, trebuia să impună niște limite pentru amândoi.

– Sper că nu mi-ai înțeles greșit invitația de a rămâne peste noapte. Ofer numai cazare, nimic mai mult.

– Evident.

– Iar sărutul din antreu... n-a însemnat...

În timp ce se chinuia să termine fraza, îl auzi chicotind.

– Înțelegi ce vreau să zic, încheie ea, privindu-l încruntată, pentru că ar fi putut vorbi el în locul ei, scutind-o de acel moment penibil.

– Vrei să zici că sărutul de-acum câteva minute n-a însemnat nimic.

– Exact.

– La fel cum nici săptămâna de la bordul navei n-a însemnat nimic.

Iarăși o prinsese pe nepregătite. Ce prostie din partea ei, să presupună că problema era lichidată. Ridică defen-

siv bărbia, dar se strădui să-și păstreze vocea calmă, nedorind să-i arate că retrăise acele zile la nesfârșit, de mai multe ori decât era necesar.

– N-aș renunța la săptămâna aceea pentru nimic în lume, dar n-a fost reală. Aveam... amândoi aveam nevoie de altceva, atâta tot...

– Un interludiu?

Termenul prea tehnic o făcu să tresară, neplăcut surprinsă.

– Să zicem că m-a sedus atmosfera. Înainte, n-aș fi făcut așa ceva și sunt sigură că nici n-am s-o mai fac vreodată.

Mark rămase nemișcat, analizând-o cu o expresie indescifrabilă. Când nu mai putu suporta tăcerea, Celie vorbi din nou:

– Știi cum se întâmplă lucrurile astea. În câteva luni, ne vom plictisi unul de altul și amândoi vom căuta o ieșire. Ar fi mai bine să încetăm acum, cât timp suntem încă prieteni.

– De unde poți ști ce e mai bine pentru mine?

Furia pe care o aștepta de câțva timp ieșise în sfârșit la suprafață. Fusesse o naivă, să creadă că el nu-i nutrea resentimente, și tot naivă ar fi fost dacă nu înțelegea de ce.

– Îmi pare rău...

– Termină cu regretele! o repezi el.

După săptămâna pe care o petrecuseră împreună, era clar că nu mai avea cum să se despartă de amintiri, stabilind o relație platonice. O parte din ea ar fi vrut să-i

spună că era cazul să plece, că putea petrece noaptea la aeroport, până prindea primul avion care decola din nou spre sud.

Dar era sezonul sărbătorilor, cel mai ocupat interval al Aeroportului Logan. Fără îndoială, toate locurile erau rezervate până la ultimul, în orice direcție, iar Mark putea ajunge să petreacă în aeroport Crăciunul, cu un grup de pasageri rămași de căruță. Sfidând din nou orice logică, Celie se pomeni spunând:

– Dacă ții neapărat să vizitezi orașul, ești binevenit să mai rămâi aici câteva zile.

Mark se rezemă de spătarul canapelei, analizând invitația.

– Nu vreau să abuzez, îi spuse el în sfârșit, cu un glas din care se simțea cât de mult îl tenta oferta.

– N-ai să abuzezi.

De asta, avea să se asigure.

– Oricum, în cea mai mare parte a timpului voi fi la slujbă. Am să-ți împrumut cheia lui Shannon, ca să poți pleca și veni când vrei. Un singur lucru îți cer în schimb – să nu suflă nimănui o vorbă despre așa-zisa noastră logodnă.

– Când are loc marele bal?

Întrebarea fără legătură cu subiectul o făcu să se încrunte.

– N-ai auzit ce-am spus? Vreau să-mi promiți ceva.

– Pe cuvânt de cercetaș, murmură el, cu acel zâmbet care Celiei îi plăcea din ce în ce mai mult. Balul pe care l-a menționat Vera – când e, în Ajunul Crăciunului?

– Mâine seară. De ce?

– Asta-i singura uniformă de gală pe care mi-am luat-o la mine. Există vreo curățătorie chimică în apropiere?

– La bal se participă *numai* pe bază de invitații, accentuă ea termenul restrictiv.

– Și ai deja un însoțitor?

Mărturisirea că nu avea s-ar fi putut dovedi neînțeleaptă; un răspuns contrar ar fi fost o minciună sfruntată. Încercă să treacă peste întrebare.

– Nu cred că asta are vreo legătură cu...

– Nu, n-are nici una. Sunt curios doar cine e tipul care m-a înlocuit.

– Tipul?

Dezolată să audă cum ridicase tonul, Celie înghiți în sec, trăgând adânc aer în piept. Nu era o femeie nestatornică și trebuia ca Mark să înțeleagă acest lucru.

– Nu te-a înlocuit nimeni. Nu vei veni fiindcă n-ai fost invitat.

– N-ai putea să mă inviți tu?

N-avea de unde să știe ce-i cerea. Prezentându-i-l buniciei sale, n-ar fi făcut decât să caute necazul cu lumânarea; dar dacă i-o spunea lui, probabil l-ar fi căutat cu lumânarea aprinsă la ambele capete.

– Îmi va reveni rolul de gazdă. Ar fi extrem de nepoliticos să te invit, iar apoi să te neglijez toată seara, în timp ce-mi văd de celelalte îndatoriri.

Mark părea să-i asculte raționamentul unilateral cu tot mai mult interes. Căutând un argument mai convingător ca să-l descurajeze, Celie adăugă:

- Și-n plus, bunica mea întocmește lista invitațiilor.
- Bunica pe care Shannon abia așteaptă s-o cunosc?

Celie se gândi să-i explice că remarca vecinei sale de apartament reprezentase un avertisment voalat, dar așa ceva ar fi presupus o descriere pe larg a caracterului bunicii sale, provocând inevitabil alte întrebări.

Cel mai bine ar fi fost să abandoneze pur și simplu subiectul, hotărî în sfârșit Celie, ridicându-se în picioare.

- Trebuie să-mi termin niște lucrări pe care mi le-am adus acasă. Ești binevenit să te uiți la televizor, dacă vrei.

În schimb, Mark se mulțumi s-o privească. Celie se așază pe mocheta din living, ca de obicei, cu hârtiile răspândite în jur, de vreme ce așa lucra mai comod decât pe secreterul antic cu capac de la etaj. Îi simți privirea în ceafă, când se aplecă peste primul dosar, începând să adnoteze foile pe margini.

Cu ani în urmă, învățase să se concentreze în cea mai zgomotoasă atmosferă, tactică ce-i permitea să lucreze considerabil de mult, folosind câteva minute din când în când. În seara asta, însă, se pomeni recitind la nesfârșit același paragraf, concentrată nu asupra faptelor și datelor documentare din fața ei, ci asupra bărbatului așezat în aceeași cameră.

O oră mai târziu, adună hârtiile și le puse în servietă. Într-un interval când în mod normal ar fi terminat o jumătate de duzină de dosare, acum nu reușise să ducă până la capăt nici unul. Nu putea da vina pe Mark; nu scosese o vorbă. Cauza era exclusiv imaginația ei hiperactivă. În pofida bunelor sale intenții, mintea ei părea

hotărâtă să reia săptămâna pe care o petrecuseră împreună, moment cu moment.

Și cu toate că nu conta câtuși de puțin, se întreba dacă nu cumva și Mark se gândea la același lucru. Închizând servieta cu un gest repezit, îi aruncă o privire. Nici expresia lui închisă și nici zâmbetul vag nu-i permiteau să-i ghicească gândurile; putea foarte bine să recapituleze niște manevre militare.

Prea încordată ca să fie obosită, își consultă totuși ceasul. Dacă se prefăcea extenuată, putea declara că era de ajuns pentru seara respectivă, retrăgându-se la etaj. Acolo, singură, ar fi avut șanse să-și adune mințile și tot ceea ce mai era nevoie să pună în ordine.

– Merg să pun un așternut curat pe patul lui Shannon.

– Pot să-mi fac și singur patul.

Mark stinse lumina din living, înainte de a o urma pe scară. După ce-și luă geanta de voiaj din baie, primi cearșafurile de flanelă scoase de Celie din debaraua de pe culoar.

Ar fi trebuit să-l atingă, numai pentru a dovedi că un simplu contact fizic nu-i arunca simțurile în vrie.

– În dulapul de deasupra aragazului sunt fulgi de cereale, îi spuse ea, încleștându-și la spate degetele ambelor mâini.

Mark dădu din cap, dar rămase pe loc, blocând accesul prin hol. Celie îl așteptă un moment să se dea la o parte și, când el nu se mișcă, lansă o aluzie subtilă:

– Mai ai nevoie de ceva?

– Ce-ai zice de-un sărut de noapte-bună?

Într-o casă cu nouă camere, putea desigur să se afle în alt loc decât el. Trebuia să țină minte să păstreze distanța;

atât de aproape de el, capul începea să i se învârtască de parcă ar fi dat de dușcă mai multe pahare cu bourbon.

– Mulțumesc, dar de data asta prefer să mă lipsesc.

Mark se aplecă și mai aproape.

– E foarte frig afară.

Iarăși flirta, își spuse Celie, dar șoapta lui părea s-o încolăcească, amestecul de amuzament și dorință făcându-i inima s-o ia la galop.

– Am o pătură electrică și o plapumă.

– Și dacă se întrerupe curentul, din cauza furtunii?

– Mai am și un șemineu, în perfectă stare de funcționare, în dormitorul meu.

Voia să-și dovedească spiritul practic, dar posibilitățile erotice ale unei seri petrecute împreună, la lumina focului, îi stârneau apetitul până când abia mai putea să respire.

– Pare mai grozav decât lumina lunii în Caraibe, murmură el, iar Celie fu nevoită să-i dea dreptate în sinea ei. Amintirile care o ținuseră trează noapte de noapte i se îmbulziră din nou în minte.

Mark știa; își dădea seama după felul cum reflectau ochii săi propria ei dorință. Și mai știa și că avantajul era de partea lui; dacă se apropia de ea, era pierdută. Dar într-o mână ținea așternutul, în cealaltă geanta, și nu se clintea din loc.

– Care e camera lui Shannon?

Fu nevoit să repete întrebarea, înainte ca Celie să-și găsească prezența de spirit pentru a arăta cu capul spre ușa de lângă dormitorul ei.

– Noapte bună, Celie.

Îi depuse un sărut pe frunte, înainte de a trece pe alături.

După ce auzi ușa dormitorului vecin închizându-se, Mark se așează pe saltea și scoase o hârtie din buzunar. Atâta despre bunele lui intenții de a menționa telegrama în seara aceea. Nu se ivise momentul potrivit. Celie fusese atât de hotărâtă să-și termine lucrările, încât nu îndrăznise s-o deranjeze, stătuse doar privind-o, în timp ce repeta în minte mai multe formule introductive. Când în sfârșit o alesese pe cea mai potrivită, Celie o tulise pe scară.

Atinse hârtia cu îndoituri, ascultând zgomotele din dormitorul de alături. A doua zi, la micul dejun, îi făgădui el conștiinței care nu-i mai dădea pace. Avea să se scoale devreme, eventual să prepare una dintre omletele speciale ale mamei lui, umplută cu ceapă și ardei. Apoi, urma să facă mărturisirea, stabilind o legătură de încredere prin recunoașterea adevărului, pentru ca în continuare să lase totul în seama sorții.

Dar, în fond, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva dezvăluirea realității putea fi în parte cauza împrejurărilor în care se afla acum. La bordul navei, se simțise îndemnat să-i spună totul despre el, inclusiv seria de logodne nefăcute. Cinci, mai exact, în ultimii douăzeci de ani, cu femei de o frumusețe de-a dreptul fatală, extrem de compatibile, având tot ceea ce și-ar fi putut dori un bărbat de la o soție.

Misiuni navale lungi, transferuri neconținute de la o bază la alta – le văzuse cum acționau laolaltă pentru a dis-

truge relațiile între oameni, și totuși știa, în adâncul sufletului, că nici unele nici altele nu erau mai importante decât căsătoria, deși constituiseră motivele pe care i le prezentase fiecărei logodnice, când își dăduse seama că nu se putea însura. Despărțiri amicale, toate cinci, doar cu o undă de regret că încă nu-și găsisese femeia potrivită.

Numai una singură pe lume îi era destinată, spunea întotdeauna bunica sa, și lui îi revenea sarcina de a o găsi. În momentul întâlnirii cu Celie, își dăduse seama că bunica lui spusese adevărul.

Poate că Celie, într-o încercare de a se proteja la gândul că el și-ar fi putut schimba intențiile pe parcurs, găsea că era mai ușor să se retragă acum – dacă asta-și spunea ea că făcea. Mark nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi lăsat să-i cadă din brațe cearșafurile înflorate și se ducea la ea, în acest moment ar fi fost amândoi în același pat.

Oricât de mult insista trupul său că nu era adevărat, bine făcuse rezistând acelui impuls. Mai mult decât pasiunea, dorea să vadă încrederea luminându-i ochii. Pe vas, fusese dispusă să se ducă oriunde o purta soarta – adică, drept în brațele lui. Acum, trebuia s-o convingă că era predestinată să rămână acolo o viață de om, nu doar o săptămână.

Alături, trosni o scândură. Un sertar se deschise, se închise la loc.

Se afla pe teritoriul ei și trebuia să procedeze cu prudență. Dacă lucrurile nu se rezolvau, presimțea că avea s-o pățească mult mai rău decât într-o scrisoare gen „Dragă John“.

Luă așternutul de pe patul cu baldachin și îl puse pe cel curat. Se vedea clar că era camera lui Shannon, își spuse el, privind abundența de macrameuri și dantele, învâlmășeala de amintiri din copilărie. În fiecare colț erau agățate plase conținând o întreagă menajerie de animale din pluș, iar volumele de buzunar îngrămădite pe un raft, în fundul camerei, își disputau spațiul cu o colecție de păpuși.

Când urcase prima oară la etaj, aruncase o privire și în celălalt dormitor, pentru a vedea că era decorat în tonuri pastelate. Domnea o ordine militărească, fiecare lucru avea câte un loc anume și toate stăteau la locurile lor. N-ar fi stricat să trântescă niște pete de vopsea roșie pe pereții aceia crem, conchise el, vârând telegrama la loc în geantă.

În camera vecină se lăsase liniștea. Probabil că dormea, dar Mark nu se putu abține să bată în perete.

– Vise plăcute.

Celie nu îndrăzni să răspundă. De când se întorsese acasă din croazieră, visele ei fuseseră oricum, numai plăcute nu. Unele îi provocau o excitație sexuală total nesuferită; altele portretizau o viață pe care n-avea s-o trăiască niciodată, mulțumită lângă Mark, crescând o liotă de copii bruneți cu ochi albaștri.

Nu ea purta vina viselor. Era posibil ca gândurile nutrite despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla să-i creeze în subconștient fantezii disproporționate. Nu avea nici o scuză pentru gândurile din timpul zilei, când era trează, lucidă și destul de înțeleaptă ca să nu se preteze la asemenea naivități.

Nu voia să-i rănească sentimentele, dar știa că trebuia să se ocupe și de ale ei proprii. A doua zi, avea să i-o spună verde-n față: nu dragostea îi adusese unul lângă altul, ci ucigătoarea combinație între lumina lunii, vin și viziunile unei vieți fericite până la adânci bătrâneți.

Pur și simplu, Mark se nimerise la locul potrivit, în momentul cel mai nepotrivit.

Avea să înceapă prin a-i explica felul cum cochetase, fără prea multă convingere, cu ideea unei croaziere a celi-batarilor, prima oară când i-o propusese Shannon. Cum protestul îngrozit al bunicii Grace – „Dar așa ceva nu se cade, printre *noi*” – o ambiționase să-și cumpere biletul.

Cum, la bordul navei, începuse să facă lucrurile cele mai improbabile. Contempla stelele, cuibărită la pieptul lui Mark. Sorbea Chardonnay rece, direct din sticlă. Medita la posibilități și promisiuni ale unui viitor care nu avea să se adeverească niciodată – pentru că nu putea exista.

Mentalitatea unei croaziere de basm. Acum își dădea seama, deși în acele momente tot ceea ce făcea i se părușe la fel de firesc ca și acordul ei spontan de a se mărita cu Mark, după ce el își termina ultima misiune în Marină. Șoptise „da”, fără a sta să analizeze toate punctele de vedere, fără a cântări ambele laturi ale problemei.

Fără a se comporta ca o Hargrave.

Acel unic moment nechibzuit din viața ei se întorsese acum s-o bântuie – în persoană.

Își îngropă fața în pernă, încercând să privească latura luminoasă a lucrurilor. Dacă s-ar fi măritat cu el, în urma

unui capriciu de moment, pentru a ajunge ca acele soții lipicioase și înlăcrimate care se îmbulzeau la poarta bazei maritime când se încărca submarinul. Atunci, ar fi avut nevoie de mai mult decât o telegramă pentru a dizolva relația. S-ar fi scufundat pân-la gât în taxe legale și avocați, ca să nu mai pomenească publicitatea și toate sfaturile bine intenționate ale familiei.

Trăgându-și pătura peste piept, și-o vârî sub bărbie. În ciuda hotărârii sale neabătute ca de dimineață să ia taurul de coarne, somnul o ocoli încă multă vreme.

Când ieși de sub duș, Celie auzi telefonul sunând. Reacția ei instinctivă de a înșfăca un prosop, pentru a se repezi să răspundă, fu zădărnicită de glasul profund și dezgustător de treaz al lui Mark, răsunând în susul scării.

După ce-și luă halatul din cârligul de porțelan de pe perete, îl trase pe ea și se încinse cu cordonul, apoi își înfășură părul ud într-un prosop, în stil turban, și coborî grăbită scara.

– Uitați-o c-a venit, zâmbi fermecător Mark, cu o clipă înainte ca Celie să-i smulgă receptorul din mână.

– Alo?

Încercă să se ferească de degetele lui, care-i îndesau sub prosop o șuviță de păr scăpată afară, după care îi dădu absentă peste mână, când aceasta întârzie să-i urmeze conturul obrazului.

– Cecilia? Ești bine?

În vocea elegantă a bunicii Grace se simțea suspiciunea.

– Sigur că da.

Celie se uită urât la Mark, care aștepta în apropiere, trăgând cu urechea fără pic de rușine, după care se întoarse.

– Când am auzit un bărbat răspunzând la telefon, am crezut că...

Bunica ei lăsa fraza neterminată, nedorind pentru moment să intre în niște detalii atât de înfricoșătoare. Celie se grăbi s-o liniștească, înainte de a începe cu inevitabilele întrebări:

– N-am nimic, bunico. Tu ce faci?

– Sunt ocupată. Trebuie să schimb aranjamentul locurilor la masă, pentru diseară, întrucât congressman-ul Coffey a dat telefon ca să mă anunțe că vine neînsoțit. I-am instruit pe cei de la aprovizionare să pregătească încă un loc la masa principală – dacă nu cumva ai tu vreo obiecție.

Chiar dacă ar fi avut, Celie știa că nu conta. Telefonul nu era decât o formalitate, pentru a-i aduce la cunoștință o decizie pe care bunica ei o luase deja.

– Perfect. Ne vedem diseară, bunico.

Fără a-i lăsa timp s-o ia la întrebări despre Mark, Celie puse receptorul în furcă. Apoi se întoarse, cu gândul de a-i spune că, dacă ea nu ajungea la telefon, răspundea robotul, dar se opri la jumătatea mișcării.

Mark, rezemat de perete, o privea lung, cu brațele încrucișate pe piept. Blugii cu croială western îi stăteau mulați pe coapsele vâjnoase. Îmbrăcat lejer, arăta la fel de pustiitor de chipeș ca în seara trecută, cu uniforma de ofițer.

– S-a-ntâmplat ceva? o întrebă el.

Devenind dintr-o dată conștientă de ținuta ei sumară, își strânse la piept reverele halatului.

– Doar o schimbare de ultim moment în planurile pentru diseară.

– A, da, marele bal.

Se mișcă atât de firesc, încât Celie avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că parcurgea distanța dintre ei.

– Dacă s-a contramandat, poate mă conduci într-o plimbare nocturnă prin oraș.

– Nu s-a contramandat nimic.

Era mai înalt decât ea cu un cap, iar primul ei impuls fu acela de a face un pas înapoi. Totuși, refuză să se lase intimidată.

– Bunica m-a sunat ca să-mi spună că la dineu îl va așeza pe Charley Coffey lângă mine.

– Congressman-ul?

Mark fluieră a admirație.

– Apropo, tu ce preferințe politice ai?

Avea nasturii de la gât ai cămășii descheiați, lăsând să i se vadă puțin din firele de păr negru de pe piept. Celie își aminti cum o gădilaseră pe obraz, când își rezemase capul...

Reveni brusc cu privirea spre chipul lui, când întrebarea ajunsese în sfârșit până la creier.

– Ce importanță are?

– Aș zice că ești democrată – și, dacă nu mă înșală memoria, Coffey e republican. Ar ieși un subiect interesant pentru presă, dacă ajungi vreodată Prima Doamnă.

Probabil că nivelul zahărului din sânge îi coborâse mai mult ca oricând. Cu siguranță, nu zâmbetul lui îi făcea inima să alerge la galop de parcă tocmai ar fi încheiat maratonul. Porni spre bucătărie, pentru a găsi ceva care să-i calmeze palpitațiile nervoase.

– Eu nu voi ajunge la Casa Albă decât în calitate de Președinte, spuse ea, peste umăr. Bunica mea nu s-ar mulțumi în veci cu mai puțin.

– N-am apucat să vorbesc prea mult cu ea, dar înțeleg că nu e genul tipic de bunicuță scumpă cu păr cărunt, care se leagănă în balansoar pe verandă.

– Încă nu împlinise douăzeci de ani, când defila pentru dreptul femeilor la vot. Și de-atunci, n-a stat o clipă locului.

Celie se încruntă spre masa pregătită pentru două persoane, apoi spre Mark, care se mișca prin bucătăria ei cu o familiaritate mult prea dezinvoltă.

– Doar n-ai de gând să mănânci Cherrios cu furculița?

– N-o să mâncăm Cherrios, punct. E timpul să guști faimoasa omletă Edward's.

Celie se uită la ceasul de deasupra chiuvetei.

– Ba e timpul să mă îmbrac pentru slujbă. Nu căuta ouă, că n-am nici unul.

Cu o mutră dezamăgită, Mark închise ușa frigiderului.

– E sâmbătă, îi aminti el. Nu-ți poți lua câteva ore libere, ca să-mi arăți frumosul vostru oraș?

În pofida intențiilor ei de a da cărțile pe față în dimineața aceea, avea nevoie de mai mult timp ca să-și rafineze recunoașterea vinovăției. Înainte de a-i spune

ceva, trebuia să se asigure că nu rămâneau goluri de care Mark ar fi putut să profite.

Și, în plus, oricum i-ar fi fost imposibil să țină un discurs serios și solemn, în timp ce molfăia fulgi de cereale.

– Problemele nu dispar în weekend, oricât am vrea noi. Centrul e deschis trei sute șazeci și cinci de zile pe an, douăzeci și patru de ore pe zi, iar azi sunt de serviciu. Dacă vrei să admiri orașul, ia mașina mea. Eu merg la birou pe jos.

Mark se încruntă.

– Cred că afară sunt zero grade. Te duc până acolo.

Erau minus două grade; meteorologul de la radio anunțase valorile termice chiar după ce sunase deșteptătorul. Pentru un om obișnuit cu soarele mărilor tropicale, Celie bănuia că așa ceva părea insuportabil, dar ei îi plăcea gerul.

– Întotdeauna merg pe jos. De cele mai multe ori, e singura mea ocazie de a face puțină mișcare. În sertarul de sus al biroului e o hartă a orașului, dacă ai nevoie.

Îi dădu cheile de rezervă ale mașinii și ale casei, iar Mark le vârî în buzunar.

– Vei avea nevoie de mașină pentru balul de diseară, nu? La ce oră să mă întorc?

– Nici o grijă. Bunica îmi trimite șoferul. Nu suportă ca bietul meu Subaru să fie parcat lângă Bentley-ul ei.

Mark râse, ca de o glumă bună.

– La cât să te aștept acasă?

– După miezul nopții. Voi încerca să nu te trezesc când intru.

Se uită din nou la ceas. Întârziase deja zece minute; nu mai avea timp să înfulece un castron de cereale. Cu atât mai bine, își spuse ea, în timp ce ieșea din bucătărie. Ultimul lucru de care avea nevoie era să stea la palavre cu un bărbat care în curând urma să-și ia zborul din viața ei.

În timp ce se uita peste lista de bucate, Mark ridică privirea, când cineva îl bătu pe umăr.

– Felurile astea sunt pentru clienții de rând, îl informă Vera, culegându-i lista din mâini. Spune-mi ce dorești, și-ți pregătesc anume.

Mark adulmecă în jur.

– Ce miroase așa grozav?

– Rulada cu scortîșoară. Tocmai am scos-o din cuptor. Mai inspiră o dată, adânc.

– Pariez că-i la fel de bună ca la mama acasă.

– Am să-ți pun puțină glazură în plus, pe o porție.

Unde-i Celie?

– La lucru.

Vera cloncăni ca o cloșcă îngrijorată.

– Și te lasă așa, singur?

– Sunt băiat mare, o asigură Mark. Mi-a împrumutat mașina, ca să mă pot plimba prin oraș.

– Există o mulțime de locuri interesante, dacă asta cauți. Ești de mult prieten cu Celie?

– Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni, într-o croazieră de Thanksgiving.

Vera își țuguie buzele.

– Cred că aeroportul s-o fi deschis de-acum. Pleci azi? Întrezărind un scop ascuns al interogatoriului, Mark se rugă să iasă în câștig.

– M-am hotărât să mai stau un timp.

– Bun.

Vera ezită un moment, răsucindu-și un colț al șorțului între degete.

– O să se rezolve, spuse ea, în cele din urmă. Am eu, așa, un presentiment.

Mark își arcui sprâncenele.

– Ce-o să se rezolve?

– De trei săptămâni o văd pe fata asta că nu e în apele ei. Numai un singur lucru o poate face pe o femeie în toată firea să se poarte așa.

Deși avea senzația că putea profita de ajutorul ei, Mark păstră tăcerea, așa cum îi promisese Celiei. Totuși, se rugă ca psihologia de doi bani a Verei să nu dea greș.

– Ai și cafea proaspătă, la rulada aia?

În vechiul ei dormitor din conacul Hargrave, Celie trase încet pe ea rochia de bal, verde ca smaraldul. Pieptănându-și părul înapoi din jurul feței cu un pieptene bătut cu pietre scumpe, își lăsa buclele să se reverse într-o cascadă peste umerii goi. Cerceii moșteniți din familie, mici rețele de aur cu smaralde și diamante, se asortau cu pandantivul și brățara. După o ultimă privire în oglindă, se încălță cu sandalele și coborî scara principală, până în sala de bal.

Ferestrele înalte până în tavan ce se înșirau pe peretele din fund erau decorate cu becuțe miniaturale albe, clipind în mii de luminițe, și drapate cu catifea roșie în fal-duri. Un cedru încărcat cu podoabe din șase generații ale familiei se înălța în centrul încăperii, sub un candelabru de cristal ornamentat cu rămurele de ilex și vâsc.

Își privi familia cum se aduna în jurul unei cascade de punci din centrul mesei cu tratații. Nu se schimbase nimic. În fiecare an se certau pe tema lebedei sculptate din gheață, dacă s-o pună în mijlocul mesei sau lângă...

— Lângă punci.

Faptul de a fi decana de vârstă avea avantajele sale. Hotărârea bunicii Grace fu pusă imediat în aplicare de personalul în uniforme. Grace o privi pe Celie apropiindu-se prin sală și îi întinse obrazul pudrat, să i-l sărute.

— Arăți foarte drăguț, draga mea. Katherine te aștepta.

— Bună, mamă. Sărbători fericite.

Zâmbind, Celie depuse un sărut și pe obrazul mamei sale.

Peste patruzeci de minute, pe Celie o dureau mâinile și picioarele. Învățase de mult să evite inelele, întrucât fiecare strângere de mână devenea un preludiu al torturii, înfigându-i pietrele prețioase în pielea sensibilă. Dar prin vene îi mai curgea destul sânge albastru pentru a nu-și împerechea niște pantofi comozi cu rochia de bal.

Oare avea să se mai afle acolo și la optzeci și patru de ani, ca bunica ei? Dreaptă ca un vătrai, etalând bijuterii de familie care fuseseră ascunse într-o găleată cu grăsime în timpul Războiului de Independență, bunica Grace refuza ajutorul bastonului când își întâmpina oaspeții.

Cel mai probabil, își spuse Celie, avea să calce pe urmele Louisei. Stră-mătușa ei cădea de pe picioare, după efortul pregătirilor, dar stătea cocoțată pe un scaun Duncan-Phyfe, conversând cu invitații și ignorând cu nerușinare privirile pline de reproș aprig ale surorii ei.

O sută șase, numără Celie, în timp ce saluta încă un cuplu, îndrumându-i pe amândoi spre bunica ei. Întrucât Grace își limita lista musafirilor la o sută douăzeci și cinci de invitații mult râvnite, însemna că șirul se apropia de sfârșit.

Flexându-și degetele, Celie își pregăti zâmbetul pentru a-l întâmpina pe următorul oaspete prezentat de mama ei.

– Îl cunoști pe congressman, desigur, spuse Katherine.

– Celie, ești de-a dreptul strălucitoare!

Charlie o prinse de ambele mâini, apoi se aplecă înainte s-o sărute.

– Mulțumesc, Charlie.

Încercând să nu tresară la auzul entuziasmului din glasul lui, Celie coborî vocea, subtil-sugestiv:

– Și tu arăți bine.

Își retrase mâinile, încercând să-l îndrepte spre bunica ei, dar congressman-ul nu se clinti.

– Dă-mi voie să-ți prezint un bun prieten de-al meu, insistă el.

Celie clipi din ochi, atingându-și medalionul. În urma nesomnului din noaptea trecută, sau poate din vina propriei sale imaginații hiper-activate, o iluzie absurdă făcea ca invitatul lui Charlie să semene cu...

– Căpitan-Comandor Mark Edwards, se prezentă Mark, întinzându-i mâna.

Capitolul 4

— Căpitanul-comandor ezita să vină fără invitație, dar l-am asigurat că n-ai să te superi. E prima lui vizită la Boston; organizează-i un program plăcut, Celie.

Fără a aștepta răspunsul, Charlie își continuă drumul în lungul rândului de primire.

Conștientă că privirea bunicii sale era și mai dezaprobatore decât a ei, Celie își desprinsese degetele din mâna lui Mark.

— Orice prieten al lui Charlie e binevenit aici întotdeauna, spuse ea, rugându-se să pară sinceră. Sper să te simți bine la bal, căpitane.

— Cu siguranță, o încredință Mark.

Încercând un surâs pe care îl spera cât mai politic, nu ca o grimasă de panică, Celie se întoarse.

— Bunico, mătușă Louise, permiteți-mi să vi-l prezint pe...

— Căpitan-Comandor Edwards, continuă Mark în locul ei, cu accentul său târăgănat, din sud-vest. Fermecătoare petrecere ați pregătit, doamnelor.

– Mulțumesc, răspunse bătoasă Grace, fără a-i lua în seamă mâna întinsă.

Când Louise îl învrednici cu un surâs, Mark se aplecă să-i murmure ceva, prea încet pentru ca Celie să-l audă. Stră-mătușa ei râse, bătându-l pe dosul mâinii. Știind că ar fi fost de neiertat să părăsească șirul de primire, Celie încercă să se arate entuziastă față de ultimele cupluri rămase pe care i le prezentă mama ei, conversând conștiincioasă nimicuri, în timp ce urmărea drumul lui Mark prin sala de bal.

Timpul păru să se târască încet ca melcul, până ajunse să-l salute pe ultimul invitat din rând. Ascunzându-și nerăbdarea, luă bastonul bunicii de după ușa cu geamuri și admiră decorațiunile pe care le supervizase bunica ei. Și, tot timpul, faptul că Mark stătea la doar câțiva pași distanță nu-i dădea pace.

Bătând cu capătul bastonului în podea, Grace îmbrățișă sala cu privirea.

– După câte se pare, până la urmă congressman-ul tot și-a găsit un însoțitor.

Celie dădu din cap, cu privirea ațintită asupra lui Mark. Faptul că mulțimea îi permitea să păstreze distanța o consola mult prea puțin, deși își reaminti promisiunea lui de a ține secretă logodna desfăcută. Cu siguranță, putea avea încredere în el.

Îi mai rămânea de ales?

– Nu trebuia să permiți accesul unui străin în bal, Katherine, își dojeni fiica Grace, cu vocea tot mai tăioasă. Nu știm nimic despre el. Ar putea să-l tenteze sfeșnicele

Revere, pe care reporterul a insistat să le descrie în articolul acela din ziarul de duminică.

– Doamne Dumnezeule, Grace, e ofițer de carieră în Marină, replică Louise, în timp ce se ridica, îndreptându-și umerii. Și-n plus, e prieten cu Charlie.

Bunica pufni.

– Pentru un congressman, toți cei cu drept de vot sunt prieteni.

Cele două surori își înfruntară privirile. Grace cedă prima, punând capăt confruntării cu un gest de lehamite, dar Celie îi surprinse privirea suspicioasă pe care o aruncă prin sală. Avea o țintă inconfundabilă – în marea de smochinguri și sacouri de seară, Mark era cu un cap mai înalt decât toți bărbații din jurul lui.

– Nu uit niciodată un glas, mormăi bunica, fără a se adresa cuiva anume. Eu am mai vorbit cândva cu omul ăsta.

Pentru a preîntâmpina un incident, Celie se repezi să-i distragă atenția.

– Pari cam înfierbântată. Dă-mi voie să-ți aduc un pahar de Xeres.

– Mai întâi, îl voi preveni pe Leon să stea cu ochii pe oaspeți.

Și bunica porni spre un paznic postat discret după un fald de catifea sărbătorească.

– Babetă tâmpită, mormăi Louise destul de tare pentru ca sora ei s-o audă, apoi îi surâse Celiei. Cred că domnul căpitan e fermecător. Mi-a spus că-i amintesc de bunica lui.

Celie își înghiți un geamăt. Bunica ei era o campioană a snobismului; întrucât numele lui Mark nu figura pe lista

elitei mondene a orașului, n-ar fi acceptat să aibă nimic de-a face cu el. Mătușii Louise, pe de altă parte, îi plăcea enorm să se pună de-a curmezișul, indiferent despre ce era vorba. Dacă Grace făcea destul tapaj, Louise putea deveni cea mai înverșunată aliată a lui Mark.

Dându-și seama că amândouă puteau fi la fel de periculoase, Celie renunță la planul ei inițial de a-l evita pe Mark în restul serii. Cel puțin, trebuia să-l țină departe de suspiciunile bunicii sale. Cum ar fi putut explica prezența lui Mark în apartamentul ei, în zorii zilei? Cum ar fi explicat-o el?

Traversând agale sala, cu scurte popasuri pentru a schimba amabilități cu oaspeții, Celie începu să-l urmărească pe Mark. Păstra o distanță suficientă pentru a nu bate la ochi, dar se menținea totuși destul de aproape ca să prindă crâmpie din conversații.

Da, vremea de aici era cu totul altceva decât strălucirea soarelui din Florida. Da, absolvise la Annapolis. Nu, încă nu văzuse prea mult din Boston dar, desigur, abia aștepta să aibă ocazia.

Neauzind nici o vorbă despre croazieră, nici o aluzie la motivul pentru care apăruse în ușa casei ei, începu în sfârșit să se relaxeze.

Mark nu-i aruncase nici măcar o privire.

Charlie, pe de altă parte, se ținea scai de ea. Îl evita cât putu, știind deja ce plănuia să-i spună. De zece ani încheiați, folosea mereu aceeași replică:

— Ce-ai zice de-un dans, în amintirea vremurilor de altădată?

Când în sfârșit o apucă de braț, Celiei nu-i mai rămase decât să consimtă, urmându-l pe parchetul ringului de dans. Acolo, neluând în seamă acordurile orchestrei, Charlie începu să danseze în propriul său ritm, pentru a putea conversa cu alegătorii din jur.

Ca să-și apere picioarele, Celie încercă să-și potrivească pasul după al lui. Avu nevoie să petreacă doar câteva minute pe ring, pentru a-și da seama că n-avea să poată fi niciodată soție de om politic – sau, cel puțin, soția lui Charley Coffey. Un bărbat care nu-i putea acorda atenție nici măcar câteva minute, cât dura un dans, ar fi fost un soț mizerabil.

Mai bine vezi bârna din ochiul tău, se dojeni Celie, dându-și seama că, în timp ce dădeau ocol ringului, gândurile îi reveneau încontinuu la Mark. Numai și numai, se încăpățâna ea să argumenteze, fiindcă bunica ei îl pândeau, așteptând cea mai mică mișcare care să-i justifice neîncrederea.

Un fotograf cu aparatul pregătit se materializă la marginea ringului de dans. Un instantaneu premeditat, înțelese Celie, deznădăjduită, când Charlie o privi zâmbindu-i de parcă ar fi fost angajați în cea mai intimă conversație.

– Sper că nu te superi, murmură el.

Fără îndoială, fotografia urma să apară în ziarul de a doua zi, cu un text aiurit spunând că Celie trezise din nou interesele romantice ale congressman-ului. Oricine ținea să-și aducă aminte că ea și Charlie se luptaseră câinește, pe parcursul anului, în legătură cu reducerile de fonduri pentru azil, avea să știe care era adevărul.

Când fotograful dispăru, Charlie reîncepu prompt s-o ignore, reluându-și campania de *public relations*. În ajun de an electoral, trebuia să-și asigure păstrarea fotoliului din Camera Reprezentanților.

Îl pierduse din vedere pe Mark. Deși zâmbea și conversa mărunțișuri mondene cu cei din jur, continua să scruteze mulțimea cu privirea. Poate că plecase, își spuse ea, întrebându-se de ce ideea îi stârnea regret în loc de ușurare.

La sfârșitul melodiei, îi mulțumi lui Charlie și porni spre marginea ringului, înainte ca acesta să-i poată solicita încă un dans. Nu ajunsese prea departe, când cineva o prinse de braț.

– Permiteți?

Atât atingerea, cât și glasul lui Mark, îi provocară furnicături prin piele. Într-o noapte, la bordul navei, singuri în întuneric, dansaseră pe punte, ascultând muzica din sala de petreceri a vasului. Fusese unul dintre acele cântece înecăcios de comerciale, pe care Celie le detestase dintotdeauna, dar când se afla în brațele lui îl găsea emoționant și dulce.

Încercând să-și alunge amintirea, căută un pretext pentru a-l refuza. Înainte de a-i veni în minte vreo scuză, Mark îi apucă încheietura mâinii, trăgând-o în brațele lui.

– Fii cuminte, îi spuse el. Bunica ta se uită la noi.

– Din cauza ta e îngrijorată, nu dintr-a mea, murmură Celie, potrivitându-și însă pasul după al lui. Deși dansul cu el i-ar fi putut trezi și mai multe bănuieli bunicii sale, refuzul net al unei invitații ar fi fost totuna cu ridicarea unui steguleț roșu.

Mark păstră o distanță respectabilă, în timp ce o conducea în „Valsul florilor“. Amintindu-și că nu era decât o atitudine de curtoazie, Celie zâmbi și-i spuse ceea ce le spusese tuturor celorlalți parteneri în restul serii:

– Sper că te simți bine.

– Acum, da.

În timpul dansului de pe navă, se topise în brațele lui. Nu-și putea alunga amintirea, iar acest gând o împiedica să se relaxeze. Chiar și pe pantofi cu tocuri, nu putea să se uite peste umărul lui în timp ce dansau, așa că nu-i mai rămânea decât să-l privească în față. Se strădui cât mai mult să-și ascundă stânjeneala, cu un zâmbet strălucitor.

– Deci, așa îți petreci timpul liber, comentă Mark, în timp ce-i privea rochia cu vizibilă admirație, stăruind cu ochii asupra umerilor ei.

– Știi ce leneși suntem de fapt noi, bogătașii.

Încerca să nu simtă căldura mâinii lui pe omoplați, nici propria ei reacție. Știa că ar fi fost mai bine să-l trateze ca pe oricare alt oaspete, să mențină conversația în zona subiectelor indifferente, până când dansul se termina, iar ea putea trece la alți parteneri. Căută un subiect inofensiv, dar întrebarea care o săcâise de când intrase în sala de bal i se desprinsese de pe buze de la sine.

– Cum ai reușit?

– Scuzați vă rooog?

Celie rezistă zâmbetului băiețesc, deși îi permise s-o apropie cu încă un milimetru.

– Scutește-mă de accentul ăsta fals, te rog.

– Accentul e veritabil.

– Poate, dar îl folosești numai când vrei. Cum l-ai tras pe sfoară pe Charlie ca să te aducă aici?

– L-am tras pe sfoară? repetă Mark, cu o expresie jignită. Charlie și cu mine am lucrat împreună în comisia Serviciilor Armatei, în timpul Operațiunii Furtună în Deșert. Uitasem că locuiește la Boston, până azi dimineată, când i-ai pomenit numele. Ce mică e lumea, nu ți se pare?

– Incredibil.

– Bunica mea susține că toate se întâmplă cu un anumit scop, și încep să cred că are dreptate. Concluzia este că Charlie a insistat să poposească pe la toate adăpătorile lui favorite, pe drum încoace, și m-a înrolat ca șofer personal.

Celie refuză să se lase abătută de la subiect de năravurile lui Charlie.

– De ce nu mi-ai spus azi-dimineată că-l cunoșteai?

– Din câte-mi amintesc, ai șters-o înainte de a fi avut timp să stăm de vorbă.

Vorbea de parcă ar mai fi fost ceva de spus, ca și cum ar fi știut că Celiei încă nu-i erau clare motivele pentru care se răzgândise, în pofida unei zile întregi de răgaz. Și chiar dacă și le lămurise, nu era nici locul și nici momentul să le discute.

– I-ai spus despre noi?

– Despre noi nu e nimic de spus, replică Mark, atingându-i un cerceș. Foarte drăguț. Cadou de la un fost logodnic?

Vârful degetului său îi atinse lobul urechii, activându-i terminațiile nervoase din josul trupului. Îndepărtându-și capul de tulburătoarea lui atingere, încercă să se decidă dacă glumea, sau chiar era gelos.

– I-am primit o dată cu numele de familie. Nu-i admira prea mult. Bunica mea te crede un hoț deghizat și ar putea pune paza să te escorteze până la ușă.

Mark râse.

– De-asta te ții după mine de când am intrat?

Când respirația lui îi adia prin păr, Celiei îi era greu să se mai concentreze.

– Nu m-am ținut după tine...

– Și eu, care credeam că te temeai să nu comit vreo gafă mondenă de neiertat...

Lezată că o privea într-o lumină atât de nefavorabilă, Celie se retrase.

– Sunt îngrijorată doar ca bunica mea să nu facă vreo prostie. Apăsarea blândă a mâinii lui pe spate o apropie din nou.

– Ar fi cu cugetul mai împăcat dacă i-aș spune că nepoata ei mă interesează, nu farafastăcurile de familie?

Celie îi studie chipul, neputându-și stăpâni expresia alarmată.

– N-ai fi în stare! Mi-ai promis.

– Ți-am promis, repetă Mark. În regulă, de bunica ta nu mă apropii. Dar despre mătușa Louise, ce-ar fi cazul să știi?

– Nimic.

Își regretă imediat răspunsul grăbit, temându-se că nu făcea decât să-i trezească bănuielile.

– E la fel de sângeroasă și feroce ca bunica mea.

Nu era tocmai adevărat, își spuse ea, cu un junghi de vinovăție. Stră-mătușa ei pășea pe urmele bunicii, netezind penele zburlete și reparând nedreptățile. Fără nici o îndoială, dacă îl simpatiza pe Mark, Louise ar fi înscris desfacerea logodnei în cea de-a doua categorie.

– Cred că seamănă mai mult cu tine, comentă el. O fi având șira spinării din fier, poate, dar e elastică, ca magnoliile alea de oțel din Sud despre care tot aud.

La orele unsprezece fix, bunica Grace invită oaspeții în sufragerie. Celie își găsi plăcuța de porțelan cu numele în capul mesei, la dreapta lui Charlie. Un alt tacâm fusese înghesuit în stânga ei, cu numele lui Mark mângălit pe o etichetă de pergament improvizată. Întrucât Charlie își găsise un partener, el și Mark ar fi trebuit să fie repartizați la una dintre mesele oaspeților. Celie nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva mătușa Louise își încerca mâna la combinații, după care își reproșă imediat suspiciunile.

– Mă gândeam să ne mai amintim de pe vremuri, îi spuse Charlie. Ar trebui să luăm odată cina împreună. O voi pune pe secretarea mea să te sune și să aranjezi ceva.

Mark o scuti pe Celie de a răsunde.

– Charlie mi-a spus că vă cunoașteți de când aveți șase ani, spuse el, ținându-i scaunul să se așeze.

Oare cât de multe îi spusese Charlie? Până nu știa sigur, se hotărî să ofere minimum de informații.

– Am fost vecini în copilărie.

Charlie nu-i observă ezitarea.

– Pe toate le-am făcut împreună, nu-i așa, Celie? Școala elementară, colegiul, până și facultatea de drept.

– După care, ne-am văzut fiecare de drum, hotărî ea să încheie povestirea înainte de a intra în amănunte. El s-a avântat în politică, iar eu m-am dus la Centrul de Resurse.

– Ce instituție deprimantă, comentă Charlie, luându-și paharul cu vin, pentru a-i gusta conținutul, după care dădu din cap aprobator. Nu-mi vine să cred că mai ești acolo, făcând muncă voluntară, pentru numele lui Dumnezeu. Când ai de gând să-ți iei o slujbă adevărată?

– Când centrului i se vor aloca fonduri ca să-și anjageze un juriconsult, replică ea cu voce calmă, întorcându-se apoi spre Mark. Charlie consideră că oamenii trebuie să răzbească prin forțe proprii.

– Căpitanul-comandor a copilărit la o fermă, în vest, interveni Charlie. Sunt sigur că valoarea muncii grele nu-i e străină.

După ce-și goli paharul din câteva înghițituri, îi făcu semn unui ospătar să-i l umple din nou și schimbă subiectul:

– Îmi caut un nou agent de presă, Celie. Ce-ar fi să vii la noi?

Agent de presă? Acum nu se mai îndoia de ce o convinsese pe bunica ei să-i ofere un loc la masa principală, deși n-ar fi trebuit s-o surprindă. Tot ceea ce făcea Charlie era în interesul lui propriu. Acum, îi aștepta răspunsul, iar Celie clătină din cap.

– Știi că nu mă interesează politica.

– Consider-o o favoare pentru un vechi prieten, insistă el. Gândește-te câteva zile, și pe urmă dă-mi un telefon.

– N-am nevoie de nici o zi, Charlie. Răspunsul rămâne nu.

Înainte de a apuca s-o contrazică, îi puse o întrebare:

– Înțeleg că tu și căpitanul ați lucrat împreună?

Charlie dădu din cap.

– La Furtună în Deșert. El ar fi vrut să ajungă în mijlocul acțiunii, dar șefii l-au înfipt într-un birou, la Pentagon. S-a-nfuriat ca...

– Nu mă face să par un maniac al războiului.

Deși zâmbea, cuvintele lui Mark erau reci.

– E mai logic să fie detașați ofițerii cu experiență de luptă.

Amândoi mai aveau multe de spus, își dădu seama Celie, și îi întrerupse înainte de a-și pierde calmul, orientând conversația spre subiecte mai puțin volatile.

Răsufală ușurată când Mark îi ură Louisei noapte bună, iar ei îi oferi brațul.

– Ți-ai predat mantaua la garderobă? îl întrebă ea, în timp ce ieșeau din sala de bal.

– Mantaua, da; mașina ta, însă, nu-i aici. Am lăsat-o acasă și am venit cu a lui Charlie. Dar nu-i nimic: voi chema un taxi.

Celie îl îndrumă spre cel mai apropiat telefon, aflat în imensul hol de la intrare. Mark privi scara grandioasă în timp ce treceau prin dreptul ei, oprindu-se să admire portretele cu rame aurite ale strămoșilor, care se înșirau pe pereții holului.

– Face de râs unele case pe care le-am văzut în Europa, comentă el. De fapt, strămoșii tăi cu ce se ocupau?

Răsfoind cartea de telefon, Celie găsi numărul unei companii de taxiuri, după care îi răspunse:

– Stocau arme, înainte de Războiul de Independență, și bumbac, înaintea Războiului de Secesiune. Bunica a șocat Wall Street-ul, investind masiv în computere, pe vremea când încă nu erau decât niște jucării.

– Grozavă cucoană, mătușa ta Louise, remarcă Mark, după ce chemară taxiul. Spune că a zburat pe aripile unui biplan de-atâtea ori, că nu le mai știe numărul.

Dacă Louise îi povestise aventurile ei din adolescență, însemna că pentru altceva nu mai avusese timp. Acest gând o făcu pe Celie să se simtă mai ușurată, în timp ce-l însoțea pe Mark spre garderoba de lângă sala de bal, pentru a-și lua mantaua.

Când își dădu seama că intenționa să-l urmeze până în fața casei, Mark clătină din cap.

– Oricât de frumoasă ar fi rochia asta, nu te acoperă destul ca să ieși cu ea afară. Sunt sigur că taxiul va sosi imediat.

Pe lângă că avea nevoie de puțin aer curat ca să-și limpezească simțurile, Celie voia să vadă cu ochii ei taxiul plecând. Până când Mark nu dispărea, nu le putea acorda oaspeților atenția cuvenită.

Îi expedie nepăsătoare îngrijorarea, pentru a o regreta imediat, când ieși din veranda închisă, în gerul nopții. Dinții îi clănțăneau prea tare pentru a protesta măcar simbolic, când Mark își scoase mantaua și i-o puse pe umeri.

O încheie la primul nasture, apoi își trecu mâna peste guler, ca să-i țină părul răvășit de vânt.

– Asta-i iarna care-mi place, comentă el, scoțând roto-coale de aburi. Uită-te-n sus.

Norii amenințători se risipiseră, lăsând în urma lor un cer indigo, spuzit cu stele.

– Splendid, șopti Celie, deși nu se putea gândi decât la respirația lui ușoară care-i încălzea tâmpla.

Știa că Mark voia s-o sărute. Și ea ar fi vrut s-o sărute până se pierdea cu totul, până nu mai putea gândi, lăsându-se călăuzită numai de simțuri. Orbită de emoție, așa cum fusese la bordul navei.

Gândul o dezmetici. Înclinând capul petru a-și desprinde părul de sub mână lui, se îndepărtă cu un pas.

– Poți aștepta taxiul la poartă. Noapte bună.

Se întoarce spre casă, cam prea repede, astfel încât tocurile ascuțite îi alunecară pe o porțiune cu gheață a aleii de cărămizi.

Mark o prinse imediat.

– Mai încet, că-ți rupi gâtul.

– Am supraviețuit singură prin treizeci de ierni la Boston, îi aminti ea, deși nu se desprinsese din strânsoare.

– Încă n-ai devenit imună.

Măinile lui se strecurată pe sub manta, pentru a-i încălzi brațele.

– Uite, tremuri. Întoarce-te în casă.

O propunere de bun simț. Știa că era timpul să se retragă, să-și scoată mantaua și să i-o înapoieze, dar constată că nu putea face altceva decât să-și dorească prelungirea la nesfârșit a acelui moment. Luminile din curte, reflectate de zăpada proaspăt căzută, în combinație cu muzica ce răsună din sala de bal, formau o atmosferă intimă care-i făcea inima să bată ca un baros.

– Mi-e bine așa, șopti ea.

Atâta numai că nu-i era bine defel. În loc să se întoarcă într-o sală plină cu oameni pe care abia îi cunoștea, ar fi preferat să rămână singură cu Mark. Își auzi respirația șovăind, când acesta își trecu degetele mari peste claviculele ei.

Apoi îi atinse tâmpla cu buzele, înfierbântându-i pielea.

– Vino cu mine acasă.

Celie simți atracția, la fel de puternică și acum ca la bordul navei, îndemnând-o să renunțe la orice obligații și

s-o ia la fugă spre viitor, savurând, anticipând, încrezătoare că soarta avea să le rezolve pe toate.

Și știu din nou că a doua zi avea să se trezească din somn îngrozită că săvârșise o greșeală. Încă nu-și revenise după ultima. Îi privi chipul umbrit.

– Nu pot.

– Ai drepate.

Mark trase adânc aer în piept, expiră și-și vârî mâinile în buzunare.

– Eu nu-ți pot oferi nici pe departe ceea ce poate Charlie.

Resentimentul subtil din cuvintele lui o făcu aproape să râdă.

– Charlie nu-mi poate oferi nimic. S-a dat bătut, de-acum doi ani.

– Mi-a spus că sunteți logodiți.

Ar fi trebuit să se aștepte la această șmecherie din partea lui Charlie.

– Am fost. Mamele noastre ne-au împins de la spate, când aveam optsprezece ani.

– Și ce s-a întâmplat?

După ce fiorul inițial trecuse, Celie își dăduse seama că o căsătorie ar fi însemnat ca ea și Charlie să-și petreacă unul lângă altul următorii cincizeci de ani. Iar o asemenea perspectivă o deprimase.

– Bunica a insistat că eram prea tânără ca să știu ce vreau de la viață.

– Binecuvântată fie inimioara ei de piatră, murmură Mark.

Celie simți tensiunea care-l cuprinsese risipindu-se. Mark îi atinse obrazul, apoi își plimbă degetele peste părul ei.

– Acum ești destul de mare. Ce-ți dorești?

Să străbată distanța dintre ei și să se piardă în căldura lui, să-l lase să-i arunce într-un haos total bruma de rațiune care-i mai rămăsese. În viața ei nu se mai simțise atât de vulnerabilă, iar sentimentul o deruta.

– Sunt destul de mare ca să știu că există o diferență între ceea ce-și doresc oamenii și ce le este necesar.

Mark făcu un semn spre taxiul care tocmai oprea în fața porții masive de fier forjat.

– Uneori, nu e nici o deosebire.

– Rareori. S-a făcut târziu.

O amintise mai mult pentru ea însăși decât pentru el, căci Mark nu schița nici un gest de a porni spre mașină.

– Aproape miezul nopții, răspunse el, conturându-i cu degetul buza de sus. Ora magică.

Celie nu se putea mișca din loc și, un moment, nu mai putu nici să respire. Coborându-și capul, Mark îi atinse buzele cu ale lui, lansându-i un val de plăcere prin toată ființa. Oricât ar fi fost de periculos, mai voia. Sau mai avea nevoie. Pentru moment, nu putea face deosebirea între una și alta.

Dar nu putea nici să suporte acea senzație, de euforie și dezorientare, mai mult decât dispusă să se arunce în necunoscut. Ceea ce voia mai tare ca orice era să închidă ochii și să-și asculte glasul inimii. O idee copleșitoare; numai încrederea în instinctele primare o adusese în această încurcătură, din capul locului.

Și-n plus, nu avea nici un chef să fie a șasea lui fostă logodnică, plângând de frustrare ani de zile după ple-

carei lui. Nici n-ar fi contat cine dădea semnalul despărțirii; la un moment dat, pasiunea avea să se șteargă, înlocuită de un gol pe care nici unul din ei nu-l putea umple. Nu era atât de naivă încât să creadă că amintirea câtorva momente fericite avea să alunge durerea.

Adunându-și voința, descheie mantaua lui Mark și și-o scoase de pe umeri.

— Noapte bună, Mark, îi spuse ea, înapoiindu-i-o. Trebuie să mă întorc la invitați.

Mark lăsa mantaua să cadă la pământ, în timp ce-i cuprindea cu mâinile umerii goi.

— Ia și asta cu tine, înăuntru.

Buzele lui abia i le atinseră, într-un sărut ușor ca fulgul. Limba îi săgetă peste buzele ei, făcându-le să se despartă.

Mișcă! o avertiză o voce lăuntrică. Se mișcă, dar spre el, adâncindu-se în îmbrățișare, relaxându-și gura, invitând sărutul să devină mai profund. Învăluită în umbre, se cuibări la pieptul lui cald și musculos, savurându-i pe îndelete gustul și senzația, înfiorându-se nu de frig, ci din cauza nevoii care o străbătea din creștet până-n tălpi, neînfrănată.

Mark se retrase primul, cu mâinile zăbovind să-i aranjeze părul răvășit.

— Nu vreau să abuzez de ospitalitate, șopti el răgușit, luându-și mantaua de jos. Și porni spre taxi, înainte ca Celie să fi apucat să-i răspundă.

Capitolul 5

Mark se blestemă în sinea lui tot drumul spre casă. Ce șmecherie protsească, să obțină o invitație la cel mai dichisit bal din oraș. Și, o prostie și mai mare, crezuse că dacă o săruta pe Celie până amețea, o putea face să se răzgândească.

Slabă mângâiere, că Charlie n-o interesa cu nimic. Văzuse cel puțin o duzină de bărbați mai bogați și mai puternici dansând cu ea, titani corporatiști, cu genealogie și moșteniri cu tot.

Intrând în casa Celiei, se opri în living. Îi mirosea parfumul, îi auzea râsul, îi simțea gustul. Cu un singur sărut, praful se alesese de nobilele lui intenții de a ține distanța până când dovedea că îi apropia ceva mult mai profund decât hormonii. Probabil că pierduse tot terenul câștigat până atunci.

Dar, în fond, îl sărutase și ea.

Scânteia exista, așteptând să fie atâtea flăcările. Era inevitabil. Își aparțineau unul altuia, cu o nevoie incom-

parabil mai profundă decât pasiunea. Pe navă, știuse că soarta îi era pecetluită din momentul când o văzuse prima oară. Acum, trebuia să-și stăpânească nerăbdarea, să facă un pas înapoi și s-o ajute să-și dea seama ce anume descoperise – nu era o decizie conștientă pe care s-o ia nici unul dintre ei. La urma urmei, soarta stabilise că locul lor era unul lângă altul, simplu ca bună ziua.

Desigur, avantajul era de partea lui. Bunica sa îi predica teoria predestinării încă din leagăn, spunându-i că avea să știe fără umbră de îndoială când apărea în viața lui femeia hărăzită. De câteva ori, confundase câte un val de atracție cu acel semn inconfundabil, numai pentru a descoperi că simpla atracție se risipea repede.

De data asta, însă, nu. Soarta i-o adusese pe Celie în brațe; lui îi revenea datoria de a o păstra acolo.

Trebuia să pună lucrurile la punct în aceeași seară. În clipa când Celie avea să intre pe ușă, urma să-i mărturisească adevărul despre primirea telegramei. Împreună, puteau alunga temerile ei, înlăturându-le una câte una, până se simțea pregătită să-și îmbrățișeze soarta.

* * *

Îi amortiseră picioarele.

Mark se întinse, apoi, când picioarele sale atinseră brațul canapelei, își aminti că nu se afla în pat. Ridicându-se în capul oaselor, își masă gâtul, încercând să-și alunge un cârcel, în timp ce căuta să descopere ce anume îl trezise.

Luminată de ecranul televizorului, Celie stătea așezată în partea opusă a camerei, ascultându-și mesajele de pe robotul telefonic. Mark se uită la ceas și văzu că era aproape patru dimineața. Dormise tun, nici n-o auzise intrând.

Își întinse brațele deasupra capului, în timp ce o privea cum forma un număr, după care o ascultă scuzându-se față de persoana pe care o trezise din somn, la celălalt capăt al firului. Nu era politicos să tragă cu urechea, își reamini el, făcându-și de lucru cu căutatul pantofilor.

Valul brusc de furie ce răzbătu din cuvintele ei îl făcu să ridice privirea. Vocea îi era tot calmă și sigură, dar se simțea în ea o revoltă neîndoielnică. Vai de persoana cu care vorbea; în schimb, Mark nu putea să nu invidieze cauzele. Pentru unele lucruri, Celie părea dispusă să lupte pe viață și pe moarte. Și-ar fi dorit să simtă același lucru și pentru el.

După ce puse receptorul în furcă, Celie își luă poșeta și făcu câțiva pași prin cameră, până observă că o privea. Îi zâmbi distrată.

— Iartă-mă că te-am trezit. Unde mi-s cheile de la mașină?

Mark le luă de pe măsuta de cafea, apoi se încruntă, uitându-se din nou la ceas.

— Doar nu pleci acum de-acasă?

— La urgență așteaptă un copil bătut, iar în noaptea asta sunt de serviciu...

Când Mark se ridică să-și ia mantaua de pe un fotoliu din apropiere, celie clătină din cap.

- Mark, nu ai nici un motiv să vii.
- Am o mulțime de motive, primul fiind acela că n-am să mai pot închide ochii știind că derapezi pe străzile din Boston, la patru dimineța.

Deși Celie lucră cu o eficiență neînduplecată la completarea zecilor de formulare, abia după crăpatul zorilor reuși să-l predea pe copilul de doi ani în seama unui părinte adoptiv.

Ieșind din spital, când demară din parcarea dezăpezită, Mark aruncă o privire spre ea. Nu scosese o vorbă de când ieșiseră din camera de urgență, dându-i doar cheile și așezându-se pe fotoliul din dreapta. Ținea ochii închiși, dar Mark știa după respirația ei neregulată că nu dormea.

Bănuia că o ocupație ca a ei forma imunitate pentru tot felul de orori, dar Celie era zguduită și palidă la față.

- Cred că nu faci prea des așa ceva, comentă el.

Câteva momente, nu-i răspunse. Când o făcu, vocea îi tremura.

– Niciodată nu mi-e mai ușor, dacă la asta te referi. Crezusem că, cu cât lucrez mai mult, cu atât voi deveni mai puțin susceptibilă. Și cred că așa e, într-un fel. Prima dată când am avut de-a face cu un copil bătut, jumătate din timp am stat la toaletă, plângând.

În lumina slabă a felinarelor, Mark îi studie postura rigidă.

- Probabil te-ai simțit mai bine pe urmă.

- Nu mi-a folosit cu nimic.

Îngrozită să-și simtă ochii usturând-o de lacrimi, întoarse privirea spre fereastra din dreapta. Nu mai plân-

sese în public de la înmormântarea tatălui ei; bunica sa pur și simplu nu permitea așa ceva. Acum, nu se mai putea stăpâni. Începu să-și ștergă obrazii de lacrimi cât putea de repede, până când i se udară complet palmele. Lăsându-și părul să-i ascundă fața, căută prin poșetă un șervețel.

Mașina frână. La un stop, bănuie ea, dar imediat îl auzi pe Mark, surprinsă, oprind motorul. Nu porniseră de atâta timp încât să fi ajuns deja acasă, dar nu avea destulă încredere în propria ei voce, ca să întrebe unde erau.

Îl simți dându-i la o parte părul din dreptul feței. Încercă să se întoarcă spre fereastră, dar Mark o apucă de bărbie, silind-o să-l privească.

– Poți să plângi liniștită, spuse el.

– Ba în familia mea, nici vorbă.

Nu-și putea stăpâni suspinele ce-i izbucneau din gât.

Mormăind ceva deloc binevoitor la adresa familiei ei, Mark o trase spre sine până ajunsese să stea rezemată lângă el. Când încercă să se smulgă, o cuprinse cu brațele, mângâindu-i părul și murmurându-i cuvinte încurajatoare până se relaxă la pieptul lui.

Nu știa de cât timp plângea, ci numai că, la sfârșit, avea să se simtă umilită. Dar, după ce Mark porni din nou motorul, descoperi că era prea epuizată ca să mai simtă vreo emoție, prea frântă ca să se mai târască înapoi la locul ei.

Continuând s-o țină cu un braț, Mark trase frâna de mână și manipulă schimbătorul de viteze.

- Vrei să ne oprim undeva ca să luăm micul dejun?
- Nu mi-e foame.

Și nu era nici gata să facă față lumii, cu ochii roșii și trăgându-și nasul. Ratase deja șansa de a-i arăta cât de calmă și controlată era întotdeauna.

- Îmi pare rău că m-am pierdut cu firea.

Brațul lui o cuprinse și mai strâns.

- Nu mai vorbi ca și cum ai fi plâns că ți s-a rupt o unghie.

– Mi se pare doar atât de nedrept. Azi dimineată, fetița aia ar fi trebuit să se trezească în fața cadourilor de Crăciun, nu plină cu vânătăi și contuzii.

Scoase alt șervețel din poșetă și-și suflă nasul.

- Eu nu plâng niciodată.

- Și ce faci?

– Colaborez cu un asistent social ca să-i găsesc ocrotitori legali, consemnez în scris urmele maltratărilor fizice, adun probe ca să obțin un mandat...

- Nu asta am vrut să spun. Ce faci în loc de a plânge?

- Mă străduiesc și mai tare.

Trase adânc aer în piept, pentru a-și menține vocea fermă și pragmatică.

– Lupt să obțin și mai multe fonduri federale și de la stat, pentru centrele de consultanță familială. Al nostru e un prototip, finanțat de mai multe corporații locale din zonă.

- Nu, pentru *tine* ce faci?

– Pentru mine n-am nevoie de nimic, replică ea, iritată de o asemenea supoziție.

– Nu poți rezolva toate problemele orașului și, dacă încerci, nu vei reuși decât să te consumi până la epuizare.

Celie își repezi bărbia înainte.

– Asta vreau eu să fac.

La un semafor, Mark opri din nou.

– Nu prea știu ce să zic. Cred că ai în viața ta prea mult spațiu gol și încerci cu disperare să-l umpli cu ceva important. În momentul de față, singurul lucru pe care-l ai e meseria ta. Poate e nevoie s-o pui în balanță și cu alte interese.

Celiei nu-i plăcea deloc să audă și de la el lucrurile pe care Shannon și Vera i le spuneau de ani de zile.

– Cu tine, presupun?

– De ce nu?

Când întoarse capul să-i răspundă, Mark o sărută, cuprinzându-i obraji în palme, în timp ce cu degetele mari îi ștergea ultimele urme de lacrimi.

În spatele lor, o mașină claxonă.

Când îi dădu drumul, Celie se retrase pe locul ei. Oricât se străduia, nu mai putea uita nici o clipă senzația gurii lui, dulce, posesivă, plină de promisiuni și, pentru moment, umplând tot vidul din viața ei.

Când coborî la parter, Celie îl găsi pe Mark tolănit pe canapea. Ridică privirea dinspre ziarul de duminică pe care-l citea, zâmbindu-i.

– Ai dormit destul?

Celie dădu din cap. De ani de zile nu mai dormise până la amiază. Dar, la o adică, tot de ani de zile nu mai sosise acasă atât de obosită încât abia putuse urca scara.

Mark nu dădea nici un semn de oboseală. Proaspăt bărbierit, cu ochii strălucitori, emanând numai energie, arăta la fel ca prima oară când îl văzuse pe punte, așteptând aurora cu dăre de culoarea caisei, pe Marea Caraibilor.

— Ce facem azi? o smulse el din visare, amintindu-i că acele zile erau de mult apuse.

— Eu, una, am de lucru.

— E duminică.

Era, într-adevăr, dar Celie simțea că, dacă reușea să-și readucă programul zilnic la normal, tot restul vieții ei putea urma același exemplu.

— Duminica, îmi recuperez lucrările din urmă.

— Și în care zi nu faci nimic?

— Adică să-mi pierd vremea?

Simpla idee o făcea să se crispeze, anii în șir de disciplină inculcată de bunica ei făcându-și imediat efectul.

— Întotdeauna e câte ceva de făcut.

— În regulă.

Mark scoase fascicula de umor a ziarului și se rezemă la loc pe canapea.

— Speram să mă ajuți să-mi termin cumpărăturile de Crăciun, dar dacă ai de gând să-ți distrugi duminica închisă în casă, voi face și eu același lucru.

Trăsese draperiile bovindoului, iar afară se vedea soarele amiezii, scânteind pe zăpadă. O zi minunată pentru o plimbare hibernală, își dădu ea seama, simțind cum nobilele sale intenții începeau să se clatine.

— Doar câteva ore, o ademeni Mark. Ajută-mă să aleg câteva lucruri de Crăciun. Nu cine știe ce, niște orna-

mente, poate o instalație de becuțe. În submarin, aveam una care cânta colinde electronice.

Celie încercă să nu se strâmbe, la gândul unui microcip care ciripea „*Stille Nacht*“.

– Știu, sunt demodate. M-am uitat prin CD-urile tale – n-am văzut nici unul cu cântece de Crăciun. Vom alege azi și câteva din-astea.

– N-am nevoie. Și nici de podoabe.

Nu voia ca Mark să se ocupe de lucrurile ei, să se familiarizeze cu viața ei. Dacă-și păstra propria lume numai pentru ea însăși, despărțirile erau mai puțin dureroase – cum i se întâmplase și în trecut.

– Shannon se duce la Nassau în fiecare an, iar eu petrec prima zi de Crăciun cu familia mea.

Își făcu de lucru cu împăturirea ziarului. Mark îi opri mâinile în loc, așteptând să-l privească înainte de a vorbi:

– Crăciunul e un întreg sezon, nu o zi. În sens tehnic, are douăsprezece zile, iar cei mai mulți oameni și le petrec în familie. Nu contează unde se duce Shannon – ai nevoie de propria ta petrecere.

N-avea cum să știe de ce anume avea nevoie. În ultima vreme, nici măcar ea însăși nu se mai putuse decide. Încercă să-i înlătore degetele care-i încercuiau încheietura mâinii, dar Mark o ținea strâns.

– Adu-ți aminte, nu vom petrece în fiecare an Crăciunul cu familia ta, continuă el, pe un ton mai blând. După ce vom avea copii, va trebui să creăm niște tradiții proprii.

Ar fi trebuit să mai doarmă; așa, mintea ei nu i-ar fi înfățișat o imagine cu copilași în costume de marinar răsturnând un sac cu daruri.

– Nu *creăm* nimic.

În loc s-o contrazică, Mark schimbă subiectul.

– Ți-ai terminat cumpărăturile de Crăciun?

Întrucât lipsa podoabelor din casă îl deranja, Celie putea să-și imagineze cum ar fi reacționat față de perspectivele ei privitoare la cadouri. Deși, își reaminti ea, puțin contau părerile lui.

– Nu fac cadouri.

– Nici măcar rudelor apropiate?

– Crăciunul nu e o sărbătoare tradițională în familia Hargrave.

– De ce?

Cum i-ar fi putut explica asta cuiva care copilărise într-o familie *adevărată*? Fără îndoială, o mamă care trimitea prin poștă fursecuri de casă împărțea și sărutări și îmbrățișări, pe lângă darurile de Crăciun.

– Dacă ne dorim sau avem nevoie de ceva, cumpărăm. Așa că, darurile nu-și mai prea au rostul.

Începu să-și ia cizmele, canadiana, căciula și mănușile, pentru a avea o ocupație și o scuză de a-i evita privirea lungă, atentă.

Afară, Mark îi oferi brațul, pentru a o ajuta să coboare treptele.

– Vrei să conduc eu?

– Ar dura mai mult până găsim un spațiu de parcare, decât dacă mergem pe jos, replică Celie, pornind înainte.

Întotdeauna mergea cu pași sprinteni și hotărâți, dar acum, cu el alături, acest lucru îi era imposibil. Mark se oprea la tot pasul să facă bulgări de zăpadă, pe care-i arunca în gardurile de fier forjat ale micilor curți din lungul străzii.

Când se opriră pentru a patra oară, Celie se uită la ceas. Singură, putea parcurge un kilometru și jumătate în cincisprezece minute; azi, în tot atâta timp, nu străbătuseră decât trei cvartale. Începu să i-o spună, dar Mark îi ridică mână, îi desfăcu ceasul și și-l vârî în buzunar.

– Niciodată n-am crezut că aş putea fi gelos pe un obiect neînsuflețit, mormăi el. De când am ieșit din casă, numai ceasului ăstuia îi dai atenție. Tocmai am nimerit în plin o țintă, și tu nici n-ai observat. Am pus în aruncătura asta experiența acumulată în ani de zile, sperând că mă răsplătești și tu cu ceva, și când colo, cu ce mă aleg?

– Te-am lăsat să-mi iei ceasul, nu?

În timp ce Celie vorbea, privirea lui Mark coborî spre gura ei. Chiar și prin straturile de lână și puf, își simți trupul reacționând, însuflețit de atracția nedorită cu care mintea ei se lupta încă de dimineață, când Mark coborîse la parter. Totuși, de astă dată era pregătită să-i reziste, hotărâtă ca sărutul să rămână rece și indiferent.

Mark însă, nu făcu decât să-i înlătore o șuviță de păr de pe obraz.

– Cred că e grozav să-ți petreci copilăria aici.

După ce-și retrase degetele, inima ei făcu o tumbă nebunească. De dezamăgire, se încredință ea, pentru că nu-i dăduse șansa de a se dovedi imună, nu din regret că de fapt n-o sărutase.

– Când eram mică, nu m-am jucat niciodată afară iarna.
– Ei, haide. Mama ta nu te-a dus să te dai cu sania, sau la patinaj?

Imaginându-și-o pe Katherine, în rochiile ei de mătase croite la comandă, cu perlele la gât, învârtindu-se pe gheața unui lac, Celie izbucni în râs.

– Mai degrabă și-ar mânca unghiile. Celor din neamul Hargrave le plac sporturile de interior, cum ar fi bridge-ul sau tablele.

Mark clătină din cap.

– Credeam că toată lumea din New England își petrece timpul liber schiind.

– Shannon așa face.

– Și eu. Mâine mergem undeva cu mașina și-ți arăt părțile.

– Poate.

În răspunsul ei politicoș se simțea un refuz categoric.

– Ți-e frică?

Celie refuză provocarea amicală.

– Am destule hobby-uri, mulțumesc.

– Și spiritul de aventură unde ți-e?

– Cei din familia mea se nasc fără el.

Mark chicoti.

– Înseamnă că mătușa ta Louise a fost înlocuită la naștere, cred, dacă a putut să fugă și să zboare cu un pilot de biplan?

– A precizat cumva că a rămas văduvă peste trei săptămâni, când avionul lui a intrat într-un stâlp de telegraf? Mare noroc a avut că era la sol, cu ocazia aia.

– Norocul ei a fost că s-a putut distra trei săptămâni, ca să-și înveselească viața prea prozaică. Ea însăși mi-a spus-o.

Celie nu putu să nu se întrebe ce anume precipitase conversația, dar conchise că era mai bine să nu știe.

– Unii dintre noi sunt mulțumiți să-și trăiască viețile prozaice exact așa cum sunt.

Deși se așteptase s-o contrazică, Mark nu făcu decât să zâmbească, dându-i un bulgăre de zăpadă pe care tocmai îl făcuse.

– Ia ține-l o clipă.

Îi mai îngrămădi în brațe încă șase, înainte de a-i lua înapoi pe toți. Atenționată dintr-o dată de lucrea răutăcioasă din ochii lui, Celie se încrunță.

– Sunt prea mare ca să-mi ardă de jocuri.

Zâmbetul lui se lăți, în timp ce făcea câțiva pași înapoi.

– Mark, *și tu* ești prea mare ca să te ții de jocuri.

Nici chiar imitația perfectă a tonului bunicii Grace nu reuși să-l descurajeze.

Un bulgăre de zăpadă i se sparse în umăr, acoperindu-i pieptul canadienei cu o pulbere aspră. Când Mark ținți din nou, Celie se feri și reuși să pareze al doilea bulgăre.

– Termină! îi ceru ea, știind că râsul ce i se simțea în voce îi zădărnicea complet ordinul.

Când Mark ridică mâna să arunce și al treilea bulgăre, se aplecă și făcu la rândul ei unul.

– Fă bine și încetează, îl preveni.

– Că de nu?

– Că am să...

După ce se mai feri de un bulgăre, Celie se ridică și-l aruncă pe al ei, nimerindu-l drept în frunte. Cu o mână peste ochi, Mark se clătină și căzu cu fața într-un troian.

– Mark?

Alarmată când el nu-i răspunse, Celie alergă să îngenuncheze alături. Scoțându-și mănușile, își trecu degetele prin părul lui, examinându-i capul să vadă dacă nu sângera. Îi simți bătăile inimii în tâmpile, când rămase nemișcat.

Pe neașteptate, Mark se răsuci, o apucă de umeri și o trase spre el. Celie îi auzi râsul rostogolindu-se prin piept, în timp ce se zbătea să scape din strânsoare.

– Asta-i culmea nesim...

Sărutul lui îi încălzi buzele, îi înfierbântă sângele, și nu se mai putu gândi la altceva decât la dorința ce-i chinuia gura lipită de a lui.

În sfârși, Mark săltă capul și o întoarse într-o parte, ținându-o sub el, în zăpadă.

– Te predai?

Celie își stăpâni impulsul de a-i trage fața spre ea, stergându-se în schimb la gură, cu dosul mâinii.

– Poți s-aștepți.

– Merge...

Mark se ridică, întinzându-i mâna ca s-o ajute. Râzând, scutură zăpada de pe hainele amândurora.

– Figura asta am văzut-o într-un film. Întotdeauna m-am întrebat dacă merge și în realitate.

Celie își găsi mănușile și le trase pe mâini.

– Data viitoare, n-o să-ți mai meargă.

– Data viitoare?

Refuzând să se lase influențată de dispoziția lui jucăușă, porni înainte, cu cizmele scrâșnind prin zăpada bătătorită de pe trotuar. Întâlnirile cu bărbați previzibili aveau o anumită normalitate. Dar pe unul care se purta ca un copil și iniția bătăi cu bulgări de zăpadă, nu știa cum să-l ia. Iar căderea lui Mark în zăpadă, prefăcându-se rănit – un truc atât de infantil, încât nu-i venea să creadă că se lăsase trasă pe sfoară.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât în venea mai tare să râdă și, înainte de a apuca să-și stăpânească zâmbetul, Mark o ajunsese din urmă.

– Ar trebui s-o faci mai des, spuse el. Bunica mea spune că râsul dezgolește sufletul.

Celie se opri brusc.

– Nu ți-a trecut prin minte că poate nu vreau să ajung cu sufletul dezgolit?

Îndreptându-i căciula, Mark îi potrivi mâna la brațul său.

– Ce-ai să te faci, când o vei dori și eu n-am să mai fiu aici? Cine te va asculta?

– Shannon.

Mark clătină din cap.

– Nu-i deloc același lucru. Ai nevoie de cineva care să viseze o dată cu tine, să plângă când plângi și tu, să râdă când râzi tu. Un tovarăș de suflet.

– Adică tu, cred?

– Nu poți avea decât pe unul singur în lume, dădu el din cap. Dacă tu ești a mea, eu trebuie să fiu al tău.

– „Mi-ai fost destinat; ți-am fost destinată.“ Nu e cam simplist?

– E orânduit de soartă. Poți să protestezi și să te opui cât vrei, dar până la urmă vei fi a mea.

Celie avea tulburătoarea senzație că Mark credea cu adevărat în ceea ce spunea.

– Nu prea cred în soartă.

– Da, cred că trăiești după etica puritană a muncii. Muncește pe brânci, supune-te regulilor, ia firimiturile care-ți cad în cale.

– Viața nu-i deloc atât de simplă, replică ea.

– E atât de simplă pe cât ți-o faci. O poți aglomera cu ritualuri de împerechere, închipuindu-ți că ai luat o hotărâre inteligentă și rațională, sau poți să-ți urmezi inima.

Mark se opri să admire un om de zăpadă strâmb.

– Când ajungem acasă, ar trebui să facem și noi unul din-ăsta. Și, dacă tot vorbeam despre ritualurile de împerechere, nu e nevoie să-mi cumperi un cadou de Crăciun.

Spre propria ei surprindere, Celie râse.

– Nu vorbeam despre ritualurile de împerechere și nu ți-am cumpărat nimic.

– Perfect. Faptul că exiști e cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată. Mai grozav chiar decât calul pe care mi l-a dăruit bunicul meu, la șapte ani. Tu ai avut vreodată un cal?

– Un cal de curse.

Își regretă răspunsul sec, când își dădu seama că putea să sune condescendent. Oricum, Mark nu păru să observe.

– Ce nume i-ai dat?

– Caii pursânge vin cu nume cu tot.

De fapt, uitase, deși nu din vina ei. Fusese un cal frumos, alergase bine, dar nu însemnase pentru ea mai mult decât un șir de lecții interminabile la școala de echitație. Spre dezamăgirea bunicii Grace, nu câștigase nici un trofeu.

– Eu pe-al meu l-am numit Spot, spuse Mark, smulgând-o din amintire.

Parcurseră o porțiune cu gheață.

– Spot e un nume de câine.

– Tatăl meu îi spunea Corcitul, fiindcă era de rasă mixtă. Și colorat aiurea – cu pete bej și maro peste tot. Spot mi s-a părut un nume puțin mai demn.

– Puțin.

Știind că ar fi fost mai înțelept să nu mai audă nimic despre tatăl lui Mark, despre cal sau despre orice altceva din trecutul lui care-i stârnea invidia, Celie făcu semn să traverseze strada.

După colț, vilele din gresie erau înlocuite de magazine.

– Aproape am ajuns, îi spuse ea lui Mark, văzându-l că-și freca mâinile înroșite.

Greșise hotărând să meargă pe jos. Soarele crease o aparență de căldură înșelătoare, însă chiar și înfocolită cum era, Celie înghețase până-n măduva oaselor.

– Trebuia să-ți pui mănuși, îl dojeni ea. Vrei să intrăm în vreun local de pe-aici, ca să te încălzești?

Mark studia un menu lipit pe vitrina unei cafenele.

– O ciocolată fierbinte ar fi excelentă.

În cafenea, Celie clipi din ochi, pentru a se adapta la lumina scăzută, în timp ce Mark scruta mesele.

– Nici una nu e liberă, observă el. Cred că va trebui să stăm la bar.

Puținele taburete libere nu erau alăturate.

– Am putea să încercăm în altă parte, propuse Celie, înainte de a vedea că Mark nu mai era lângă ea. În jur, câțiva clienți forfoteau, ridicându-se de pe scaune și mutându-se cu consumațiile în alte locuri. Cât ai clipi, Mark încălecă taburetul din capăt, făcându-i semn spre cel liber, de alături.

– Ești prea mare ca să te mai joci de-a scaunele muzicale, îl dojeni ea, deși îi era recunoscătoare pentru efort. Își descheie fermoarul canadienei și-și scoase căciula.

– Le-am spus că intenționez să te cer în căsătorie.

Măinile ei încremeniră în aer. Se părea că nu glumea; de jur împrejurul ei, clienții îi priveau, în așteptare. Cafeneaua zumzăia ca un stup, în timp ce vestea se propaga de la o masă la alta.

Înainte de a se așeza, Celie își puse canaciana pe scaun.

– Și ce-ai să le spui, când voi refuza? întrebă ea, în șoaptă.

– De ce-ai refuza?

Mark privi lista specialităților, scrisă cu cretă pe o tablă din spatele tejghelei, apoi întrebă o ospătăriță:

– Care e specialitatea casei?

– Ardeii nu-s tocmai răi.

– Luăm două porții. Nu cumva aveți șampanie Dom Perignon? Când chelnerița clătină din cap, Mark oftă.

– Atunci, două ciocolate fierbinți.

După ce privi chipurile din jur, coborî de pe scaun, se lăsă într-un genunchi și-i luă mâinile într-ale lui.

– Vrei să fii a mea, Celie? Îți promit inima și sufletul meu, soarele și luna, o mașină de spălat vase...

– Ridică-te, îl întrerupse ea, încercând să nu râdă de expresia lui serioasă. Îmi cunoști deja răspunsul.

Sărutându-i mâinile, Mark se întoarse cu fața spre spectatori.

– Răspunsul e da, fraților, anunță el, înainte de a se așeza la loc.

– N-am spus...

– Nici nu e nevoie. Scrie în stele.

Mark luă câteva șervețele din cutie și lustrui tejgheaua, în fața lui.

– Îmi prezint scuzele pentru atmosfera lipsită de romantism. De obicei, la prima întâlnire, îmi invit iubitele într-un loc deosebit.

– Asta nu-i o întâlnire, iar eu nu sunt iubita ta.

Celie își spuse că stomacul o durea de foame, nu de gelozie. Undeva, cândva, o femeie urma să fie foarte norocoasă că-i accepta cererea în căsătorie. Numai că n-avea să fie ea aceea.

– Mă poți întreba despre ele, dacă vrei.

În croazieră, îi spusese că erau, de regulă, blonde, sportive, lungi în picioare și pline de viață. Semănau între ele ca niște picături de apă, numai cu ea nu, ceea ce o nedumerea și mai mult.

– Nu mă interesează trecutul tău, minți ea.
– Pe mine mă interesează al tău. Louise mi-a spus că, după desfacerea logodnei cu congressman-ul, ai cunoscut altul. Un medic.

– Student la medicină, preciză Celie, fără tragere de inimă, întrebându-se dacă Louise îl scutise pe Mark de cele mai sordide detalii.

Mark așteptă ca ospătărița să pună pe teighea farfuriile cu ardei și un coș cu crochete, înainte de a continua:

– Și ce s-a întâmplat?
– Derrick și cu mine ne-am văzut fiecare de drumul lui.

Nu găsea de cuviință să precizeze că o părăsise imediat ce descoperise că fondul ei bancar n-avea să fie accesibil decât după ce împlinea treizeci de ani. Îi spusese că unsprezece ani însemna să aștepte prea mult.

– Pe urmă, a fost magnatul ăla spaniol al transporturilor navale...

– Jorgé, completă ea, nedorind să adauge și altceva. Louise a reușit să-ți plaseze toate informațiile astea în timpul unui singur dans?

– Știu să ascult. De data asta, chiar ați planificat nunta, mi-a spus.

Oare ce *nu-i* spusese Louise? Celie sorbi din paharul cu apă, în timp ce se gândea cum să explice relația cu Jorgé.

– Eram cu capul în nori. Când am revenit cu picioarele pe pământ, mi-am dat seama că relația noastră nu avea nici o bază.

Mai ales după ce aflate că Jorgé avea o metresă în Spania și n-avea de gând ca un aranjament pe care îl considera atât de satisfăcător să fie dizolvat de o simplă nuntă.

– Și președintele?

Singura greșeală a lui Craig fusese aceea de a o fi prins într-o perioadă proastă. Fost jucător profesionist de golf, chipeș și impecabil de politicos, iubitor de poezie și de copii, ar fi fost un soț model. Atâta numai că, din cine știe ce motive inepte, toate acestea nu-i fuseseră de ajuns. Cum îi putea explica așa ceva lui Mark, când nici față de sine însăși nu era în stare?

– Cred că am scormonit destul prin trecutul meu.

Spera ca din vocea ei să se simtă clar că discuția era închisă.

Mark gustă din ardei, apoi luă pipernița.

– Și eu, care credeam că aș putea stârni un oarecare interes, anunțând ziariștii despre logodna noastră, dar cred că n-ar face decât s-o arunce la coș, căscând.

– Nu știu de ce pari atât de surprins. Și tu ai fost logodit de mai multe ori.

– Și am recunoscut-o încă din prima seară când ne-am cunoscut. Ar fi trebuit să am bănuieli, când nu te-ai zguduit de șoc.

Celie își stăpâni vreo duzină de întrebări despre femeile pe care le iubise, știind că atunci i-ar fi datorat și ea tot atâtea răspunsuri.

– Trecutul tău te privește, așa cum și al meu mă privește numai pe mine. Și-n plus, ți-aș fi vorbit despre ceilalți înainte de nuntă – dacă ar fi avut loc vreo nuntă.

Mark se concentrează asupra ardeilor, terminându-i înainte de a relua:

– Câți, cu totul?

Străduindu-se să pară nedumerită, deși știa prea bine la ce se referea, Celie se încruntă.

– Ce câți?

– Foști logodnici.

Celie puse ceașca de ciocolată la loc pe farfurioara ciobită.

– Nu țin răbojul.

– Aproximativ.

O irita bănuiala lui că prin viața ei trecuseră atâtea bărbați, încât nu le mai putea ține socoteala. Totuși, răspunse fără tragere de inimă:

– Patru.

Mark zâmbi.

– Cu mine cu tot?

– Cinci?

Întinse mâna spre nota de plată, dar Mark o luă primul.

– Oricât pare de demodat, insist să achit eu consumația. Logodnele astea... toate s-au desfăcut prin consens?

Ridicându-se, Celie își luă canadiana și îl urmă spre casă.

– Ce importanță are?

– Sunt curios. Ai lăsat tot orașul semănat cu inimi frânte?

– Despărțiri amicale, până la ultima.

Nu găsi necesar să adauge că, în toate cazurile, fusese mulțumită de propriile ei decizii raționale, luate fără aiureli cu plânsete-n pernă.

Mark plăti nota și vârî restul în buzunar, neuitând să lase și un bacșiș.

– Ai procedat corect, cu siguranță, de vreme ce n-au considerat că meritai să lupte pentru tine.

– Poate că nici nu meritam, murmură ea.

În fiecare situație, s-ar fi putut strădui să netezească asperitățile. S-ar fi măritat cu Charlie, dar și-ar fi păstrat propria ei viață. Ar fi făcut rost de bani pentru plata taxelor la medicină, cu speranța că avea să urmeze și dragostea adevărată. Ar fi insisat ca țiitoarea să dispară. S-ar fi resemnat cu lânzezeala partidelor de golf și a poemelor de Keats.

Și totuși, privind în urmă, știa fără o undă de regret că de fiecare dată luase decizia justă. Plecase fără regrete de durată, convinsă că ruperea legăturilor fusese cea mai inspirată soluție pentru toată lumea. Dacă ținea minte acest lucru și când sosea momentul ca Mark să plece înapoi în Florida, putea păstra despărțirea la un nivel impersonal.

Capitolul 6

Complexul comercial forfotea de cumpărători veniți în ceasul al doisprezecelea. Găsind cam neplăcută căldura artificială, Celie își scoase căciula și mănușile, vârandu-le în buzunare.

— Încotro? întrebă ea, conducându-l pe Mark spre centrul halei.

Mark insistă să lase în pace magazinele, îndreptându-se spre un târg de artizanat pe care-l zărise lângă piața alimentară.

Oprindu-se la prima masă, Celie examinează coaja unui ou de struț, din care o parte fusese înlăturată cu mîgălă. Înăuntru, un băiețel de ceramică îmbrăcat într-o pijama roșie se dădea pe balustradă, spre un pom de Crăciun aflat la baza scării.

Mark vorbește peste umărul ei:

— Așa va arăta și fiul nostru: roșcovan, pistruiat și cu ochii verzi.

Nedorind să știe că și ea se gândise la același lucru, îi dădu oul.
– Părul meu e arămiu, iar ochii, căprui-deschis. Și nu vom avea nici un fiu.

Vânzătoarea de la masă îi auzi.

– Nu se știe niciodată, interveni ea. Când și-a făcut fiică-mea ecografia, medicul a jurat că avea o fetiță. Și a ieșit băiețel, cum mă vezi și cum te văd.

Aruncă o privire spre talia Celiei, în timp ce-i oferea o altă podoabă.

– Încă nu se vede. Când e programată nașterea?

Celie îi dădu un cot lui Mark, retezându-i chicotitul.

– Nu sunt însărcinată.

– Încă, murmură el.

Neluându-i în seamă privirea încruntată, inspectă coaja de ou pe care o primise, similară cu prima, mai puțin faptul că pe balustradă cobora o fetiță cu codițe.

– În casa bunicii tale e scara aia enormă, comentă el. Te-ai dat vreodată pe balustradă?

– Numai o dată.

Amintirea îi năvăli în minte, la fel de vie ca și cum totul s-ar fi întâmplat în ajun.

– Jos mă aștepta bunica, și m-a pedepsit să stau călare pe balustradă toată după-amiaza. Pe urmă, a trebuit să-mi șterg uleiul de lămâi de pe rochie cu periuța de dinți.

Încercă să râdă, pentru a dovedi că nu conta, dar știu după expresia lui că nu se lăsase amăgit.

– Ea n-a avut niciodată copilărie?

– Probabil că nu. A avut o doică, pe domnișoara Pierce, care a crescut-o și pe mama mea. Norocul meu că

domnișoara Pierce s-a mutat la Căminul de Bătrâni Cedar Hills înainte să am și eu parte de mâna ei de fier.

Cu o ultimă privire spre ornament, Celie vru să-l pună la loc pe masă, dar Mark o opri.

Îi dădu vânzătoarei cardul bancar.

– Le luăm pe amândouă.

După ce scrise chitanța, vânzătoarea împachetă podoa-bele în vată sintetică și le vâri într-o cutie.

– Mai încercați, îi sfătui ea, în timp ce-i dădea cutia Celiei. Fiică-mea s-a chinuit patru ani, până să rămână gravidă prima dată.

Celie îi mulțumi, cu un zâmbet înțepat, apoi se îndepărtă grăbită.

– Pari încordată, murmură Mark, cu o undă de râs prin glas. Când ajungem acasă, îți fac cu plăcere un masaj.

– S-ar putea să nu mai trăiești până atunci, replică ea, dându-i cutia. Altă dată, să nu mai faci.

– Ce să nu mai fac?

Nu-i putea spune ce anume o deranja cel mai mult, faptul că-i redeșteptase vechile amintiri, sau că se comporta ca și cum ar fi fost gata să pună bazele altora, noi.

– După cum te-ai purtat acolo, femeia aia a crezut că suntem căsătoriți.

– O vorbă n-am scos în sensul ăsta. Poate că suntem pur și simplu o pereche ideală. Sai puțin, vreau să mă uit la ăștia.

Luând-o de mână, o trase spre o tarabă cu păpuși din știuleți de porumb.

– Îngerasi de nuntă, le explică vânzătorul, când Celie luă o păpușă cu aripi de borangic roz. Se dau la pereche.

Îi mai înmână una, cu aripile vopsite în albastru închis, și-i arată cum să le potrivească una lângă alta astfel încât aripile să li se suprapună, combinându-și culorile într-un violet intens.

– O pereche din partea firmei, mai adăugă el.

– Luăm toată seria, răspunse Mark.

Apoi, se aplecă peste masă, vorbind cu glas scăzut:

– Nu suntem căsătoriți, să știi.

Celie nu-i luă în seamă zâmbetul complice, gen „am făcut ce mi-ai spus tu“. Ori de câte ori putea, comanda produse din cataloage, considerând târguielile o corvoadă care trebuie rezolvată cu minimum de efort. Era evident că Mark voia să întârzie pe la toate mesele, să inspecteze tot ceea ce-i atrăgea atenția și să încerce nu numai s-o atragă în spiritul Crăciunului, ci și să-i amintească la tot pasul că renegase o promisiune necugetată.

– Eu mă duc acasă, îi spuse ea. E clar că n-ai nevoie de ajutorul meu la cumpărături.

Pirații ușurau enorm viața, își spuse Mark, privind-o cum se strecura printre cumpărători. Vezi o femeie pe care o dorești, o urci la tine pe corabie și a ta e. Nu că ar fi recurs vreodată la asemenea măsuri barbare. În zilele noastre, relațiile se bazează pe încredere și înțelegere reciprocă – sau cel puțin așa ar trebui. Cu un mic junghi de vinovăție, jură să îndrepte lucrurile imediat ce ajungeau la ea acasă. Urma să admită că primise telegrama, să se bazeze pe soartă că avea să încline balanța în favoarea lui și să-și reia încercările cu forțe sporite.

O văzu oprindu-se un moment. *Se întoarce?* Își ținu respirația, expirând încet când Celie se răsuci, intrând într-un magazin. Citi firma luminoasă de deasupra ușii: BAZAR DE JUCĂRII.

– Domnule?

Vânzătorul ținea în mână un înger, cu pixul metalic pregătit la baza acestuia.

– Dacă-mi spuneți ce nume să trec...

Mark scoase portofelul din buzunar.

– Împachetează-l și gata.

Rămase cu privirea spre ușa magazinului și, după ce luă cutia, porni grăbit după ea.

Celie stătea pe culoarul cu păpuși, întoarsă cu spatele spre el. Rezistând impulsului de a o cuprinde în brațe, o bătu pe umăr.

– Iartă-mă dacă te-am făcut să te simți prost, îi spuse el încet. Uneori, vorbește gura fără mine.

Celie tresări surprinsă și se răsuci în loc.

– Scuzele se acceptă.

Așezat în bucătărie, Mark o privea pe Celie cum pune frunzele de ceai în glob. Părea mai relaxată decât oricând, de când sosiseră acasă.

Era momentul ideal pentru a-i mărturisi că primise telegrama. O așteptă cu răbdare să cufunde globul în apa aburindă și să vină cu ceașca la masă, așezându-se în fața lui.

– În legătură cu telegrama... începu el.

Celie încremeni, cu ceașca în mână.

– Știam că vei aduce vorba înainte de a pleca.

Știa? Fu nevoit să facă un efort, pentru a privi lucrurile dintr-o nouă perspectivă.

– Am ales o soluție lașă, recunosc, deși acum înțelegi de ce, continuă Celie.

– Te referi la faptul că familia ta are în proprietate jumătate din Boston?

– Familia mea n-are nici o legătură. Sunt o realistă, nu o visătoare.

– Asta nu te-a deranjat, în seara când te-am cerut de soție, îi aminti el.

Ceașca reveni pe farfurioară, cu zgomot.

– Ideea de a face un lucru atât de impulsiv avea o anumită atracție. Practic, în tot timpul croazierei, am auzit-o pe Shannon șoptindu-mi la ureche: „hai, hai!“ E o mare susținătoare a tradițiilor de revoltă. În ziua când a împlinit optsprezece ani, a și fugit de-acasă.

Pe Mark nu trecutul lui Shannon îl interesa.

– Trebuie să fi făcut și tu ceva care să clatine temeliile.

– N-am intrat în Hargrave International, după ce am absolvit dreptul. Bunica a fost distrusă; îmi gravase numele pe o plachetă de aur a companiei, ca dar de absolvire.

– Semănăm mai mult decât crezi.

Știa că se agăța ca înecatul de un pai, dar pe moment altceva nu avea la dispoziție.

– Eu am ales academia din Annapolis, în loc să preiau o parte din ferma tatălui meu. N-a înțeles niciodată de ce am

preferat mersul în cadență, și nu creșterea șerpilor cu clopoței.

Fiorul Celiei îl făcu să zâmbescă.

– Uite, vezi, exact asta am simțit și eu. Din nefericire pentru tata, marea modă a tocăniței de crotali n-a ținut, așa că afacerea a dat faliment. La fel s-a întâmplat și cu cultivarea cactușilor exotici. Acum crește chinchilla, deși iubitorii de animale din întreaga lume fac ca și industria asta să devină neprofitabilă.

Celie amestecă ceaiul pe care nici nu-l gustase.

– Mi-ai spus că provii dintr-o familie americană medie.

Dacă nu-l înșela memoria, și ea îi spusese la fel.

– N-am vrut să te sperii, deși pe-atunci nu știam că doi dintre strămoșii tăi au semnat Declarația de Independență. Tu ce-ai făcut ca să-i întreci?

– Nimic. În ziua când am renunțat să studiez dreptul corporatist, bunica mea a abandonat orice speranță. Acum spune că e timpul să-mi găsesc un soț, ca să „fac” un fiu.

– Nu vorbești serios.

– În tot clanul Hargrave s-a dat ordin să mi se găsească un bărbat potrivit.

– Ce înseamnă potrivit?

– În accepția bunicii? Cu sânge albastru și cu bani.

Două bile negre pentru el.

– Și într-a ta?

– Cu care să am interese și scopuri comune.

– Și ai trăit treizeci de ani fără să-ți întâlnești perechea.

Nu-și putea stăpâni un sentiment de înfumurare. Conversația n-ar fi putut decurge mai firesc nici dacă el însuși i-ar fi scris textul.

– Am întâlnit patru, răspunse Celie, în timp ce-și clătea ceașca.

– Dar nu ți-ai găsit perechea de suflet, așa-i? Dintr-un milion de bărbați, numai unul e pentru tine.

– Nu-mi mai tot propovădui predestinarea.

Mark veni și el la chiuvetă, privind-o cum își ștergea mâinile cu un prosop.

– Pe vasul ăla de croazieră erau cel puțin patru sute de burlaci. Cu câți ai admirat răsăritul soarelui?

– N-au fost decât șapte răsărituri de soare.

Uitând că se hotărâse să n-o atingă, Mark îi prinse mâna.

– Nici acum nu ești convinsă? Hai să mai încercăm. Te-ai gândit la căsătorie de cel puțin patru ori, da?

Pe moment, îi era imposibil să se includă și pe sine pe listă.

– De ce te-ai codit de fiecare dată?

– Fiindcă nu mă simțeam îndemnată să-mi împart restul vieții cu nimeni. E un sentiment care nu te lasă să dormi noaptea, te face să-ți trăiești zilele împiedicându-te.

Știa că din voce îi lipsea încrederea obișnuită, așa că trase adânc aer în piept și se repezi să-i pună o întrebare:

– Îți plac jocurile pe computer?

Văzând cum i se întunecase privirea, Mark încercă să dea mai multă atenție subiectului abordat.

– Hmmm?
– Jocurile pe computer.
– Le disprețuiesc, șopti el, apăsându-și buzele pe obrazul ei înroșit.

– Dar pizza? Încercă ea cu disperare o ultimă diversiune, înainte ca gurile să li se întâlnească.

Doar un sărut, își spuse. Și totuși, constată că evolua spre ceva intangibil, ceva liniștitor, satisfăcător și plin de promisiuni, și care o făcea să-și dorească mult mai mult.

– O potriveală perfectă, nu ți se pare? Întrebă el, cu glasul răgușit.

Fu cât pe ce să-și piardă controlul. Din nou.

– Simplul fapt că săruți bine nu înseamnă că suntem destinați să ne trăim viața împreună.

Zâmbind, Mark clătină din cap.

– Ne-am întors la interesele și scopurile comune, așa-i?
De unde-și găsea puterea s-o tachineze, nu-și dădea seama.

– Nu prea avem multe, așa-i?

– În momentul de față, m-aș mulțumi să văd răsăritul soarelui toată viața, cu nevasta alături și copiii pe genunchi. Tu cum te lauzi?

Ce viziune simplistă asupra vieții – și complet irațională, în atracția ei. Celie știa că ar fi trebuit să se retragă destul de departe ca să n-o mai poată atinge, să urce la biroul ei și să se adâncească în muncă.

De parcă i-ar fi simțit schimbarea stării de spirit, Mark clătină din cap.

– Nici să nu te gândești, iubire. Te duc la un restaurant. *Iubire?* Nici un bărbat n-o mai numise așa, cu o asemenea voce joasă și plină de promisiuni.

– Comandăm o pizza, ripostă Celie. Am de lucru.

Și totuși, mâinile îi tremurau atât de tare încât nu prea putea să concentreze. *Deloc* nu putea să se concentreze, mai bine zis. Avea nevoie de o diversiune, ceva cât mai zgomotos și strident, care să-i agreseze simțurile.

– Undeva aproape, consimți ea, întrucât Mark încă nu acceptase ideea cu pizza.

– Ne întoarcem într-o oră, răspunse el, dând din cap. Charlie mi-a recomandat un local din apropiere.

Celie urcă cu greu treptele, surprinsă să vadă că erau curățite de zăpadă. Deși nu se mira, când era vorba de Mark. Dimineața, când o trezise din somn un telefon și, cu scuze, i se explicase că la centru se ivise o criză și nimeni altcineva nu putea s-o rezolve, Mark acceptase înțeleghător amânarea vizitei la muzeu.

În living, se opri brusc, cu ochii mari, lăsându-și servieta să cadă pe covor.

Beculețe albe încercuiau bovindoul și clipeau în jurul oglinzii de deasupra șemineului, parcă în același ritm cu muzica de sărbători ce răsuna din boxele stereo.

Cu gâtul contractat de emoție, Celie porni spre șemineu. Îngerii de nuntă, pe care anume îi pusese la capetele opuse ale consolei, stăteau acum în mijloc, cu

aripile suprapuse corect. Lângă ei niște elfi obraznici de ceramică țineau în mâini ciorapi roșii flaușați, unul având brodat numele ei, iar celălalt, pe al lui Mark.

Îl văzu pe Mark în oglindă, stând în ușa bucătăriei, ștergându-și mâinile pe un prosop roșu cu pătrățele verzi.

– Bun venit acasă, îi ură el, încet.

Celie nu-și putu stăpâni zâmbetul, în timp ce urmărea cu un deget numele ei cusut pe ciorap.

– Nu mi-ai spus că știi și să coși.

– Bunica mea ni i-a făcut. Și mama a trimis un cadou, dar nu-l poți deschide până în dimineața de Crăciun.

De ce o potopea familia lui cu daruri? Înainte de a apuca să-l întrebe, Mark își aruncă prosopul peste umăr și făcu o plecăciune.

– Doamnă, masa e servită.

– Nu trebuia să faci de mâncare...

Apucând-o de umeri, o sărută atât de repede încât Celie nici nu avu timp să-l respingă. Sau să-l cuprindă cu brațele pe după gât, trăgându-l mai aproape.

– Vâsc, murmură el.

Celie îl văzu prins pe cadrul ușii, deasupra.

– Nu e cinstit...

– În război și-n dragoste, orice e cinstit.

Pusese masa cu vesela de Limoges aurită pe muchie, rămasă moștenire de la străbunica ei. Din câte-și amintea Celie, nu fusese folosită niciodată, doar etalată în vitrina făcută de comandă, în așteptarea unei ocazii deosebite.

După ce o instalează la masă, Mark aprinse cele două lumânări de spermanțet din aranjamentul central cu

conuri de brad, apoi stinse lampa din tavan. Umplu cu vin două pahare de cristal, îi oferî unul, iar pe celălalt îl ridică.

— Pentru tot ce are viața mai bun.

Când luă capacul supierei aduse din bucătărie, aroma familiară o făcu pe Celie să se încrunte.

— Tu ai făcut asta?

— Evident că nu. Am întrebat-o pe Vera ce-ai comanda într-o zi nenorocită ca azi, și m-a trimis acasă cu o oală din tocana ei de vită. Cum a fost la serviciu?

După ce, printre îmbucături de pâine și carne, Celie îi povesti cum plasase încă un copil bătuț, Mark spuse:

— Sper că nu ești prea obosită. Mă gândeam ca, după cină, să ne alegem un brad.

Acceptase deja cu eleganță apariția decorațiunilor. Fără a i-o spune de-a dreptul, încercă să refuze bradul.

— Deja ai făcut mai mult decât trebuia.

— Dacă vorbește conștiința ta ecologică, zâmbi Mark, umplându-i din nou paharul, putem cumpăra un brad artificial, care ne va ține toată viața. Îți promit că agăț cu mâinile mele toate podoabele.

— Și cine-o să le dea jos?

— De ce să le dăm jos? Vom începe o nouă tradiție de familie.

Capitolul 7

Fără să deschidă ochii, Celie bâjbâi să oprească deșteptătorul. Avea senzația că nu dormise deloc, dar de fapt, imediat ce pusese capul pe pernă, o furase un somn plin de visuri capricioase, fantezii erotice și casnice amestecate.

Încă nu era ora șase, așa că deschise încet ușa băii și ieși tiptil. Imediat, auzi de jos zgomot de tigăi, însoțite de colinda „*White Christmas*“, fluierată vesel.

Chiar în timp ce se gândea să se îmbrace și să iasă din casă pe neobservate, podeaua scârțâi sub picioarele ei.

— Micul dejun e gata! strigă Mark, de jos.

Nu era pregătită să-și facă față nici măcar sieși, necum lui.

— Nu prea mi-e foame.

— Ți-l servesc la pat! continuă el, ca și cum nici n-ar fi auzit-o.

Părea hotărât s-o țină pe-a lui, iar Celie nu avea destulă energie ca să-i reziste.

– M-am sculat deja, anunță ea, coborând scara.

Îi fu imposibil să treacă prin living fără să privească bradul. Mark băgase becurile în priză, iar acestea licăreau vesel. Când se apropie de bucătărie, peste mirosul de brad se adăugă aroma de scortişoară.

Ridică din sprâncene, spre platoul cu felii de ruladă din mijlocul mesei.

– Tu le-ai copt?

Mark îi dădu o ceașcă de ceai.

– Vera le-a adus, de dimineață. Sunt calde încă.

Celie dădu să-l întrebe cum o convinsese pe Vera să-i livreze ruladele la o oră atât de matinală, dar se răzgândi. Avea deja destule griji.

– Ce faci azi?

– Iau prânzul cu Charley Coffey. Încă mai crede că mă poate convinge să-i adun fondurile de campanie. Mă gândeam să-l las să vorbească, în timp ce mă plimbă prin oraș.

– Cam scump preț, pentru admirarea peisajelor, comentă Celie.

– Dacă-ți iei ziua liberă, pot contramanda întâlnirea. Ieri, la prânz, Charlie mi-a spus unele lucruri...

– Ieri la prânz? Charlie?

Seara, nu-i trecuse prin minte dacă mai făcuse și altceva în afară de împodobirea casei.

– Ce fel de lucruri?

Zâmbind, Mark rupse în două o ruladă, oferindu-i jumătate.

– Cum ai vrut să înlocuiești drapelul blazonul familiei cu un Jolly Roger.

– Aveam doar zece ani, se apără Celie, surprinsă de propria-i atitudine defensivă. Făcusem arborele genealogic pentru ora de istorie și am găsit printre strămoși un pirat. Bunica a fost îngrozită că-l menționasem în referat...

Se întrerupse, îngustându-și ochii. Presimțea că râsul lui Mark nu avea legătură cu steagul.

– Ce mai e?

– Îmi dăduseși impresia că ai avut o copilărie strictă și cuviincioasă.

– N-aș numi înlocuirea steagurilor o faptă rebelă.

– Și cum a fost când te-ai urcat într-un stejar, ieșind pe fereastra dormitorului, după ce ai văzut „*Pollyanna*“?

Toată noaptea stătuse în copac, speriată și să nu cadă, și să n-o trezească pe bunică-sa. A doua zi, o salvaseră pompierii, prilejuind încă un festin pentru fotoreporterii locali, urmat de amenințarea severă cu trimiterea la internat. Acest incident pusese capăt spiritului ei de aventură.

– Cred că te-ai plictisit de moarte, dacă Charlie n-a vorbit decât despre mine.

– Bietul om susține că a pășit în viață ca un băiat timid și introvertit, până l-ai luat sub aripa ta.

Mark își termină cafeaua, înainte de a vorbi din nou.

– Hai afară, să admirăm răsăritul soarelui.

– Mai e vreo oră până atunci. Și-n plus, trebuie să mă pregătesc pentru slujbă.

Celie își clăti degetele de glazură și, când închise apa, observă că Mark stătea chiar în spatele ei.

– Iarăși ești sub vâsc, murmură el.

Îi simți mâinile pe talie. Senzația îi încetoșă mintea, în timp ce degetele lui urcau peste coaste până ajunseră chiar sub sâni de care le despărteau două straturi de flanelă.

Întorcând capul, Celie îi întâlni gura. Avea gust de cafea și scortişoară. Trupul, încă strâns în coconul cămășii de noapte, râvnea la o atingere mai intimă.

– Ai să-ntârzii la serviciu, șopti el.

– Voi rămâne mai mult diseară, ca să recuperez.

Celie se întoarse complet, gata să-i absoarbă tăria trupului cu al ei, să intensifice plăcerea pe care i-o provocau gura și mâinile lui.

– Te iubesc, șopti ea, încrezătoare în cuvinte și în coplesitorul lor înțeles. Gândul de a-și petrece restul vieții cu el i se părea dintr-o dată atât de firesc, încât nici nu mai putea să-și imagineze altceva.

– Știu, răspunse Mark, strângând-o în brațe. Nu-ți pot oferi prea multe, Celie – numai ceea ce voi jura în fața pastorului.

Celie îi surâse.

– Cine ar putea cere mai mult?

Îi răspunse cu un sărut.

Mark coborî din limuzină, privind conacul Hargrave. Sub cerul plumburiu al iernii, contururile sale austere se

înălțau la fel de aspre și neînduplecate pe cât și-o imagina pe bunica Celiei. La vederea stejarului secular de lângă casă, zâmbi, uitând un moment teama stârnită de invitația pe care o primise cu o oră în urmă.

Șoferul în uniformă își consultă ceasul.

– Doamna vă așteaptă la amiază, domnule. Acum este unsprezece și cincizeci și șase.

Mark dădu din cap, apoi urcă treptele late de piatră. Înainte de a apuca să ridice inelul din alamă, cu montura în forma unui cap de mistreț, ușa se deschise. Un valet îl introduse în casă, după care îi luă mantaua, cu o plecăciune.

– Doamna vă așteaptă în sufragerie, domnule.

Se simțea ca un elev mergând spre cancelaria directorului. După ce-l conduse în sufragerie, valetul se retrase.

– Ia loc, domnule Edwards.

Vocea de oțel a lui Grace Hargrave făcea din invitație o poruncă.

La masă erau puse doar două tacâmuri, risipindu-i speranțele că Louise ar fi putut pune o vorbă bună.

– Bună ziua, doamnă Hargrave, salută Mark, refuzând să-și trădeze prin ton freamătul de neliniște.

Nu putu să nu observe surprinderea de pe fața bătrânei, când își despături șervetul de in, întinzându-l pe genunchi, și alese lingura de supă dintre tacâmurile pretențioase de argint. Mulțumi, în sinea lui, pentru cursurile de bune maniere de la Annapolis.

– V-aș insulta inteligența dacă m-aș comporta ca și cum ar fi o invitație de curtoazie, spuse el, calm. Ce-ar fi să trecem direct la subiect?

– I-am cerut unui detectiv particular să te cerceteze. Mi-a spus că îi faci curte nepoatei mele.

– Așa este.

Gustând din supă, o găsi prea grea și prea insipidă. Puse lingura jos, cochetând cu ideea de a cere un biftec în sânge – dar bănuia că discuția avea să se încheie înainte ca friptura să ajungă pe grătar.

– Vreau ca această situație să înceteze.

Cu un zâmbet politicoș, Mark o privi drept în ochi.

– Vă admir interesul, dar Celie e destul de matură pentru a hotărî singură.

Ochii spălăciți ai lui Grace se îngustară.

– Ai aflat, nu mă îndoiesc, că în ziua când împlinește treizeci de ani contul ei din bancă va deveni activ.

– La două zile după Crăciun.

– Atunci, ești informat că există anumite clauze, una fiind aceea că banii nu pot fi moșteniți de soț. În caz de deces sau de divorț, suma revine familiei sau va fi transmisă copiilor. Firește, atâta timp cât amândoi soții sunt în viață, nu există restricții asupra cheltuirii banilor.

Aluzia era destul de explicită pentru a-i face pielea să se zgârcească pe trup, iar Mark făcu un efort să-și stăpânească enervarea.

– Nu mă interesează banii Celiei.

– Dragoste adevărată, presupun?

Deși cuvintele emanau numai dispreț, Mark refuză să muște momeala. Împături șervetul, punându-l pe masă, apoi se ridică.

– Va trebui să mă scuzați, doamnă Hargrave. De fapt, nu mi-e foame.

– Stai jos, tinere.

Văzând că rămânea în picioare, bătrâna își repezi bărbia înainte.

– Mi-am rezervat dreptul de a cere să fii investigat.

Mark își stăpâni un comentariu grosolan.

– Înseamnă că v-ați cheltuit banii de pomană.

– Ai un trecut destul de neonorabil. O arestare pentru încăierare într-un bar...

– Aveam nouăsprezece ani.

– Și trei amenzi de la circulație. Dar, la urma urmei, faptele neplăcute sunt ușor de ascuns. Și eu am fost nevoită să recurg la așa ceva uneori, pentru a proteja reputația familiei.

Mark își impuse să rămână în poziție pe loc repaus, cu mâinile la spate.

– Concluzia, doamnă Hargrave?

– Adu-mi mapa de pe gheridon.

Se conformă, simțind că îi dădea o armă încărcată.

Grace scoase un teanc ce hârtii și începu să le răsfoiască.

– Părinții dumitale au o fermă în Arizona.

– O crescătorie de chinchilla, o corectă el, încercând să ghicească rostul observației.

– Instabilă financiar, îndatorată de doi ani. Western River Bank va pune poprire pe proprietate, dacă debitul nu se achită până la sfârșitul lunii.

Aceeași proprietate pe care el spera s-o transforme curând într-o fermă experimentală, scutită de impozite. Dacă îl întreba, avea să i-o spună.

– Admir simțul loialității familiale, continuă Grace, bătând în mapă cu degetul ei butucănos. Din acest motiv, cred că înțeleg de ce cauți capital pe căi atât de puțin etice.

Deși încă nu primise aprobarea finală a cererii de subvenție federală, Mark nu avea nici un motiv să se aștepte la un refuz. Se părea că detectivul cam fușerise treaba, din moment ce bătrâna presupunea că avea nevoie de contul Celinei pentru a-și finanța viitorul.

– Nu caut...

– Spune-mi de cât ai nevoie, îl întrerupse Grace. Îi voi trimite tatălui dumitale banii, în mai puțin de o oră.

Simțind că-i venea să-i sucească gâtul acela zbârcit, Mark se agăță de slaba șansă că înțelesese greșit.

– Un împrumut?

Îi văzu în ochi că nu se lăsase păcălită de așa-zisa lui naivitate.

– O mită, domnule Edwards. Îți rezolv problema, dumneata mi-o rezolvi pe a mea.

Mark își înlănțui degetele.

– Cum adică?

– În schimbul achitării datoriei familiei dumitale, îți cer să te prezinți la aeroport, mâine la amiază, singur. Avionul meu îți stă la dispoziție; Cecilia, nu.

Ajuns la capătul răbdării, Mark porni spre capul mesei.
– Cu riscul de a vă trezi alte bănuieli, m-am îndrăgostit de Celie înainte de a ști că avea un singur ban. Sentimentele mele pentru ea ar fi aceleași, indiferent dacă ar fi nu o moștenitoare, ci o cerșetoare orfană. Pe moment, nu pot să nu-mi imaginez că în a doua ipostază ar fi mai fericită.

În zâmbetul subțire al lui Grace nu se simțea nici cea mai mică urmă de căldură.

– Ai douăzeci și patru de ore de gândire. Prefer să n-o amestec pe Cecilia dar, dacă n-am încotro, voi fi nevoită să te demasc ca pe un ticălos ce ești.

Mark ar mai fi avut multe de spus, dar știa că și-ar fi răcit gura de pomană. Răsucindu-se pe călcâie, ieși din cameră, reușind să nu trântască ușa în urma lui.

Hotărî să-i explice Celiei situația la cină. Avea să-i spună cum îi convinsese pe frații lui să-i împrumute banii necesari pentru a corespunde dolar cu dolar subvenției federale, cum îi promisese Charlie că avea să-i susțină cererea la comisia de resort. Dacă totul mergea bine, urma să dețină titlul de proprietate asupra fermei la sfârșitul lunii. Desigur, succesul depindea de acordul ei de a se muta în Arizona, după ce se căsătoreau.

Urma să i-o ceară seara, deși mai întâi îi spunea despre telegramă. Pe moment, amenințarea bunicii ei nu merita atenție. Avea să-i arate singurei femei care conta cu adevărat că intențiile lui erau onorabile.

Așezată turcește pe canapea, Celie ridică privirea spre el.

— Cum a fost masa?

Îl luase pe nepregătite, întrucât nu se așteptase s-o găsească acasă atât de devreme.

— S-a ivit altceva, mai presant, răspunse el, așezându-se alături. Azi rămâi acasă, sau va suna telefonul în cel mai inoportun moment, ca să te cheme?

Schimbându-și poziția, Celie își rezemă obrazul de pieptul lui.

— Am făcut schimb, așa că azi e altcineva de serviciu. De fapt, sunt liberă în tot restul săptămânii. Vom scoate telefonul din priză.

O trezi o bătaie în ușă.

— Sunt în cadă! strigă Celie, ghemuindu-se sub spuma răcoroasă de la suprafața apei, când ușa se deschise.

Mark intră în baie.

— N-ai auzit când te-am strigat? Am crezut că plecaseși...

Se întrerupse, privindu-i fața, umerii, până când pe Celie începu s-o furnice pielea, ca și cum ar fi atins-o.

— E aproape patru jumate. Avem locuri rezervate la restaurant pentru cinci.

— Sunt gata.

Vocea îi ezită, când Mark se aplecă s-o sărute pe păr.

— Ce frumos miroși...!

— E un parfum de la Paris, pe care mi l-a ales Shannon, de ziua mea. Mă șterg și mă-mbrac într-o clipă, îi promise ea, cu vocea la fel de sufocată ca a lui.

– N-aș crede, replică Mark, îngenunchind lângă cadă.

Încându-se în senzații, Celie se agăță de margine, când gura lui îi găsi gâtul. Sărutul îi pârljolea pielea. Când mâinile lui Mark coborâra sub apă, sânii ei se repeziră în întâmpinarea lor, cu sfârcurile proptite în palme. Un curent de plăcere o străbătu, în timp ce el îi cobora o mână pe spate, explorându-i cu degetele fiecare vertebră.

– O să pierdem cina, îl preveni Celie, în timp ce mâinile lui îi treceau peste șolduri.

Degetele ei coborau prin săgeata de păr de pe abdomenul lui plat, pentru a se opri un moment la catarama centurii.

– Putem mânca după...

În sfârșit, se topi peste pielea lui dezgolită, înapoindu-i atingere pentru atingere, sărut pentru sărut, gust pentru gust. Ridicându-și picioarele, începu să se legene, simțind cum i se încordau mușchii sub degetele ei.

– Mark, șopti ea, agățându-se de el din răputeri. Te iubesc.

Mâna lui i se strecură între coapse, grăbind-o spre o eliberare supremă, o plăcere febrilă și orbitoare, dincolo de orice gând și rațiune, care o lăsă cu respirația tăiată și tot trupul străbătut de fiori.

– Ești a mea, șopti Mark, în timp ce-i mângâia pielea udă și-i calma mușchii tremurători cu sărutări ușoare ca fulgul.

– A ta sunt, confirmă ea, simțindu-i gustul de sare pe piele, când îl sărută. Te iubesc.

– Știu.

Așezată lângă Mark, Celie îl studia în ultimele raze de lumină a zilei. Cu membrele desfăcute, ocupa mai mult de jumătate din patul dublu. Un preț neînsemnat, pentru că-l primise în viața ei. Începu să-i șoptească numele până deschise ochii, iar atunci îl sărută pe piept, înainte de a vorbi.

– Cred că am pierdut locurile rezervate la cină. Să telefoniez pentru a programa altele?

– Mai lasă-mă câteva minute.

Cuprinzând-o în brațe, închise ochii din nou.

Degetele ei îi trecură peste abdomen, coborând pe partea interioară a coapselor.

– Mă duc să-mi termin baia.

Aruncând cearșaful care i se înfășurase pe glezne, Mark o strânse și mai tare.

– Nu-ți pierde vremea – încă n-am terminat.

– Arăt în ultimul hal, protestă Celie.

– Arăți iubită la nebunie, îi zâmbi el. E prea târziu ca să planificăm o nuntă de Crăciun?

– Aș zice că da, din moment ce mâine e ajunul.

– Dacă mâine depunem actele, ne-am putea căsători de ziua ta. La judecătorul de pace?

Celie își înalță capul, privindu-l.

– Vorbești serios?

– Pe cuvânt de cercetaș.

Apucându-i mâna, Mark și-o puse peste inimă.

– Crezi c-am să te las ca frunza-n vânt, la discreția tuturor burlacilor libidinoși din Boston...?

Totuși, trebuia să fie pragmatică.

– Va trebui să pleci, indiferent dacă suntem căsătoriți sau nu.

– Mai întâi, am să-mi pierd mințile. M-ai putea reprezenta la tribunalul militar, dovedind că sunt nebun. Crimă pasională.

Celie îi răspunse cu un sărut scurt:

– Vărul meu, Daryl, e pastor; sunt sigură că va oficia cu plăcere. O sun pe bunica și-i spun că venim la cină, ca să anunțăm familia după desert.

– Apropo de desert... îi găsi el din nou gura.

– Pentru asta, avem la dispoziție tot restul vieții.

Celie închise ochii, când degetele lui o mângâiară peste pântec, coborând tot mai mult. Îi opri mâna cu a ei.

– Ne-a rămas mai puțin de-o oră. În conacul Hargrave, cina se servește întotdeauna la șase punct.

– Ce-ar fi să ne căsătorim mai întâi și să anunțăm familia pe urmă?

Nu-l încânta gândul de a fi interogat la masă, în sufrageria conacului Hargrave. Trebuia să-i explice câteva lucruri, printre care telegrama și acuzațiile absurde ale bunicii ei.

– Nu cred că bunica ta va fi la fel de încântată de nuntă ca noi.

Când o văzu îndreptându-și umerii, îi cunoscuse răspunsul înainte de a-l auzi.

– Un moment mai potrivit ca ăsta nu există. Bunica va face caz și dacă-i spunem azi, și dacă-i spunem mâine. Nu te teme. Se va bucura că a câștigat un nepot, deși ar putea trece un timp până se obișnuiește cu ideea.

Așezată la masă în fața lui Mark, Celie atinge cu degetul piciorul paharului de vin, privindu-l. Hotărât să-i facă buniciei ei cea mai bună impresie posibilă, insistase să-și ia uniforma de gală.

Mama și mătușa ei îl tratau cu respectul pe care-l arătau întotdeauna oaspeților la cină. Grace îl ignora cu desăvârșire.

– Să te așteptăm și mâine, la slujba de la miezul nopții? o întrebă ea pe Celie.

– Ei, Grace, poate că are alte planuri, interveni mătușa Louise.

– Trebuie să-i spun bucătarului câți vom fi la masă, se răsti bunica. Dacă aduce oaspeți, e nevoie să știu.

Celie se abținu să precizeze că bufetul din noaptea de Crăciun putea hrăni ușor de trei ori mai mulți participanți. Nu conta. Nimic nu mai conta, decât că ea și Mark aveau să se căsătorească.

– Am să vin cu logodnicul meu.

Vorbise înainte de a se putea stăpâni. În jurul ei se lăsa tăcerea. Fără să se uite, știu că Louise își lua fiola cu săruri pe care și-o ținea prinsă de guler.

Servitoarea își reveni prima, ieșind grăbită.

Încurajată de zâmbetul lui Mark, Celie susținu privirea surprinsă a mamei sale.

– Ne căsătorim de ziua mea. Ne-am gândit să o facem de unii singuri, dar eu am vrut să fiți prezenți cu toții.

Katherine îl privi pe Mark.

– Presupun că dumneata ești respectivul, domnule căpitan-comandor?

– Da, doamnă. Intenționez să vă dăm vestea după cină. Îmi pare rău dacă v-a produs un șoc.

– Halal șoc, își privi Grace încruntată sora. Dacă ai de gând să leșini, Louise, du-te în dormitorul meu.

Louise mirosi sticluta fără dop pe care o ținea în mână.

– N-am nimic. Și e pur și simplu minunat. Voi fi prima care să-i ureze bun venit Căpitanului-Comandor Edwards în familia noastră.

Împingându-și înapoi scaunul, ocoli masa, pentru a-l îmbrățișa pe Mark, apoi și pe Celie.

– Și-acum, spune-mi ce pot face.

Celie o bătu pe braț.

– Vrem să ținem ceremonia în camera Florida. L-am sunat deja pe Daryl și i-am cerut să officieze.

– Prostii. De treizeci de ani, nunțile din familia noastră sunt prezidate de reverendul Fallingsworth.

Cu o privire tăioasă spre Mark, bunica sună din clopoțelul de cristal.

– Oricum, asta nu-i un subiect de discuție pentru cină. Vom vorbi mai târziu.

– Nu fi ridicolă, mamă, o admonestă Katherine. Se cade să destupăm o sticlă de vin din cele pe care le-a pus bunicul la păstrate pentru ocazii deosebite.

Grace clătină din cap.

– Când și *dacă* va avea loc o nuntă, o vom sărbători cum se cuvine.

– Ne-am finalizat deja planurile.

Celie se străduia să-și păstreze vocea calmă, dându-și seama că subestimase împotrivirea bunicii sale.

– Prostii, repetă bătrâna. E imposibil să programăm acum o nuntă, Cecilia. Vom discuta problema asta mai târziu. Mănâncă-ți salata.

– Nu mai e nimic de discutat, nu se lăsă Celie. Dacă nu vreți să ne căsătorim aici, vom merge la primărie. Mamă, mătușă Louise, sunteți invitate să participați.

– Dimpotrivă, calendarul nostru monden e deja plin cu obligații pe care nu le putem ignora.

Cu o privire prevenitoare spre servitoarea care tocmai intra, Grace coborî vocea:

– Discutăm mai *târziu*.

– Zău că nu e nimic de discutat.

Celie își împinse scaunul de la masă și se ridică. În câteva secunde, Mark fu lângă ea.

– Dacă ne scuzați, doamnelor, ieșim să luăm puțin aer.

Și, luând-o pe Celie de cot, o conduse afară din sufragerie.

Capitolul 8

Știind prea bine că bunica ei nu venea niciodată în vizită, ci doar chema la ordine, Celie își stăpâni un fior de panică.

— Ce surpriză... Intră!

Înfășurată într-o blană de samur lungă până la glezne și urmată de șofer, Grace intră în casă. Aruncă o privire severă spre cămașa de noapte a Celiei.

— Am încercat să te sun aseară, dar refuz să vorbesc cu o mașinărie.

Telefonul sunase de mai multe ori, însă Celie nu răspunsese, bănuind că o căutau diverși veri, ca s-o felicite. În timp ce murmură o scuză, o ajută pe bătrână să-și scoată mantoul de blană.

— Așteaptă afară, îi ordonă Grace șoferului.

După plecarea acestuia, privi în jur.

— Unde-i tânărul acela?

– Mark e sus, doarme, răspunse simplu Celie. Vrei un ceai?

– Voi termina înainte de a fierbe apa.

Bunica se așează țeapănă pe marginea canapelei, cu mâinile rezemate pe capătul sculptat al bastonului.

– Cecilia, a venit aici ca să pun capăt acestor prostii cu nunta.

Știind că s-ar fi simțit mai bine dacă avea pe cineva alături de ea, Celie porni spre scară.

– Mă duc să-l trezesc pe Mark.

– Nu e nevoie. Este vorba de viitorul tău, nu de al lui. Stai jos, copilă.

Era un ton pe care ar fi făcut bine să nu-l nesocotească. Celie se așează.

– Nu va avea loc nici o nuntă.

Bătrâna îi opri protestele, cu un gest.

– Crede-mă, nu din dușmănie o spun; nu vreau decât să te împiedic să faci cea mai mare greșală din viața ta. Omul ăsta e mult mai vârstnic decât tine.

La auzul unei asemenea observații mărunte, Celiei i se mai ridică moralul.

– Are aproape patruzeci de ani. Bunicul nu avea cu treisprezece mai mult decât tine?

– Erau alte vremuri. În plus, n-am venit să discut despre viața mea, ci ca s-o salvez pe a ta. Omul ăsta nu-ți dorește binele.

Celie încercă să-și stăpânească furia, știind că nu i-ar fi folosit la nimic.

– *Omul ăsta* se numește Mark. E cald și iubitor. Îmi pare rău că nu-l vezi și tu la fel.

După câteva momente de tăcere, bunica ei vorbi din nou:

– Nu ți-a trecut prin minte că poate fi – cum spunei voi, copii, în vremurile astea – un gigolo?

– Un întreținut? aproape că râse Celie. E ofițer în Marina Statelor Unite!

– Poate că am ales termenul nepotrivit. Un vânător de zestre, voiam să spun.

Deci, asta ea. Ușurată, Celie zâmbi.

– Când ne-am cunoscut, nu știa nimic despre mine.

– Înțeleg. Ciudat că nu ne-ai pomenit de el, mie sau mamei tale, după ce te-ai întors acasă.

Redevenind prudentă, Celie încercă să treacă peste această observație.

– M-am întâlnit cu zeci de bărbați, fără să discut despre ei cu voi. După croazieră, când ne-am despărțit, nu mă așteptam să-l mai revăd.

– Deci, a venit la Boston neinvitat?

Preocupată de ceea ce bunica ei *nu* spunea, Celie își formulă cu grijă răspunsul:

– Submarinul lui a acostat pe neașteptate în Florida, pentru reparații de urgență, iar el s-a repezit până la Boston. Mă iubea, și știa că-l iubeam și eu, încă înainte să-mi fi dat seama. Știu că sună prea frumos ca să fie adevărat...

– Sună ridicol. Ești femeie în toată firea, Celie, înțeleg asta. Nu-ți cer mult, numai să aștepti șase luni înainte de a te mărita. Dacă e iubire adevărată, va rezista atâta vreme, iar eu voi dansa la nunta ta. Dacă nu, nici o pagubă.

– În câteva zile va pleca, și n-am să-l mai văd până la primăvară. De data asta, am încredere în instinctele mele.

– Ce i-ai dat până acum?

– Ce i-am dat? Cuvântul meu.

– Nu asta vreau să spun, bătu Grace cu bastonul în covor. Ai semnat vreo acțiune? I-ai oferit dividende? I-ai împrumutat bani?

Bunica ei nu auzise o vorbă din tot ce-i spusese despre iubire.

– De-acum încolo, viața mea personală mă privește numai pe mine, răspunse Celie, hotărâtă.

– În buzunarul mantoului meu e un plic. Adu-l aici, iar apoi am să plec.

Când Celie vru să i-l dea, Grace clătină din cap.

– N-am ochelarii la mine. Citește cu voce tare. E vorba de tânărul acesta al tău. Aseară, la cină, am evitat să fac caz, pentru că erai atât de fericită, dar a încălcat regulile și știe care sunt consecințele.

Celie privi plicul, dorindu-și să fi avut curajul de a-l arunca la gunoi.

– Consecințe?

– Probabil a crezut că mă voi răzgândi dacă vă anunțați logodna. Nu mă prea cunoaște, nu-i așa? Citește, copilă.

Dezolată, Celie scoase hârtiile și le despături.

Bunica ei se aplecă înainte.

– E un preaviz de închidere, după cum vezi, pentru proprietatea tatălui său. Mi-am luat libertatea de a-i verifica finanțele familiei. Frații lui au niște ferme de două

parale, iar căpitanul nu are decât un fond de pensie modest. Îți face curte ca să salvezi ferma familiei.

Din nou, bunica ei se amestecase nepoftită de nimeni. Celie își stăpâni un comentariu revoltat. Era mai important să dovedească integritatea lui Mark. Trebuia să existe o explicație logică. O căută, răsfoind hârtiile.

– Cecilia, ce planuri are pentru după ce se va retrage din serviciul militar?

Încercând să-și alunge neliniștea, Celie ridică privirea dinspre hârtii.

– Planuri?

– În sensul muncii. Nu puteți trăi comod din câștigul lui, deși el ar fi foarte fericit să trăiască din averea ta.

Celie încercă să-și amintească detaliile convorbirii lor de dimineață.

– Mi-a vorbit despre un proiect energetic experimental, pe care îl face Marina cu fermele alimentate de energia eoliană.

Bunica pufni.

– A vorbit el despre multe, sunt sigură. La fel ca primul vânător de zestre cu care ai fost cât pe ce să te măriți, cel care voia să fie medic.

– A fost cu totul altceva.

– Și mai știi și ce i s-a întâmplat mamei tale, când eu n-am luat măsură. Așteaptă doar șase luni, atâta. Dacă nu-l interesează banii tăi, se va întoarce și va dovedi că am greșit.

– Dacă nu pot avea încredere în el acum, nu voi putea nici peste șase luni.

Celie îi întinse înapoi plicul, dar bunica ei refuză să-l ia.
– Păstrează-l. Mie nu-mi mai folosește. Adu-mi mantoul, te rog.

Rămasă singură, Celie scoase iarăși hârtiile din plic. Studie încă o dată faptele incriminatoare, căutând cu disperare o scuză rațională.

Nu găsi nici una.

Cu inima grea, urcă scara și aprinse lampa din dormitor.

Buzele lui Mark se arcuiră într-un zâmbet somnoros, în timp ce deschidea ochii.

– Nu puteai să mai aștepti până la amiază?

Celie strânse pumnii, ca să nu-l lovească.

– N-ar fi fost mai simplu să-mi ceri un împrumut? Sau o donație?

Clipind din ochi la auzul tonului ei caustic, Mark se ridică brusc.

– Ce s-a întâmplat?

– Când aveai de gând să-mi spui?

– Ce să-ți spun?

– Nu mă lua de proastă.

Voise să vorbească rece, dar vocea îi era îngroșată de lacrimi.

– Celie...

– Probabil ai să te distrezi copios, când ai să le povestești camarazilor din submarin.

– Ce-am să le povestesc? întrebă el, trăgându-și chiloții.

– Despre căsătoria noastră de conveniență. Căsătorie pentru bani. Nu știu cum i se spune, mai recent. Au trecut câțiva ani de când n-a mai încercat nimeni să-mi facă figura.

Durerea trădării n-o mai amorțea. O chinuia. O tortura.

– Am văzut somația de închidere pentru proprietatea tatălui tău. Mi-a adus-o bunica, acum câteva minute.

Mark trase adânc aer în piept.

– E o bătrână suspicioasă și ai face mult mai bine să n-o imiți.

Când Celie se întoarce, o apucă de braț, silind-o să-l privească.

– Orice situație are două versiuni, iar pe-a mea n-ai auzit-o.

Celie își smulse brațul.

– Mi-o poți explica în timp ce-ți faci bagajele.

Cu ochii plini de lacrimi, se aplecă să-i adune lucrurile grămadă.

Un ciorap.

Un pachet de gumă desfăcut.

O telegramă împăturită.

Un moment, n-o putu atinge. Când o făcu, degetele îi tremurau. Îi tremurără și mai tare, în timp ce recitea cuvintele pe care le redactase cu o lună în urmă.

Mark încercă s-o ridice în picioare.

– Ce faci?

– Rup telegrama pe care n-ai primit-o, răspunse ea, făcând bucați hârtia. Îl privi în timp ce le lăsa să cadă pe jos, așteptându-i negația.

– Celie... murmură Mark, trecându-și o mână prin păr. Celie... Bunica ta a făcut legătura între două incidente separate...

Celie deveni rigidă.

– Unul dintre aceste *incidente* fiind nunta noastră, cred?

– Nu-ți cer decât cinci minute, ca să-ți explic.

– Ți-am acordat deja câteva zile. Ar fi trebuit să-mi spui că primești telegrama, în clipa când eu am intrat în casă și te-am găsit aici. Relațiile între oameni se bazează pe încredere, iar eu am teoria asta incredibil de demodată că și o căsnicie trebuie să aibă la bază tot încrederea.

– Ți-am cerut eu ceva?

– Nu asta contează.

– Ba fii sigură că da. Dacă mă interesau banii, aș fi acceptat oferta bunicii tale.

– Ce ofertă?

Închizând o secundă ochii, Mark mormăi un blestem.

– Ce ofertă???

O privi, cu expresia întunecată de regret.

– Acum nu mai are nici o importanță.

– Toate au importanță. Ce ți-a oferit?

– Bani. Cu condiția să plec din Boston, fără tine.

– Bani?

Pe moment, Celie ar fi dat orice ca să risipească deruta ce-i tulbura din nou gândurile.

– Și ce i-ai spus?

– Nu i-am spus nimic. Nu vreau banii tăi. Pe tine te vreau. Întocmește un acord legal ca să nu mă pot atinge de contul tău, dacă ți-e teamă. Ba chiar, insist.

– Un acord prenuptial?
Celle încercă să nu râdă. Nu mai era vorba de bani, ci de încredere.

– Când ai vorbit cu bunica?

– Ieri. M-a invitat la masă.

O curiozitate morbidă îi învinse furia.

– Și de ce nu mi-ai spus?

– Acuzațiile ei erau atât de exagerate, răspunse el, posomorât, încât nu m-am așteptat nici un moment să le crezi.

– Sa poate te-ai temut că aveam să le cred. Îmbracă-te.

Nu mai avea energie să lupte, așa că se așează pe canapea. Conștientă că Mark nu se mișcase din loc, privind-o doar, își făcu de lucru cu hârtiile, sortându-le în teancuri ordonate, până ajunse la o listă de convorbiri telefonice, obținută ilegal, fără îndoială, dar foarte revelatoare.

– După ce te-ai întâlnit cu ea, i-ai sunat pe frații tăi, remarcă ea, cu voce tare, fără să-l privească. Pe toți trei. Probabil abia așteptai să le dai vestea cea bună.

– După ce am aflat că-mi investiga familia, am vrut să aibă grijă ce vorbeau.

– I-ai sunat și în seara când am acceptat să ne căsătorim.

– *Împreună* am stabilit să ne căsătorim, preciză el. Și ardeam de nerăbdare să-i anunț.

– Cel puțin, Derrick a avut curaj să mărturisească, după ce bunica mea i-a pus probele în față. Dar cred că de data asta am învățat în sfârșit lecția. Probabil îți datorez ceva, pentru că ești un profesor atât de bun.

– Celie, te iubesc.

– Ai mai spus.

Nu mai putea să-l asculte. Nici să-l mai privească un moment măcar, atât de musculos, chipeș și lipsit de inimă.

– Nu poți ieși din casă așa. Chem un taxi, până te îmbraci.

Mark își încrucișă brațele pe piept.

– Nu plec.

Abia își mai putea aduna puterile ca să discute.

– Atunci, plec eu. Am să stau la conacul Hargrave, până pleci de-aici. Simte-te liber să folosești casa, până trebuie să te prezinți înapoi la bază.

Mark o privi mult timp, cu o venă pulsându-i la tâmplă.

– Nu te deranja, spuse el în cele din urmă. Voi lua primul avion spre Florida, chiar și de va trebui să călătoresc în cala de bagaje. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Celie. Mai caută-mă, dacă-ți vine mintea la cap.

La cinci minute după plecarea lui, se auzi soneria.

– A plecat? întrebă Grace, intrând, fără nici un preambul.

Lacrimile pe care Celie reușise să și le ascundă refuzară să se mai oprească. Ștergându-se la ochi, dădu din cap.

– Ai procedat bine, îi aminti bătrâna. Dacă mama ta m-ar fi ascultat, nu și-ar fi distrus viața.

– Dacă te-ar fi ascultat, acum eu n-aș fi aici, preciză Celie.

– Nu fi impertinentă.

Grace se uită la ceas.

– Avionul nostru aterizează în două ore. Dă un telefon la aeroport și lasă vorbă ca echipajul să ducă familia înapoi în Arizona.

Aeroportul Logan era atât de plin cu oameni care se îmbrățișau și se sărutau, încât Celiei îi venea să urle. Părea să asiste la toate revederile fericite.

O femeie care împingea un fotoliu cu roțile își croia calmă drum prin mulțime.

– Domnișoara Mason? întrebă ea, când ajunse la Celie. Eu sunt Mabel Edwards, mama lui Mark. Ea este soacra mea, bunica Tasha.

Deși îi zâmbea Celiei, ochii îi alergau prin aeroport.

– Unde-i fiul meu?

Celie îi distinsese tonul alarmat.

– E bine, se grăbi ea s-o asigure, în timp ce se întorcea spre un bărbat bronzat și vânjos, care o bătuse pe umăr.

– Tu ești fata lui Mark? o întrebă el, strângându-i mâna fără a aștepta răspunsul. Eu sunt Mike Edwards. Bun venit în familie. Unde-i norocosu' de fiu-meu?

Înainte ca Celie să răspundă ceva, Mike se întoarse spre ceilalți bărbați din jur.

– Doug, Dale, Bob – faceți cunoștință cu viitoarea voastră cumnată.

Grupul se mai înmulți cu trei bărbați, fiecare la fel de înalt și zvelt ca Mark, și cu câte o soție și câțiva copii după ei.

După ce se făcură toate prezentările, Celie trase aer în piept, tremurător.

– Voiam să vă lăsăm un mesaj.

Nu putu termina, nu-și putu stăpâni lacrimile care-i curgeau pe obraji.

Mabel trecu în fața ei, ferind-o de privirile întrebătoare ale celorlalți.

– Ia mergeți și cumpărați-le copiilor ăstora niște suveniruri. Hai, valea! Domnișoara Mason și cu mine avem de vorbit. Și tu, Mike, adăugă ea, categorică.

După ce se făcu liniște, mama și bunica lui Mark o priviră pe Celie, așteptând-o să vorbească.

Scoase un șervetel din poșetă și se șterse la ochi.

– Bunica mea a vrut să-i lase un mesaj pilotului ca să vă ducă înapoi acasă. Și cred că ar fi fost mai bine așa...

Mabel oftă.

– Iar s-a răzgândit Mark.

– Ba nu s-a răzgândit, o privi crunt pe Celie bunica Tasha, cu ochi scăpărători. Ea i-a dat cu piciorul. Ca la un gunoi.

– Mamă, o dojeni Mabel, cu o privire de scuză spre Celie.

– Așa este, recunosc Celie, pregătindu-se pentru un reproș.

– Nu e nevoie să mă menajezi, îi spuse Mabel. Băiatul ăsta s-a născut fără noroc, deși se jură că n-a găsit fata potrivită. Crezuserăm că poate, de data asta...

Se întrerupse, clătinând din cap, cu un oftat.

– Îmi pare rău.

Celie încercă să nu ia în seamă căldura din ochii femeii, care o împiedica s-o antipatizeze.

– Regret că ați făcut atâta drum. Pentru la noapte, v-am rezervat camere la Ritz-Carlton Club. Mâine, avionul nostru vă va duce acasă.

Bunica Tasha pufni nemulțumită.

– Unde-i Mark?

– Cred că, de-acum, și-a luat zborul spre Florida.

– Nepotul meu are mai multă minte, replică Tasha, împingându-și fotoliul spre ușă. E pe-aici pe undeva, simt eu.

– Mamă...

Mabel porni după ea, apoi ridică din umeri, când bătrâna deschise ușa cu căruciorul și ieși.

– Te rog s-o scuzi pe soacră-mea. Când îi intră ceva în cap, nimic n-o mai poate opri.

Când intră în living, telefonul suna. Hotărâtă să nu răspundă, în caz că era Mark, ascultă mesajul înregistrat pe robot.

– Celie, Charley Coffey sunt. Spune-i lui Mark că i-am luat în considerare cererea...

Celie se repezi să ridice receptorul.

– Nu-i aici, Charlie.

– A, Celie, bună. Sărbători fericite. Spune-i doar atât, că nu e nici o problemă cu aprobarea cererii, de vreme ce

corporația fraților lui acceptă să contribuie cu fonduri corespunzătoare. Am dat la legalizat câteva documente de care are nevoie...

— Nu se mai întoarce.

Se lăasă o tăcere încordată, pe care Celie nu încercă s-o umple cu explicații.

— Mi-a cerut să mă grăbesc, spuse în sfârșit Charlie. Ți-a lăsat vreun număr de telefon?

— Nu mi-a lăsat nimic.

Era o minciună sfruntată. Oriunde se uita, vedea numai urme de-ale lui Mark. De cum puse receptorul în furcă, porni prin cameră, strângând ornamentele și smulgând vâscul.

Când luă ciorapul de pe consolă, se încruntă simțindu-i vârful umflat. Vârî mâna înăuntru și scoase un bilet împăturit. Recunoscuse scrisul lui Mark și, cu toate că rațiunea îi dicta să-l arunce la gunoi, necitit, îl desfăcu.

Am crezut că te pot face să înțelegi că am forma un cuplu perfect. Cea mai mare greșală a mea nu a fost că am avut nevoie de tine, ci că am crezut că tu ai nevoie de mine. Ce i-aș putea oferi eu unei femei care are totul?

Ridică privirea spre telefon, în timp ce relua în minte mesajul lui Charlie. Îngenunchind, începu să adune hârtiile pe care le mototolise și să le netezească, inspectându-le pe rând, cu atenție.

Peste cinci minute, își luă agenda și formă numărul de-acasă al lui Charlie.

* * *

— Ești o victimă, Cecilia.

Bunica ei trecu direct la subiect, în timp ce turna ceai din ceainicul de argint.

— Nu ai nici un motiv să te simți vinovată că l-ai alungat.

— Vinovată sau nu, vreau să știu ce-a spus în ziua când ați luat masa împreună. Și ce i-ai spus tu.

— Nu mai țin minte, draga mea. La urma urmei, am aproape nouăzeci de ani și memoria mea nu mai e ce-a fost odată.

Deși știa că bunica ei refuza să uite vreun lucru, oricât de neînsemnat, Celie trecu peste minciuna evidentă.

— I-ai oferit bani ca să plece din Boston?

— A venit vorba, de fapt, tatăl lui avea nevoie de bani, ca să nu se închidă ferma familiei.

În viața ei n-o mai auzise vorbind pe ocolite.

— Mark ți-a cerut bani, da sau nu?

— De-a dreptul nu. Dar există și moduri mai subtile de a obține ceea ce vrei.

Nu se îndoia că bunica ei le cunoștea pe toate.

— A spus că avea să se gândească la oferta ta?

— Nu în atât de multe cuvinte.

Grace îi oferă o farfurie plină cu fursecuri delicate. Celie n-o luă în seamă.

— Ce anume a spus?

– A spus că nu-i era foame, mormăi bătrâna.

Celie auzea doar ceea ce rămăsese nespus.

– Ți-a întors spatele și a plecat, așa-i?

– L-am găsit nemanierat, nerespectuos...

– Și deloc intimidat de tine.

Pentru prima oară în ziua aceea, Celie zâmbi.

– A precizat că frații lui au și ei ferme, ca un hobby?

– Ce importanță are?

– Are destulă importanță, pare-se, de vreme ce ai sus-tras declarația lor financiară din raportul pe care mi l-ai dat. Am trecut pe la biroul detectivului și i-am cerut o copie.

Și scoase din poșetă o hârtie reprodușă la xerox.

– Nu numai că firma lor de construcții are o marjă de profit satisfăcătoare, dar frații lui Mark au și acceptat să transfere o subvenție corespunzătoare cu finanțarea de la guvern pentru experimentul cu sursele alternative de energie. O parte din acești bani îi vor reveni tatălui lor, pentru a achita ipoteca. Mark nu avea nevoie de nici un chior de la tine. Și nici de la mine.

Nedorind să audă alte scuze sau explicații, Celie se ridică.

– Poate că, într-o zi, am să te iert că te-ai amestecat. Acum, am altele, mai importante, de făcut.

Clanul Edwards nu era deloc amărât de vestea contra-mandării nunții, își spuse Celie, auzind râsetele din apartamentul de hotel. Își adună curajul, murmură o rugăciune scurtă și ridică mâna să bată în ușă.

Aceasta se deschise înainte de a o atinge. Bunica Tasha o studie câteva clipe.

– Ai picat la țanca, spuse ea. I-am spus că vă întâlniți jos, la cină.

– Dar eu nu...

Celie o privi încruntată, ridicând apoi ochii spre rudele adunate în jurul scaunului rulant.

– N-am spus nimănui că vin.

– Nu era nevoie, replică fudulă bătrâna. Hai, du-te. Te-așteaptă în restaurant, deși am încercat să-l conving să te ducă în altă parte, undeva unde e și violonist. Cât de romantic poate fi un local care se cheamă „Sala de mese“?

În restaurant, șeful de sală o conduse până la masa lui Mark. Când o văzu apropiindu-se, Mark se ridică, studiind-o cu o prudență care-i strânse inima.

Nu voia decât să se arunce cu brațele pe după gâtul lui și să-l roage să se întoarcă în viața ei.

– Bunica mea recomandă langustele cu whisky, spuse politico Mark, după câteva momente de tăcere.

– N-am venit aici ca să mănânc.

Celie trase aer în piept, tremurător, încercând să se decidă cu ce să înceapă.

– Am găsit un raport despre corporația fraților tăi.

– O gașcă de ambițioși.

Mark sorbi din brandy, privind-o peste buza paharului.

– Charlie a dat telefon și a spus că subvenția ta are toate șansele să se aprobe.

– Nici nu mă îndoiam.

Înghiți în sec.

– Cred că, de fapt, n-ai nevoie de banii mei.

În privirea lui caustică se citea clar că nici un moment nu avusese nevoie. Numai de-ar fi zâmbit iar, dacă i-ar fi dat vreun semn că era dispus s-o ierte, i-ar fi fost mai ușor să spună tot ceea ce era de spus.

– Ți-am găsit biletul când am...

Se opri, nedorind să amintească despre camera redevenită între timp atât de sterilă. Scoase din poșetă o hârtie și i-o întinse. Când Mark n-o luă, o împinse peste masă.

– Ți-am răspuns. Voiam să trimit mesajul la baza militară, dar...

Dar, din cine știe ce motiv, se hotărâse să i-l predea personal, deși rațiunea insistase că, probabil, Mark se afla deja în Florida.

– Nu eram sigură că aveam să te găsesc aici.

– Bunică-mea m-a convins să mai aștept o zi.

– Pare o femeie înțeleaptă.

– Nu „înțeleaptă“ e cuvântul cel mai potrivit.

Își termină paharul pe îndelete, fără a arunca nici o privire spre biletul pe care Celie îl pusese în fața lui.

– Dacă tot ai venit, poți foarte bine să-mi comunici personal răspunsul. O singură scrisoare cu „Dragă John“ e de-ajuns, într-o viață de om.

Celie observă că mâna îi tremura, când puse paharul pe masă, și se întrebă dacă era într-adevăr atât de neafectat. Acest gând îi spori curajul.

– M-ai întrebat ce mi-ai putea dăruia, din moment ce eu am deja totul.

O clipă, o duru prea tare să mai continue. Mark o așteptă să formuleze următoarea frază. Prea târziu, Celie

îi dădu seama că ar fi trebuit să înceapă spunându-i că-i părea rău, dar gâtul i se contractase prea tare pentru a mai rosti o vorbă fără să izbucnească în plâns.

În sfârșit, Mark o scuti de efort, luând hârtia. O despături și citi cu voce tare răspunsul.

– Un milion de zile de mâine.

Celie nu știa la ce să se aștepte. Dar în nici un caz la expresia cu care îi privea mesajul, ca și cum ar fi fost scris într-o limbă necunoscută.

Începu să se bâlbâie, pentru a-i amâna replica, fie și numai cu câteva minute.

– Iartă-mă, nu trebuia să vin. Ar fi trebuit să ți-l expediez prin poștă, ca să ai timp de gândire. Nu te grăbi, poți să-mi dai telefon sau să-mi scrii când te întorci în port, iar dacă nu primesc nici o veste de la tine, am să știu...

Nu mai putu continua. Cu șervetul strâns în pumn, se ridică, poșeta îi căzu din poală pe jos și, când se aplecă s-o ridice, se pomeni săltată în picioare. Peste o clipă, se afla în brațele lui Mark.

– N-am nevoie de timp, Celie, șopti el. De tine am nevoie.

În mijlocul celui mai elegant restaurant din Boston, se simți învârtită prin aer, cu părul despletindu-i-se din coada franțuzească, în timp ce Mark o săruta.

Sfârșit